

မိုးကျော်သူ

မှယုံဝိတ်မြောင်ကျန်၊ ဝန်းယန်း

လောကပါလကျောင်းတော်

ပထမပိုင်း

BURMESE
CLASSIC
.com

www.burmeseclassic.com

BURMESE
CLASSIC
COM

မိုးကျော်သူ

လောကပါလကျောင်းတော်

(ပထမပိုင်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

လောကပါလကျောင်းတော်

လောကပါလကျောင်းတော်...။

လောကပါလကျောင်းတော်သည် တာလိနယ်တွင် တည်ရှိ
သည်။

တာလိနယ်အကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသော သိုင်း
ကျောင်းတော်တစ်ခု ဖြစ်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်မှ သိုင်းပညာရပ်များသည်
ရှောင်လင်း၊ ဂူတန်၊ ဂူဗီး အစရှိသော သိုင်းလောက၏ ထိပ်သီးသိုင်း
ပိုင်းကြီးများကို ကောင်းစွာ ရင်ဘောင်တန်းနိုင်ပေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်ကို ကျောင်းထိုင်ရသောကြီးက
စီမံအုပ်ချုပ်ပြီး လက်ရွေးစင် လောကပါလသိုင်းသမားဆုရွက်

၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ယောက်က ကျောင်းထိုင်ရသောကြီး၏ အမိန့်အတိုင်း လိုက်နာဆောင်ရွက်ကြရသည်။

သိုင်းလောကအကျိုး၊ အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

လောကပါလသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာရန် လွယ်ကူလှသည်မဟုတ်ပါ။

အကျင့်စာရိတ္တကောင်းမွန်ခြင်း၊ အမိန့်နာခံခြင်း၊ အများအကျိုးအတွက် အသက်စွန့်ဝံ့ခြင်း၊ လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးအခွန်ရှည်တည်တံ့ရလေအောင် ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ရခြင်း စသည့် အရည်အချင်းများစွာ ရှိရမည်ဖြစ်လေသည်။

ထို့အပြင်...

လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရပြီးလျှင် မိမိ၏အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်ကို မိမိမပိုင်တော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးနှင့် အများပြည်သူက ပိုင်ဆိုင်သွားပြီဟု နားလည်လက်ခံရပြီး ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိုစွန့်ခွာလွှတ်ကြရလေသည်။

တစ်သက်တာ အိမ်ထောင်ပြုခြင်းလည်း မပြုလုပ်ရပါ။

လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရသည့်နေ့မှစ၍ အသက်သေဆုံးသွားသည့်တိုင်အောင် လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးမှ ပေးအပ်သောတာဝန်ဝတ္တရားများကို သည်ပိုးဆောင်ရွက်သွားရမည်ဖြစ်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၇

လောကပါလသိုင်းသမားများ၏ ကိုယ်ကျိုးစွန့် အနစ်နာခံမှုကို အားလုံးက ချီးကျူးကြသည်။ လေးစားကြသည်။

လူငယ်လူရွယ်များက ကြီးပြင်းလာသည့် တစ်နေ့တွင် လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ် ရွေးချယ်ခံရန် မျှော်လင့်ကြသည်။ ကြိုးစားကြသည်။

ထိုသို့ ကြိုးစားခဲ့ကြသည့် လူငယ်လူရွယ်များတွင် ရှောင်ကျန်းနှင့် ဝင်းရီဆိုသော လူငယ် သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်လည်း ပါဝင်ခဲ့ကြပေသည်။

ရှောင်ကျန်းနှင့်ဝင်းရီတို့သည် မိဘများကို ကူညီလုပ်ကိုင်ပေးကြသည်။

နေ့ဘက်တွင် မိသားစု စားဝတ်နေရေးလုပ်ငန်းများ၌ ပါဝင်ကူညီလုပ်ကိုင်ပြီး ညဘက်ရောက်သည်နှင့် အခြားလူငယ်လူရွယ်များနှင့်အတူ လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးသို့ သွားရောက်ကာ စာပေပညာ၊ လောကနီတိနှင့် သိုင်းပညာများ သင်ကြားကြလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးသည် လူငယ်များအား လိမ္မာယဉ်ကျေးအောင် ဆုံးမသွန်သင်ကာ စာပေပညာ၊ သိုင်းပညာနှင့် အခြားအသက်မွေးဝမ်းကျောင်းမှုပညာများ သင်ကြားပေးသည်။

အသိပညာ၊ အတတ်ပညာဖြန့်ဖြူးပို့ချ သင်ကြားပေးသော ကျောင်းတော်ကြီးပင် ဖြစ်ပါတော့သည်။

ရှောင်ကျန်းနှင့် ဝင်းရီတို့သည်ကြီးပြင်းလာသည့်တစ်နေ့တွင် လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ် အရွေးချယ်ခံရမည်ဟူသော ရည်

၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရွယ်ချက်ဖြင့် အစွမ်းကုန်ကြိုးစားခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

နောင်တစ်ချိန်တွင် ရှောင်ကျန်းနှင့်ဝင်းရီတို့မှာ သူတို့မျှော်
လင့်ထားသည့်အတိုင်း လောကပါလသိုင်းသမားများအဖြစ် ရွေးချယ်
ခံခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ ရွေးချယ်ခံရပြီးပါမှ လောကပါလသိုင်းသမားဘဝ
သည် ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စများကို လုံးဝပစ်ပယ်ကာ မိမိအသက်
နှင့်ခန္ဓာအား အများအတွက် ပေးအပ်ထားရသည့်ဘဝမျိုးသည်
လက်တွေ့တွင် အလွန်ခက်ခဲသောဘဝမျိုးဖြစ်ကြောင်း သိရှိနားလည်
လာရလေသောအခါ...။

ဝင်းရီက လောကပါလသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်လာပြီး
မှအလွန်အရေးပါသော ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတစ်ခုနှင့် ကြုံတွေ့
လာရလေသောအခါ...။

လောကပါလကျောင်းတော်၌ ဖြစ်ပွားခဲ့သော ပြဿနာများ
ကသိုင်းလောကသို့ ကူးစက်လာခဲ့လေသောအခါ...။

ရှုပ်ထွေးပွေလီသော သိုင်းလောကကြီးမှာ ပို၍ရှုပ်ထွေးပွေ
လီကာ ပြဿနာအရပ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

ဓူဝံအာမခံဌာန

ဓူဝံအာမခံဌာန...။

ဓူဝံအာမခံဌာနသည် သိုင်းလောက၌ နာမည်ရှိသော အာ
မခံဌာနတစ်ခုဖြစ်သည်။

သိုင်းဆရာကျွေ့ကျောင်းက ဓူဝံအာမခံဌာနကို ထူ
ထောင်ပြီး နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိုင်တိုင် အာမခံပစ္စည်းများကို ဘေး
မသီရန်မခ ကာကွယ်စောင့်ရှောက်ယင်း လိုရာခရီးသို့ ပို့ဆောင်ပေး
နိုင်ခဲ့သဖြင့် အများ၏ စိတ်ချယုံကြည်မှုခံယူနိုင်ခဲ့လေသည်။

သိုင်းဆရာကျွေ့ကျောင်း အသက်အရွယ်ထောက်ကာ နာမ
ကျန်းဖြစ်ပြီး ကွယ်လွန်သွားချိန်တွင် သားဖြစ်သူ 'ကျွေ့ထင်း'က ဓူဝံ
အာမခံဌာနကို ဆက်လက်ဦးဆောင်ခဲ့လေသည်။

၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေ့ထင်းသည် ဖခင်၏ခြေရာနင်းကာ အာမခံဌာနကို ဦးဆောင်သွားနိုင်မည်ဟု အားလုံးက ယုံကြည်မျှော်လင့်ခဲ့ကြလေသည်။

သို့သော် ကျွေ့ထင်းသည် ကံမကောင်း အကြောင်းမလှဘဲ နာမည်ပျက်စရာ အဖြစ်ဆိုးနှင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရလေသည်။

သိုင်းဆရာကျွေ့ကျောင်းက နှစ်ပေါင်းသုံးဆယ်တိုင်တိုင် အဓိနိရုဉ်တည်တဲ့အောင် ထူထောင်ထားခဲ့သော ဂူဝံအာမခံဌာနသည် ကျွေ့ထင်း၏လက်ထက်တွင် ရက်ပိုင်းအတွင်း အာမခံဌာနတစ်ခုလုံး အစိတ်စိတ်အမွှာမွှာ ပြိုကွဲပျက်စီးသွားခဲ့ရလေတော့သည်။

စီးဟာပြည်နယ်သို့သွားသော လမ်းမကြီးပေါ်၌ဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်း ဦးဆောင်သော ဂူဝံအာမခံဌာနသည် အာမခံပစ္စည်းများ သယ်ဆောင်ကာ ခရီးနှင်လာခဲ့လေသည်။

ကျွေ့ထင်းသည် ဖခင်ကြီး၏ လူယုံတော်နှစ်ဦးဖြစ်သော ‘သံလက်’ထန်စွမ်း၊ ‘မီးလက်ဝါး’ပြောင်ဖန်းတို့နှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာခဲ့ကြလေသည်။

ညီညာဖြောင့်ဖြူးနေသော လမ်းမကြီးကို ဖြတ်ကျော်လာခဲ့ကြပြီးသောအခါ တောင်ကုန်း၊ တောင်ပူစာများ ပေါများရာ တစ်နေရာသို့ရောက်ရှိလာကြလေသည်။

လောကပါလကျောင်းကော် (ပ) ❖ ၁၁

ထိုအခါ သံလက်ထန်စွမ်းက သတိပေးစကား ဆိုလေသည်။

“သည်နေရာတဝိုက်မှာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကလူတွေ ကျက်စားနေကြတယ်၊ ကျုပ်တို့ သတိထားမှဖြစ်မယ် သခင်လေး”

ကျွေ့ထင်းကား ဖခင်ကြီး ကွယ်လွန်သွားပြီးမှ အာမခံဌာနကိုဦးဆောင်ရသဖြင့် အတွေ့အကြုံနုနယ်သေး၏။

“မြွေဟောက်ဂိုဏ်းက အတော်ကြောက်စရာကောင်းသလား၊ ဦးလေးထန်စွမ်း”

သံလက်ထန်စွမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သူတို့ခေါင်းဆောင် မြွေဟောက်‘လျူ’တောင်းစု’နဲ့ မြွေဟောက်မ စိန့်အင်းလျှံတို့ ဇနီးမောင်နှံရဲ့သိုင်းပညာ မခေဘူး၊ သူတို့မှာ အားထားရတဲ့ ညီလူးညီနောင်ဆိုတဲ့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်လည်း ရှိသေးတယ်”

မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းက...

“ကျုပ်တို့က တောင်ပူစာလေးတွေကို ဖြတ်ကျော်ပြီးပြီဆိုယင်တော့ သိပ်ပြီး စိတ်မပူရတော့ပါဘူး၊ သူတို့က တိုက်ခိုက်လာမယ်ဆိုယင်လည်း ကျုပ်တို့အင်အားနဲ့ သိပ်စိုးရိမ်စရာမလိုပါဘူး၊ အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်မခံရအောင် ဂရုစိုက်နိုင်ယင်ရပါတယ်”

သံလက်ထန်စွမ်းက...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ်တို့အလစ်အငိုက် တိုက်ခိုက်မခံရဘူးဆိုယင် သိပ်စိုးရိမ်စရာမရှိပါဘူး၊ ကျုပ်တို့လူတွေကလည်း လက်ရွေးစင်တွေချည်းဆိုတော့ သူတို့မြောင်ကျကျ တိုက်ခိုက်လာယင် ကော့”

၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကောင်းကြီး ရင်ဆိုင်နိုင်ပါတယ်။ အငိုက်မဖမ်းဖို့က အရေးကြီးတာပါ”
မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းနှင့် သံလက်ထန်စွမ်းတို့မှာ အတွေ့
အကြုံရင့်ကျက်သည့် ထိပ်တန်းသိုင်းသမားများ ဖြစ်လေသည်။
ကျွေ့ထင်း ကောင်းစွာအားကိုးအားထား ပြုနိုင်သူများ ဖြစ်
လေသည်။

ယခု သူတို့အားလုံး သတိရှိနေကြသည်ဖြစ်ရကား အန္တ
ရာယ်ကို မှုစရာမလိုသဖြင့် ကျွေ့ထင်း ကျေနပ်သွား၏။

“တောင်ပူစာလေးတွေဘက်က အခြေအနေသိရအောင်
တစ်ယောက်ယောက်ကို ရှေ့ပြေးလွှတ်လိုက်ယင် ကောင်းမယ်ထင်
တယ်”

မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းက...

“ကောင်းပါပြီ သခင်လေး”

ထိုနောက် ပါးရည်နပ်ရည်ရှိသော အဖွဲ့သားတစ်ယောက်
အား ရှေ့ပြေးစေလွှတ်လိုက်လေသည်။

ရှေ့ပြေးသိုင်းသမားက တောင်ကုန်းတောင်ပူစာလေး များ
ဘက်သို့ သွားရောက်စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ပြန်ရောက်လာလေသည်။

မည်သို့သော အန္တရာယ်မျိုးမှ မတွေ့မမြင်ရကြောင်း သ
တင်းပို့သဖြင့် ကျွေ့ထင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

မည်သို့ဆိုစေ အားလုံး သတိဝီရိယထားကာ ရှေ့ခရီးဆက်
လိုက်ကြလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၃

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းရွာသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ကျယ်လောင်စွာ
ထွက်ပေါ်နေသည်။

ကျွေ့ထင်း ဦးဆောင်သော ဓူဝံအာမခံဌာနအဖွဲ့သားများ
သည် တောင်ကုန်းတောင်ပူစာလေးများကို ဖြတ်သန်းကာ ခရီးနှင့်
လာကြလေသည်။

တောင်ကုန်းတောင်ပူစာလေးများပေါ်၌ စိမ်းလန်းသော
သစ်ပင်ပန်းပင်များ ရှိနေသဖြင့် ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေ
သည် ဆိုနိုင်သည်။

အန္တရာယ်တစ်စုံတစ်ရာ ကျရောက်နိုင်သည့် အရိပ်အရောင်
မတွေ့ရပါချေ။

ကျွေ့ထင်း စိတ်သက်သာရာ ရသွားလေသည်။

သူက ဓူဝံအာမခံဌာနအား ဖခင်ကြီးလက်ထက်ကလိုပင်
အောင်မြင်ကျော်ကြားစေလိုသည်။

သူ၏လက်ထက်ရောက်မှ အာမခံဌာနအကျိုး ပျက်စီးဆုံးရှုံး
ခြင်းမဖြစ်စေလိုပါ။

ဓူဝံအာမခံဌာနသို့ လာရောက်အပ်နှံသည့် အာမခံပစ္စည်း
တိုင်းကို လိုရာခရီးသို့ ချောမောစွာ အရောက်ပို့ပေးလိုပါသည်။

ကျွေ့ထင်းက သံလက်ထန်စွမ်း၊ မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းတို့
နှင့်အတူ ရှေ့ဆုံးမှ ဦးဆောင်လာခဲ့ရာ တောင်ပူစာလေးတစ်ခုအထိသို့

၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ရောက်လျှင် တူးခြားမှုတစ်ခုနှင့် စတင်ကြုံတွေ့လိုက်ရလေသည်။
 တိုက်ခတ်လာသော လေပြည်နှင့်အတူ ချိုလွင်သာယာ
 သော ပလွေသံများ လွင့်မြောလာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။
 သံလက်ထန်စွမ်းနှင့် မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းတို့က မြင်းကို
 ချက်ချင်းရပ်လိုက်ကြလေသည်။
 သံလက်ထန်စွမ်းက...
 “သည်နေရာမျိုးမှာ ပလွေသံကြားရတာ ထူးခြားနေတာပဲ”
 မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းက...
 “ပလွေသံက မြွေတွေကို ဆွဲဆောင်နိုင်တယ်”
 နှစ်ယောက်သား ကျွေ့ထင်းကို ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။
 ကျွေ့ထင်းက...
 “ဒါဟာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်း လှုပ်ရှားထွက်ပေါ်လာတော့
 မယ်ဆိုတဲ့ သဘောလားဗျာ”
 သံလက်ထန်စွမ်းနှင့် မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းတို့ ပြိုင်တူ ခေါင်း
 ညိတ်လိုက်ကြလေသည်။
 ကျွေ့ထင်းက...
 “လက်စသပ်တော့ သူတို့က ပုန်းလျှိုးကွယ်လျှိုး လုပ်နေ
 ကြတာကိုး၊ ပလွေသံနဲ့ မြွေတွေကို မျှားခေါ်ပြီး ကျွန်တော်တို့ကို ဒုက္ခ
 ပေးမယ်ထင်တယ်”
 သံလက်ထန်စွမ်းက...
 “သည်သဘောပါပဲ သခင်လေး”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၅

ထိုအချိန်မှာပင် မြွေတွန်သံများ တစ်စုံတစ်ရာ မြည်ကာ ထွက်ပေါ်
 လာလေသည်။
 တောင်ပူစာလေးများ အောက်ဘက်မြေတွင်းများထဲမှ မြွေ
 များ ရာထောင်ချီကာ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့
 သည်။

ပလွေသံက ချိုလွင်လှသည်။
 သို့သော် မြွေတွန်သံများကမူ အသည်းယားစရာ ကောင်း
 နေသည်။
 ပလွေသံက ချက်ချင်း သံစဉ်ပြောင်းကာ စူးစူးရှရှ ဖြစ်လာ
 သည်။
 မြွေဆိုးများကလည်း ချက်ချင်း လှုပ်ရှားတိုက်ခိုက်လာကြ
 လေတော့သည်။
 အာမခံအဖွဲ့သားများ စီးနင်းထားသော မြင်းများ၏ခြေ
 ထောက်များအနီးသို့ ရောက်လာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။
 “မြွေတွေဟေ့”
 “သတိထားကြ”
 အာမခံအဖွဲ့သားများ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြ
 သည်။

၁၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြင်းများလည်း မြွေဆိုးများကြောင့် လန့်ဖြန့်ကာ ဂဏာမ
ငြိမ်ဖြစ်နေသဖြင့် မနည်းထိန်းသိမ်းနေရတော့သည်။

ကျွေ့ထင်း၊ သံလက်ထန်စွမ်းနှင့် မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းတို့
လည်း မြွေဆိုးများဖြင့် တိုက်ခိုက်ခံရသဖြင့် ရုတ်တရက် မည်သို့တုန့်
ပြန်ရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားကြ၏။

ကျွေ့ထင်း အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ပလွေမှုတ်နေတဲ့လူကို ဟန့်တားနိုင်မှဖြစ်မယ်”

ချက်ချင်းပင် မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး”

ကျွေ့ထင်း လေထဲရောက်သွား၏။

ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ လေထဲကျွမ်းပစ်ပြီး ပလွေ
သံထွက်ပေါ်လာရာဘက်ဆီသို့ အရောက်သွားလိုက်လေသည်။

တောင်ပူစာလေးသုံးခုအလယ်တွင် ချိုင့်ဝှမ်းလေးတစ်ခု
ရှိနေသည်။

ထိုချိုင့်ဝှမ်းလေးအတွင်းရှိ ကျောက်တုံးတစ်တုံးပေါ်၌ ထိုင်
ကာ ပလွေမှုတ်နေသူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“သိကြသေးတာပေါ့”

ကျွေ့ထင်းက ကြိုးဝါးယင်း လေထဲမှ ခုန်ဆင်းကာ ခါးမှစား
ကိုဆွဲထုတ်ပြီး ထိုလူအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်း တိုက်ခိုက်လာသဖြင့် ထိုလူလည်း ပလွေကို
ဆက်၍မမှုတ်နိုင်တော့ဘဲ ကျောက်တုံးပေါ်မှ ခုန်ထကာ ပြန်လည်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၇

ရင်ဆိုင်လိုက်ရလေသည်။

ပလွေသံ တိတ်ဆိတ်ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွေ့ထင်းက ပလွေရှင်နှင့် တိုက်ခိုက်နေသကဲ့သို့ မြွေ
ဟောက်ဂိုဏ်းသားများကလည်း သံလက်ထန်စွမ်း၊ မီးလက်ဝါးပြောင်
ဖန်းတို့ ဦးဆောင်သော အာမခံအဖွဲ့သားများအား တိုက်ခိုက်နေကြ
ပြီ ဖြစ်လေသည်။

သံလက်ထန်စွမ်းနှင့် မီးလက်ဝါးပြောင်ဖန်းတို့သည် ထိပ်
သီးသိုင်းသမားများ ဖြစ်ကြပါသော်လည်း မြွေဟောက်ဂိုဏ်းသား
များက အဆိပ်ပြင်းသော မြွေများအသုံးပြုကာ တိုက်ခိုက်လာကြ
လေသောအခါ အခက်ကြုံသွားကြရလေတော့သည်။

၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းနှင့် ယှဉ်ပြိုင်နေသည့် ပလွေရှင်မှာ အနက်ရောင် သိုင်းလောက၌ မြွေအလွယ်ဆရာစုန်းထိဟု လူသိများသူဖြစ်လေ သည်။

စုန်းထိသည် မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ်လျှူတောင်းစု၏ ဆရာ လည်းဖြစ်လေသည်။

သိုင်းလောက၌ စုန်းထိလောက် မြွေကိုနိုင်နင်းသူမရှိချေ။

စုန်းထိ၏လည်ပင်း၌ မြွေနက်တစ်ကောင် ရစ်ပတ်ထား၏။

စုန်းထိက မြွေနက်ကို အသုံးမပြုသေးဘဲ ပလွေကို လက် နက်အဖြစ် အသုံးပြုကာ ကျွေးထင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ တိုက်ပွဲအတွေ့အကြုံနုနယ်သူ ဖြစ်သော် လည်း ဖခင်ကြီးထံမှ သိုင်းပညာ အမွေရရှိထားသဖြင့် ထိပ်တန်း သိုင်းပညာရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

“ဟိတ်”

“ယား”

နှစ်ယောက်သား သိုင်းကွက်နှစ်ဆယ်ကျော် တိုက်ခိုက် ပြီးလျှင် ကျွေးထင်းက စုန်းထိလက်ထဲမှ ပလွေကို အဝေးသို့ လွှင့်စဉ် သွားအောင် ဓားဖြင့် ရိုက်ထုတ်ပစ်နိုင်ခဲ့လေသည်။

“ခွိုင်”

ပလွေလွင့်စဉ်သွားသဖြင့် စုန်းထိ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် လည်ပင်း၌ ရစ်ခွေထားသော မြွေနက်ကို ခြွတ်ယူကာ ပစ်လွှင့်လိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၉

“စိုး”

“ရွှီး”

မြွေနက်က ကြိုးတစ်ချောင်းပမာ ကျွေးထင်းထံသို့ ပစ်လွှင့် လာလေသည်။

“သွားစမ်း”

ကျွေးထင်းက ဓားဖြင့်ပိုင်းချလိုက်လေသည်။

ပြင်းထန်သော ဓားချက်ကြောင့် မြွေနက်မှာ နှစ်ပိုင်းပြတ် သွားတော့သည်။

သို့သော်...

အမြီးပိုင်းသည် မြေပေါ်ပြုတ်ကျသွားသော်လည်း ခေါင်း ပိုင်းက ဆက်လက်ပစ်လွှင့်လာပြီး ကျွေးထင်း၏ပခုံးဆီသို့ရောက်လာ ကာ မြွေနက်၏ဦးခေါင်းပိုင်းက ကျွေးထင်း၏ပခုံးကို ကိုက်ချလိုက် တော့သည်။

“အား”

ကျွေးထင်း အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေသည်။

မြွေနက်ခေါင်းကို ချက်ချင်းဆွဲဖြုတ်ပြီး ဓားဖြင့် စုန်းထိကို ပစ်ပေါက်လိုက်သည်။

ကျွေးထင်း မြွေကိုက်ခံလိုက်ရသဖြင့် ဝမ်းသာအားရ ရှေ့တိုး လာသော စုန်းထိမှာ ခိပ်ခနဲ တိုးဝင်လာသော ကျွေးထင်း၏ဓားကို မရှောင်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ဓားက သူ၏ရင်ဝကို အရှိန်ပြင်းစွာ ထိုးဖောက်စိုက်ဝင်သွား

၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လေတော့သည်။

“အား”

စုန်းထိလည်း စူးရှစွာ အော်ဟစ်ယင်း မြေပေါ်ဝုန်းခနဲ လဲကျ
သွားတော့သည်။

ကျွေ့ထင်းက စုန်းထိထံသို့ ချက်ချင်းပြေးသွားပြီး စုန်းထိ၏
ခန္ဓာကိုယ်ပေါ်၌ ရှာဖွေကြည့်လိုက်လျှင် အနီရောင်ဆေးလုံးလေးများ
ပါရှိသည့် ဆေးပုလင်းငယ်လေးတစ်လုံး ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
လေသည်။

“ဒါ အဆိပ်ဖြေဆေးပဲ ဖြစ်မယ်”

ကျွေ့ထင်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ အနီရောင်
ဆေးလုံးလေးများကို သောက်ချလိုက်လေသည်။

သို့တိုင်...

ဦးခေါင်းထဲ မခံမရပ်နိုင်အောင် မူးနောက်လာပြီး မျက်လုံး
များပြာဝေကာ အသက်ရှူကြပ်လာသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး လေးလံထိုင်းမှိုင်းလာကာ မဟန်နိုင်တော့
ဘဲ လဲကျသွားလေတော့သည်။

ထူးဆန်းသောကယ်တင်ရှင်

အချိန် မည်မျှကြာသွားမှန်းမသိ။

ကျွေ့ထင်း သတိရလာသောအခါ ဘုံကျောင်းပျက်တစ်ခုအ
တွင်း၌ ရောက်ရှိနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

ကျွေ့ထင်း ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ကပ္ပာကယာ လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော်...

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကာ ခြေလက်များလည်း
တောင့်တင်းနေပြီး လှုပ်ရှားမရဖြစ်နေသဖြင့် ပိုပြီးထိတ်လန့်သွားနေ
သည်။

၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မြွေနက်၏ ကိုက်ခဲခြင်းခံရသဖြင့် အဆိပ်တက်ကာ သတိ
လစ်မေ့မျောသွားသည့်အဖြစ်ကို ပြန်လည်သတိရလိုက်လေသည်။

အလွန်အဆိပ်ပြင်းသော မြွေဟောက်နက်တစ်ကောင်၏
ကိုက်ခဲခြင်းခံရသဖြင့် အသက်ဆုံးရှုံးသွားနိုင်လောက်ပေသည်။

သူ အသက်ရှင်နေသေးသည်မှာ ကံကောင်းသည်ဟု ဆိုနိုင်
ပါတော့သည်။

သူက အသက်ရှင်နေသေး၏။

သူ၏ အာမခံအဖွဲ့သားများ မည်သို့ရှိမည်နည်း။

အာမခံအဖွဲ့သားများ ကံမကောင်းနိုင်ကြောင်း တွေးပြီး
စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားလေသည်။

ကျွေးထင်းက အသက်ပြင်းပြင်း ရှူရှိုက်လိုက်သည်။

လူးလိမ့်လရန် ကြိုးစားလိုက်လေသည်။

ခြေလက်များ ထုံကျဉ်လေးလံကာ လှုပ်ရှားမရနိုင်အောင်
ဖြစ်နေသည်။

ချွေးတဒီးဒီးကျအောင် ကြိုးစားလိုက်တော့မှ ထထိုင်နိုင်
လေသည်။

လှဲလျောင်းနေရာမှ ထထိုင်နိုင်ရန် ကြိုးစားရသည်မှာ
အလွန်မြင့်မားသော တောင်ကြီးတစ်လုံးပေါ်သို့ တက်ရသည်နှင့်ပင်
တူနေပါတော့သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ခွန်အားများ ဆုတ်ယုတ်နေသည်။

မောပန်း နှမ်းနယ်နေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၂၃

နောက်ဆုံး သိုင်းပညာနှင့် အတွင်းအား ပျောက်ကွယ်နေပြီ
ဖြစ်ကြောင်း ခံစားသိရှိလိုက်ရလေတော့သည်။

ကျွေးထင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲသွားလေသည်။

ဖခင်ကြီးထူထောင်ခဲ့သော ဂူဝံအာမခံဌာနသည် သူ၏
လက်ထက်ရောက်မှ လုံးဝပျက်စီးဆုံးရှုံးသွားခဲ့ရပြီ ဖြစ်လေသည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းအား အခဲမကျေ ဖြစ်သွားလေသည်။

“တစ်နေ့ကျယ်င် မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကို ချေမှုန်းပစ်မယ်”

ကျွေးထင်း ကြိုးဝါးလိုက်သည်။

တိတ်ဆိတ်နေသော ဝန်းကျင်တွင် သူ၏အသံ ဗလုံးဗထွေး
ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုစဉ်...

“မင်းကိုယ်မင်းတောင် အနိုင်နိုင်ဖြစ်နေပြီ မဟုတ်လား၊
မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကို ဘယ်လိုလုပ်ဖြိုခွဲနိုင်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါဦး”

အေးတိအေးစက် စကားသံထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြား
လိုက်ရလေသည်။

ကျွေးထင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

စကားသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ကြည့်လိုက်လျှင် မျက်နှာဖုံး
စွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို တွေ့
လိုက်ရလေသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ကျွေးထင်း အလန့်တကြား မေးလိုက်သည်။

၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းရဲ့အသက်သခင် ကျေးဇူးရှင်ပေါ့”

“ဘာဗျ”

“မင်းက မြွေဆိပ်တက်ပြီး သည်နေရာကို မင်းဘာသာ
ရောက်လာတယ်များ ထင်နေသလား”

ကျွေ့ထင်း အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခေါ်လာတာ ဟုတ်လား”

“ဒါပေါ့ ငါခေါ်လာပြီး ဆေးကုပေးမထားဘူးဆိုယင် မင်း
သေသွားတာ ကြာပြီ”

ကျွေ့ထင်း ဝိုင်းသွားလေသည်။

ထိုလူ၏စကားကို ရုတ်တရက် မယုံနိုင်ဘဲဖြစ်နေ၏။

ထိုလူက...

“အခု မင်းရဲ့တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်နေတယ် မဟုတ်လား၊
သိုင်းပညာနဲ့အတွင်းအားလည်း ဆုံးရှုံးသွားပြီဆိုတာ မင်းနားလည်
မှာပေါ့”

ကျွေ့ထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“မင်းက ဒုက္ခိတ တစ်ယောက်လိုဖြစ်နေပြီ၊ ကိုယ့်ကိုကိုယ်
တောင်မဟန်နိုင်ဘဲ ရန်သူကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်နိုင်မှာလဲ၊ ပြောစမ်းပါ
ဦး”

“ကျုပ်”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၂၅

ကျွေ့ထင်း မည်သို့ပြောရမှန်းမသိ ဖြစ်သွားလေသည်။

ထိုလူက...

“မင်းကို ဒုက္ခိတဖြစ်ရမယ့်ဘဝက လွတ်ကင်းစေရမယ်၊
သိုင်းပညာနဲ့အတွင်းအား ပြန်ရစေမယ်၊ မင်းရဲ့ပညာ ပိုပြီးတိုးတက်
လာစေရမယ်ဆိုယင်ကော”

ကျွေ့ထင်း အံ့သြသွားသည်။

“ခင်ဗျားက ကျွန်တော့်ကို ကူညီမှာလား”

“ဒါပေါ့”

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီမယ်ဆိုယင် ခင်ဗျားရဲ့ကျေးဇူးကို
ဘယ်တော့မှ မေ့မှာမဟုတ်ပါဘူးဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူ(ငါ) မျက်နှာဖုံးရှင် သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်
လေသည်။

“ငါကို ကျေးဇူးတင်မယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

“မင်းရဲ့ကျေးဇူးကို ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“ဗျာ”

“ငါက ကျေးဇူးတင်ခံချင်တဲ့လူမှ မဟုတ်တာ”

ကျွေ့ထင်း နားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က....

“မင်းကို ငါကူညီသလို မင်းက ငါ့ကိုပြန်ပြီးကူညီရမယ်၊ ငါ

၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ခိုင်းတာလုပ်ရမယ်၊ ဒါဆိုယင် ပြီးပြီပေါ့”

အပေးအယူ ပြုလုပ်လိုသည့်သဘော ဖြစ်လေသည်။

ကျွေးထင်း သဘောမကျနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို ခင်ဗျားအကျိုးအတွက် ခိုင်းစေချင်လို့ ကူညီမှာပေါ့ ဟုတ်လား”

“ဒါ အမှန်ပဲ၊ ငါက လိမ်ညာကွယ်ဝှက်ပြီး မပြောချင်ဘူး၊ ဒါကြောင့် အမှန်အတိုင်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတာ မင်းကို ငါကူညီမယ်၊ မင်းက ငါ့ကိုပြန်ကူညီရမယ်၊ ငါခိုင်းတာလုပ်ရမယ်၊ ကဲ ဘယ်လိုလဲ”

ကျွေးထင်းက...

“ခင်ဗျားက မကောင်းတဲ့ကိစ္စတွေ လုပ်ခိုင်းမယ်ဆိုယင် ကော”

“ငါ ဘာခိုင်းခိုင်း ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း မင်းလုပ်ပေးရလိမ့်မယ်”
မျက်နှာဖုံးရှင်၏စကားကြောင့် ကျွေးထင်း ခေါင်းခါယမ်း လိုက်လေသည်။

“ဒါဆိုယင်တော့ ကျွန်တော် လုပ်ပေးနိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး ဗျာ”

သူက ငြင်းလိုက်သောအခါ မျက်နှာဖုံးရှင်ကလည်း ပြတ်ပြတ်သားသား ဆက်ဆံလေသည်။

“မင်း လုပ်မပေးနိုင်ဘူးဆိုယင် ငါကလည်း မင်းကို မကူညီနိုင်ဘူး”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၂၇

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ကာ ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ ထွက်သွားလေတော့သည်။

နောက်တစ်နေ့နံနက်...။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဘုံကျောင်း ပျက်လေး ပတ်ဝန်းကျင်၌ သစ်ပင်ပန်းပင်များဖြင့် သာသာယာယာ ရှိနေပါသည်။

ကျွေးထင်းက ဘုံကျောင်းပျက်လေးထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်ကိုက်ခဲနေပြီး လေဖြတ်ထားသူ တစ်ယောက်ပမာ ရှိနေသည်။

ခြေတစ်လှမ်း လှမ်းဖို့အရေး ရွေးတဒီးဒီးကျအောင် ကြိုးစားရလေသည်။

ရန်သူကို ရင်ဆိုင်ရန်မပြောနှင့် ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ်ကိုယ် ရပ်တည်နိုင်ရန်ပဲ ခဲယဉ်းနေတော့သည်။

ကျွေးထင်း ဝမ်းနည်းကြေကွဲလာလေသည်။

တစ်ကိုယ်လုံး ထုံကျဉ်အကြောဆွဲပြီး ဒုက္ခိတဘဝရောက် နေရခြင်းထက် သေဆုံးသွားရသည်ကပင် ကောင်းသေးသည်ဟု တွေးမိလေသည်။

သို့သော်...

၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘဝကို အရှုံးမပေးလိုပါ။

ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်ကင်းကာ လူကောင်းတစ်ယောက်ဖြစ်လာအောင် ကြိုးစားရပေမည်။

ရန်သူများကို ရင်ဆိုင်ချေမှုန်းပြီး ဓူဝံအာမခံဌာန၏ ဂုဏ်သိက္ခာကိုဆည်ရဦးမည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွေးထင်း ဘုံကျောင်းပျက်ထဲမှ ထွက်လာယင်း လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ ဆင်းလိုက်ရာ အကြောအချဉ်များ ထုံထိုင်းကာ ခြေမခိုင်သဖြင့် ရှေ့သို့ငိုက်ပြီး လဲကျသွားတော့သည်။

“ဝုန်း”

ကျောက်လှေကားထစ်များအတိုင်း အောက်ဘက်သို့ တလိမ့်ကောက်ကွေး ပြုတ်ကျသွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြေပေါ်ရောက်သွားသောအခါ ပြန်မထနိုင်တော့ပါ။

တစ်ကိုယ်လုံး နာကျင်ကာ အသက်ရှူကြပ်ပြီး မောဟိုက်နေလေတော့သည်။

ထိုစဉ် လူတစ်ယောက်က သူ၏အနီးသို့ရောက်လာပြီး ငဲ့ကြည့်လာလေသည်။ မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်လေသည်။

“မင်း အတော်ပင်ပန်းနေပြီ ထင်တယ်”

ဟုလည်း မေးလာလေသည်။

ကျွေးထင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ၊ ကျုပ် ကြာကြာခံနိုင်တော့မယ် မထင်ပါဘူး”

ဘူး”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၂၉

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းက လူငယ်လေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိသေးတာ၊ မင်းခံစားနေရတဲ့ ဝေဒနာတွေ သက်သာပျောက်ကင်းသွားနိုင်တဲ့ အခွင့်အရေးလည်း ရှိနေတာပဲ၊ မင်း ဘာကြောင့် အားလျော့နေရတာလဲ”

“ကျုပ်က...”

“မင်းက ဘာမှတွေ့တော့စဉ်းစား မနေဘဲ ငါနဲ့လက်တွဲလိုက်ယင်ပြီးတာပဲ မဟုတ်လား”

ကျွေးထင်း စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေပြီ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေးတောမနေတော့ဘဲ...

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ခင်ဗျားနဲ့လက်တွဲပါ့မယ်”

ဟု သဘောတူလိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် သဘောကျကျေနပ်ကာ တဟားဟားရယ်မောလိုက်လေတော့သည်။

ရုပ်သေး

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူကောင်းတစ်ယောက်မဟုတ်ကြောင်း ထင်ရှားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းလည်း ထိုလူအား လုံးဝသဘောမကျပါ။

သို့သော်...

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ကတိတည်သူဖြစ်သည်က သေချာ၏။

ကျွေ့ထင်းအား ကောင်းစွာ စောင့်ရှောက်ပြီး ကျွေးမွေးပြုစုသည်။

ဆေးဝါးများ တိုက်ကျွေးပြီး လိုလေသေးမရှိ ဂရုစိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် သုံးလခန့်အကြာတွင် ကျွေ့ထင်း ကောင်းစွာ ကျန်းမာလာလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် ကျွေ့ထင်း နေကောင်းလာသည်နှင့်...

“ငါခိုင်းတဲ့အလုပ်ကို အောင်အောင်မြင်မြင် လုပ်နိုင်အောင် လက်ရှိ မင်းရဲ့သိုင်းပညာနဲ့ မလုံလောက်သေးဘူး၊ ဒါကြောင့် သိုင်းပညာ ထပ်ပြီးလေ့ကျင့်ရဦးမယ်၊ မင်းကိုငါ ဓားသိုင်းတစ်ခု သင်ပေးမယ်”

ဟုပြောကာ ထူးခြားထက်မြက်သည့် ဓားသိုင်းပညာတစ်ရပ် သင်ကြားပေးလေသည်။

ကျွေ့ထင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူ၏သိုင်းပညာ တိုးတက်လာလျှင် သူတို့အာမခံဌာနအား လူယက်တိုက်ခိုက်သွားသည့် လူဆိုးဓားပြများအား ဆုံးမနိုင်လိမ့်မည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင် သင်ကြားပေးသော ဓားသိုင်းကို အထူးဂရုစိုက် သင်ယူခဲ့လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ဓားသိုင်းမှာ ပြည်မ၌ အသုံးပြုသော ဓားသိုင်းမျိုးမဟုတ်ဘဲ တမူထူးခြားနေသည်ကို ကျွေ့ထင်း သတိပြုမိခဲ့သည်။ မည်သို့ဆိုစေ...

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ဓားသိုင်းကို ဂရုစိုက်သင်ကြားခဲ့သည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ ဉာဏ်ကောင်းပြီး ပါရမီရှိသော လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်ရကား မျက်နှာဖုံးရှင် သင်ပေးသော ဓားသိုင်းကို ခြောက်လအတွင်း သင်ယူတတ်မြောက်ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွေးထင်းသည် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် နေထိုင်ခဲ့သည်မှာ တစ်နှစ်နီးပါးရှိသွားပြီ ဖြစ်ပါသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ရင်းရင်းနှီးနှီး ဖြစ်လာသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ ကျေးဇူးကြောင့် ဝေဒနာဆိုးများ သက်သာပျောက်ကင်းသွားသကဲ့သို့ သိုင်းပညာလည်း ပိုပြီးထက်မြက်လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျွေးထင်း မင်းကို ငါကူညီခဲ့ပြီးပြီ၊ မင်းပြန်ပြီး ကူညီရမယ့် အလှည့်ရောက်ပြီဆိုတာ မင်းနားလည်တယ် မဟုတ်လား”

ကျွေးထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်တော် ဘယ်လိုပြန်ပြီး ကူညီရမလဲ၊ ပြောပါဗျာ”

“မင်းက သစ္စာဂေဟာကို သွားရမယ်”

သစ္စာဂေဟာ...။

သစ္စာဂေဟာသည် သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်းတောက်ကျော်ကြားသောဂေဟာတစ်ခု ဖြစ်လေသည်။

သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင် သိုင်းသမားကြီးမေဟုန်ပိုင်မှာ အများအကျိုး၊ သိုင်းလောကအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်နေသည့် အဖြူရောင်သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ကြီး၏ ခေါင်းဆောင်များတွင် တစ်ယောက်အပါအဝင် ဖြစ်လေသည်။

ကျွေးထင်းသည် သိုင်းလောကသားများအကြောင်း လေ့

လာထားသည်ဖြစ်ရာ သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင် မေဟုန်ပိုင်၏သတင်းကို ကောင်းစွာကြားသိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးမှုရအောင် မင်းကြိုးစားရလိမ့်မယ်၊ ငါကလည်း နောက်ကွယ်ကနေ ကူညီပံ့ပိုးပေးမယ်၊ ရင်းနှီးမှုရမှ သစ္စာဂေဟာထဲကို မင်းဝင်ခွင့်ရမယ်၊ နေထိုင်ခွင့်ရမယ်”

ကျွေးထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“သစ္စာဂေဟာမှာ ကျွန်တော် သွားပြီးနေထိုင်ရမယ် ဟုတ်လား”

မျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါပေါ့ သစ္စာဂေဟာမှာ နေထိုင်ခွင့်ရမှ ငါ့အတွက် ဆောင်ရွက်ပေးနိုင်မှာပေါ့”

“ကျွန်တော် ဘာတွေ ဆောင်ရွက်ပေးရမှာလဲဗျာ”

ကျွေးထင်း မေးလိုက်သောအခါ မျက်နှာဖုံးရှင် လက်ကာပြလိုက်လေသည်။

“ခုလောလောဆယ်၊ မင်းသိဖို့ မလိုအပ်သေးဘူး၊ သစ္စာဂေဟာထဲ ဝင်နိုင်အောင်သာ ပထဆုံးခြေလှမ်းအဖြစ် ကြိုးစားရမယ်”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျွေးထင်း သဘောတူလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်းရဲ့ အာမခံဌာနကို ဘယ်သူတွေ တိုက်ခိုက်လေ့ရှိတာ

၃၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သွားတယ်ဆိုတာ ငါစုံစမ်းပေးမယ်၊ ဆုံးမပေးမယ်၊ မင်းကသာ ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ”

ကျွေးထင်းက...

“ကျွန်တော်တို့ အာမခံဌာနကို လုယက်တိုက်ခိုက်သွားတာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်ပဲ မဟုတ်လား”

မျက်နှာဖုံးရှင် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မြွေဟောက်ဂိုဏ်းရဲ့ လက်ချက်မဟုတ်ဘူး၊ တာလိနယ် ဘက်ကလာတဲ့ မြွေကိုနိုင်တဲ့ သိုင်းသမားတစ်ယောက်ပဲ၊ သူက မြွေ ဟောက်ဂိုဏ်းရဲ့ ပိုင်နက်ထဲမှာ ပုံမှားရိုက်ပြီး ဓားပြမှုကျူးလွန်ခဲ့တာ၊ မင်းလက်ချက်နဲ့ သူသေသွားတော့ သူ့တပည့်တွေကလည်း ပစ္စည်း တွေလုယက်ပြီး လူစုခွဲထွက်ပြေးတိမ်းရှောင်သွားကြတာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ကျွေးထင်း စိတ်ပျက်သွားလေတော့ သည်။

“ဒါဆို အာမခံပစ္စည်းတွေ ပြန်ရဖို့ ဘယ်လွယ်ပါတော့မလဲ ဟု”

“ဒါတော့ မင်းရဲ့ ကုသိုလ်ကံပဲ၊ မင်းသုတ်သင်လိုက်တဲ့ မြွေ နက်ပိုင်ရှင်နဲ့ ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက် ရှိသေးတယ်၊ သူတို့ဟာ တာလိကနေ ပြည်မကိုဆင်းလာပြီး ဒုစရိုက်မှုတွေ ကျူးလွန်နေကြ တာ၊ သူတို့နဲ့တွေ့ယင် စုံစမ်းမေးမြန်းကြည့်ပေါ့၊ လုယက်ခံရတဲ့ အာ မခံပစ္စည်းတွေနဲ့ ပတ်သက်ပြီး သဲလွန်စရာနိုင်တာပေါ့”

ကျွေးထင်းက...

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၃၅

“အဲသည်လူနှစ်ယောက်က ဘယ်သူတွေများလဲဗျာ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မြွေဆရာလောင်စုနဲ့ လောင်ဂူလို့ခေါ်တယ်၊ မင်းမှတ်ထား ပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ကျွေးထင်း သေသေချာချာ မှတ်သားထားလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးပိုင်ရှင်က...

“မင်းက သစ္စာဂေဟာကို သွားမယ်ဆိုတော့ မြွေဟောက် ဂိုဏ်းကလူတွေနဲ့တွေ့ကောင်း တွေ့ရဦးမှာပဲ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဗျာ”

“မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ်လျူတောင်းစုရဲ့ အဖေကလည်း လူဆိုးတစ်ယောက်ပဲ၊ သူ့ကို သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်က ဆုံးမသုတ်သင် ခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် လျူတောင်းစုက မကျေနပ်ဘဲ အခွင့်အရေးရတာနဲ့ သစ္စာဂေဟာကို ဒုက္ခပေးဖို့ကြံစည်နေတာ၊ သူတို့ကြောင့် မင်းအတွက် အနှောင့်အယှက်ဖြစ်မှာကို ဂရုစိုက်ပါ”

ကျွေးထင်းက...

“ကျွန်တော် ဂရုစိုက်ပါ့မယ်ဗျာ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“သစ္စာဂေဟာမှာ ဂေဟာရှင် မေဟုန်ပိုင်ပြီးယင် အဓိက အရေးပါသူတွေက မေဟုန်ပိုင်ရဲ့သမီး‘မေရှမ်း’၊ အိမ်ထိန်း‘ဝမ်း’၊ ဂေ ဟာမှူးချန်ထိုင် တို့ပဲ၊ အပြင်လူဆိုယင်တော့ မြောက်ပိုင်းမြို့တော်

၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရဲ့သား 'ယဲ့ကူးကျင်း'ကို သတိထားရမယ်”

ကျွေ့ထင်းက...

“အပြင်လူဆိုတာက..”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ယဲ့ကူးကျင်းက သခင်မလေး မေ့ရမ်းနဲ့စေ့စပ်ထားတာ၊ ဒါပေမယ့် ယဲ့ကူးကျင်းရဲ့အကျင့်စာရိတ္တ မကောင်းတာတွေကို သခင် မလေးမေ့ရမ်းက သိသွားလို့ သိပ်ပြီးအဆင်မပြေတော့ဘူး၊ စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းမှုကို မျက်သိမ်းမယ့်သဘောရှိနေတယ်၊ ယဲ့ကူးကျင်း ဟာ မြောက်ပိုင်းမြို့စားရဲ့သားဖြစ်တော့ သိုင်းလောကမှာ လူသိ များပြီး အရှိန်အဝါရှိတယ်၊ ဒါကြောင့် သတိထားရမယ်ပြောတာ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ကျွန်တော် သတိထားပါ့မယ်”

ကျွေ့ထင်း ကတိပေးလိုက်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ငါ့ခိုင်းတဲ့အတိုင်း တသွေမတိမ်း ဖြစ်အောင်လုပ်ပါ၊မင်းအ

တွတ်လည်း အကျိုးရှိစေရမယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

အကြံသမားများ

အခန်းတွင်း၌ တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်နေသည်။

လူသုံးယောက်က တိတ်ဆိတ်စွာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်နေကြခြင်းဖြစ် လေသည်။

ထိုလူသုံးယောက်မှာ သစ္စာဂေဟာမှ အိမ်ထိန်းဝမ်း၊ ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် မြောက်ပိုင်းမြို့စားကြီး၏သား ယဲ့ကူးကျင်း တို့ဖြစ်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် သစ္စာဂေဟာမှ သခင်မလေးမေ့ရမ်းနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းပြီးနောက် သစ္စာဂေဟာသို့ တံခါးမရှိ ဓားမရှိဘဲ ထွက်သွားလာခွင့် ရခဲ့လေသည်။

၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဤတွင် ယွဲကူးကျင်းက အရေးပါသော ဒုတိယဂေဟာမှူး ချန်ထိုင်၊ အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့နှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးအောင် ပေါင်းသင်း ခဲ့လေသည်။

လက်ဆောင်ပစ္စည်းများ တနင့်တပိုးပေးခဲ့ခြင်းဖြင့် ချန်ထိုင် နှင့် အိမ်ထိန်းဝမ်းတို့က ယွဲကူးကျင်းကို နှစ်သက်သဘောကျသွား တော့သည်။

ယခု....

သုံးယောက်သား အခန်းတစ်ခုအတွင်းဝယ် တိတ်ဆိတ်စွာ ရောက်ရှိနေကြသည်မှာ ယွဲကူးကျင်း၏ကိစ္စကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ယွဲကူးကျင်းက အသောက်အစား၊ လောင်းကစား၊ အပျော် အပါးခုံမင်လိုက်စားမှုများကို မေ့ရှမ်းက သိရှိသွား၏။

အထူးသဖြင့်...

အပျော်ဂေဟာမှ မိန်းမလှလေးနှင့် ငြိစွန်းနေသည်ကိုသ တင်းအတိအကျရသွားပြီး သက်သေအထောက်အထားဖြင့် ဖော် ထုတ်နိုင်ခဲ့သည်။

မေ့ရှမ်းက ယွဲကူးကျင်း စာရိတ္တမကောင်းပုံကို ဖခင်ကြီးထံ တင်ပြခဲ့လေသည်။

သစ္စာဂေဟာရှင် မေဟန်ပိုင်သည် သိက္ခာ၊ သမာဓိနှင့်ပြည့် သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်ရကား ယွဲကူးကျင်း၏ အကျင့်ပျက် မှုကို လက်မခံနိုင်တော့ချေ။

မျက်နှာထောက်ထားစရာ မြောက်ပိုင်းမြို့စားကလည်း

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၃၉

ကွယ်လွန်သွားပြီဖြစ်ရာ မေဟန်ပိုင်က ယွဲကူးကျင်းအား သမီးဖြစ်သူ နှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းမည်ဟု အတိအလင်း သတိပေးလိုက်တော့သည်။

ဤတွင် ယွဲကူးကျင်းလည်း ခင်မင်ရင်းနှီးနေပြီဖြစ်သော ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့အား အပူကပ်ရ လေတော့သည်။

“ဂေဟာရှင်ကြီးက စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားတာကို ဖျက် သိမ်းလိုက်တော့မယ်၊ ကျုပ်ကို ကူညီပါဦးဗျာ”

အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းက...

“သခင်ကြီးက အကျင့်သိက္ခာကို အလေးအနက်ထားတဲ့လူ တစ်ယောက်ဆိုတော့ သူက ငြင်းလိုက်ပြီဆိုယင် သခင်လေးမျှော် လင့်ချက်ရှိတော့မှာ မဟုတ်ဘူး”

ယွဲကူးကျင်းက...

“ကျုပ်က မေ့ရှမ်းကို ဘယ်နည်းနဲ့မှ လက်လွှတ်မခံနိုင်ဘူး ဗျာ၊ ကျုပ်ကို ကူညီကြပါဦး၊ ကျေးဇူးမမေ့ပါဘူး”

ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သခင်လေး ဘယ်လိုခံစားနေရမယ်ဆိုတာ ကျုပ်နားလည် ပါတယ်၊ ကျုပ်တို့ အတတ်နိုင်ဆုံး ပိုင်းဝန်းကူညီသွားမှာပါ၊ ဒါပေ မယ့် သခင်မလေးကို ရယူချင်တယ်ဆိုယင်တော့ လက်ရှိအခြေအနေ အတိုင်း မဖြစ်နိုင်တော့ဘူး၊ တခြားနည်းလမ်း တစ်မျိုးမျိုး ပြောခိုင်း အသုံးပြုရမှာပဲ”

၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမလဲ၊ ပြောပါဗျာ”

“သခင်မလေး ပြန်ပြီးလက်ခံလာမယ့် ဘယ်လိုနည်းလမ်းမျိုးကိုမဆို အသုံးပြုရမှာပေါ့”

နဂိုကမှ ရှုပ်ရှုပ်ပွေ့ပွေ့နေတတ်သော ယဲ့ကူးကျင်းသည် ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်၏စကားကြားလျှင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

အိမ်ထိန်းဝမ်းနှင့် ချန်ထိုင်တို့က သူ့ဘက်မှရပ်တည်နေကြသဖြင့် အတင့်ရဲဖို့ ဝန်မလေးတော့ပါ။

“ကျေးဇူးတင်လိုက်တာဗျာ”

ယဲ့ကူးကျင်း အားပါးတရ ပြောလိုက်လေသည်။

ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်က အဘယ်ကြောင့် ယဲ့ကူးကျင်း ဘက်မှရပ်တည်ကာ သွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးရပါသနည်း။

ချန်ထိုင်တွင် အကြောင်းရှိပါသည်။

လူတစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်သည်။

တစ်ည...။

ချန်ထိုင်က ဂေဟာ၏လုံခြုံရေးကို လှည့်လည်စစ်ဆေးနေစဉ် တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် ပန်း၌ စစ်ခနဲနာကျင်သွားခြင်းကြောင့် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ပန်းကို ကြည့်လိုက်ရာ အဆိပ်အပ်ကလေးတစ်ချောင်း စိုက်ဝင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၄၁

အပ်ကလေး၌ အဆိပ်များ သုတ်လိမ်းထားသည်ဖြစ်ရကား ပန်းတစ်ခုလုံး ထုံကျဉ်သွားတော့သည်။

သူ့အား မည်သူက ချောင်းမြောင်းလုပ်ကြံရပါသနည်း။

ချန်ထိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူလဲ၊ ထွက်ခဲ့ပါ”

ဟုအော်ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင် သစ်ပင်တစ်ပင် နောက်ကွယ်မှ လူတစ်ယောက် လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူမှာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်ထားသူဖြစ်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

ချန်ထိုင် မကျေမနပ် မေးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာထက် မေဟုန်ပိုင်ကို ဖယ်ရှားပြီး သစ္စာဂေဟာတစ်ခုလုံး ခင်ဗျားရဲ့လက်ထဲရောက်လာဖို့က ပိုအရေးကြီးတယ်ဆိုယင်ကော”

“ဘာဗျ”

“ချန်ထိုင် ခင်ဗျားဟာ သစ္စာဂေဟာကို လက်ဝါးကြီးအုပ်သိမ်းပိုက်ချင်တဲ့လူတစ်ယောက်ပါ။ ဒါကြောင့်လည်း ယဲ့ကူးကျင်းကို သွေးထိုး မြှောက်ပင့်ပေးနေတာ မဟုတ်လား”

“ခင်..ခင်ဗျား”

ချန်ထိုင် ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ကို ကူညီသွားမယ်ဆိုယင်ကော”

ချန်ထိုင် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘာတွေပြောနေတာလဲ”

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ချန်ထိုင် ခင်ဗျားနဲ့ မေဟန်ပိုင်တို့ဟာ သွေးသောက်မိတ်ဆွေတွေပါ။ သစ္စာဂေဟာကို အတူလက်တွဲထူထောင်ခဲ့ကြတာပါ။ ဒါပေမယ့် နောက်ပိုင်းမှာ မေဟန်ပိုင်က ဂေဟာရှင်အဖြစ် နေရာယူထားလိုက်ပြီး ခင်ဗျားကတော့ ဒုတိယဂေဟာမှူးဘဝနဲ့ခိုင်းသမျှ လုပ်ရတဲ့အခြေအနေရောက်သွားတယ်။ လူမသိသူမသိ မထင်မရှားနေရတယ်။ ဒါကို ခင်ဗျားမကျေမနပ်ဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကျုပ်စုံစမ်းသိရှိထားပြီးပါပြီ”

ချန်ထိုင် ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“မေဟန်ပိုင်က ကျုပ်ကို ချောင်ထိုးထားလိုက်တာကို ကျုပ်ကျေနပ်မယ် ထင်နေသလား”

“ဒါပေါ့ ခင်ဗျားက မေဟန်ပိုင်ကို ဖယ်ရှားပြီး သစ္စာဂေဟာကိုရယူသင့်တာပေါ့ဗျာ။ ခင်ဗျားရဲ့အကြံအစည် အောင်မြင်အောင် ကျုပ်က ဝိုင်းဝန်း ကူညီသွားမယ်ဆိုယင်ကော”

ချန်ထိုင်က မျက်နှာဖုံးရှင်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ဟောသည်မှာ အဆိပ်ဖြေဆေး”

အဆိပ်ဖြေဆေးပေးလိုက်ရာ ချန်ထိုင် ဝမ်းသာသွားလေသည်။ မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ကျုပ်တို့နှစ်ယောက် မိတ်ဆွေတွေဖြစ်သွားပြီဆိုယင် ခင်ဗျား လက်ခံမလား”

ချန်ထိုင် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေတော့သည်။

ထိုနောက်ပိုင်း...

ချန်ထိုင်သည် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် လက်တွဲကာ ယုဒကူးကျင်းကိုသွေးထိုးမြှောက်ပင့်ပေးကာ သစ္စာဂေဟာ၌ ပြဿနာများပေါ်ပေါက်လာအောင် ဖျက်ဆီးကြလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်...။

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ မည်သူဖြစ်ပါသနည်း။

သစ္စာဂေဟာအား အဘယ်ကြောင့် ဒုက္ခပေးလိုရပါသနည်း။

ထိုမျက်နှာဖုံးရှင်သည် ဓူဝံအာမခံဌာနမှ ကျွေ့ထင်းအားဆေးကုသပေး၊ သိုင်းပညာသင်ပေးခဲ့သော မျက်နှာဖုံးရှင်ပင် ဖြစ်လေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က သစ္စာဂေဟာနှင့် ပတ်သက်လာခဲ့ရသည်မှာ အလွန်ဝေးလံသော တာလိနယ်မှ လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးမှ အထွတ်အမြတ်ထားသော ‘လောကပါလသိုင်းကျမ်း’ ပျောက်ဆုံးသွားခဲ့ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၄၄ ❖ မိုးကျော်သူ

လောကပါလကျောင်းတော်...။

လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးသည် လက်ရွေးစင်လောကပါလသိုင်းသမား ဆယ့်ရှစ်ယောက် ရွေးချယ်ပြီး သိုင်းလောကအကျိုး အများအကျိုး သည်ပိုးဆောင်ရွက်စေသည်။

လောကပါလသိုင်းသမားများသည် မကောင်းသူပယ်ကောင်းသူကယ်ယင်း တိုက်ပွဲများနှင့် ရင်ဆိုင်ကြရလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်ကြီးမှ တာဝန်ပေးအပ်သည့်အတိုင်း စွမ်းစွမ်းတမ်း ထမ်းဆောင်ကြရသည်။

တာဝန်ထမ်းဆောင်ယင်း ဒုစရိုက်သမားများကို နှိမ်နင်းယင်း၊ တိုက်ပွဲများဆင်နွှယ်ယင်း၊ ထိခိုက်ဒဏ်ရာရမှုများ၊ အသက်ဆုံးမှုများ ရှိခဲ့ကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်...

ကျောင်းထိုင်ရသောကြီးသည် တာဝန်ထမ်းဆောင်ခြင်းမပြုနိုင်တော့သည့် လောကပါလ သိုင်းသမားများနေရာတွင် အစားထိုးနိုင်ရန် အလားအလာရှိသော လူငယ်လူရွယ်များကို မွေးမြူကာ လောကပါလသိုင်းသမားတစ်ဦး ရှိသင့်ရှိထိုက်သော အရည်အချင်းများနှင့်ပြည့်စုံရန် လေ့ကျင့်သင်ကြားခဲ့ကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူတို့ကြီးပြင်းလာပြီး လောကပါလသိုင်းသမားတစ်ယောက်တွင် လိုအပ်သည့် အရည်အချင်းများ ပြည့်စုံနေတော့သည်။

ဒဏ်ရာကြောင့် တာဝန်ဆက်လက်ထမ်းဆောင်ခြင်းမပြု

နိုင်တော့သူများ၊ တိုက်ပွဲကျသွားသူများနေရာ၌ သွေးသစ်လောင်းသည့်အနေဖြင့် အစားထိုးရန် အခြေအနေ ဖြစ်ပေါ်လာသောအခါ ရှောင်ကျန်နှင့်ဝင်းရီတို့မှာ မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လောကပါလသိုင်းသမားများအဖြစ် ရွေးချယ်ခံခဲ့ကြရလေတော့သည်။

၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ကျန်းနှင့်ဝင်းရီတို့သည် လောကပါလသိုင်းသမားများ ဖြစ်လာကြသည်။

ထိုအခါ...

သူတို့၏ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စအားလုံးကို စွန့်လွှတ်ကာ အများအကျိုး ဆောင်ရွက်ရန် အသက်နှင့်ခန္ဓာကိုယ်အား ပေးအပ် ထားသူများဖြစ်သွားလေသည်။

ရှောင်ကျန်းက မျှော်လင့်ထားသည့်အတိုင်း လောကပါလ သိုင်းသမားဖြစ်လာရသဖြင့် အားရကျေနပ်နေပြီး အခြားဘာဆို ဘာ မှ တွေးတောစဉ်းစားခြင်းမပြုပါ။

သို့သော်...

ဝင်းရီကား မိမိ၏လွတ်လပ်မှုအားလုံး ဆုံးရှုံးလိုက်ရပြီဟူ သောခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာခဲ့ရလေသည်။

ထိုသို့ဖြစ်ပေါ်ခံစားလာရလေအောင် ကံကြမ္မာက ဖန်တီးခဲ့ ခြင်းဖြစ်သည်။

လောကပါလသိုင်းသမားဘဝသည် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ဘာမှလုပ်ပိုင်ခွင့် မရှိသောဘဝ ဖြစ်လေသောကြောင့် ဝင်းရီသည် မိန်းကလေးတစ်ယောက်နှင့် ဆုံတွေ့မိပြီး မေတ္တာတရားပေါက်ဖွား လာလေသောအခါ...။

ကျောင်းထိုင်ရသေးသည် အသစ်ရွေးချယ်ခန့်ထားသော လောကပါလသိုင်းသမား လူငယ်လူရွယ်များအား အတွေ့အကြုံရရှိ စေရန် တာဝန်ပေးအပ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၄၇

ရှောင်ကျန်းနှင့်ဝင်းရီတို့သည်လည်း တာဝန်ထမ်းဆောင်ကြ ရလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ကျောင်းထိုင်ရသော ဦးစွာ ရှောင်ကျန်းကိုခေါ်ယူလိုက် သည်။

ကျောင်းထိုင်က...

“ရှောင်ကျန်း...မင်းဟာ လောကပါလသိုင်းသမားတစ် ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ဒါကြောင့် အများအကျိုးဆောင်ရွက်ဖို့ တာဝန် ထမ်းဆောင်ရတော့မယ်”

ရှောင်ကျန်းက....

“ဘယ်လိုတာဝန်မျိုးကိုမဆို ကျေပြန်အောင် ထမ်းဆောင် သွားပါ့မယ်ခင်ဗျာ”

တက်တက်ကြွကြွ ပြောလိုက်လေသည်။

အထီးကျန်ဝေဒနာ

ရှောင်ကျန်း ပျော်ရွှင်နေ၏။

သူသည် လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ် အရွေးချယ်ခံရပြီး
နောက်ပိုင်း ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် တောင်အောက်သို့ ဆင်းရဲတော့
မည် ဖြစ်သည်။

သူသည် ပထမဆုံးတာဝန်အဖြစ် တာလိသိုင်းသမားဆိုး
တစ်ဦးဖြစ်သူ 'မျက်နှာမည်း'အား ရှာဖွေ၍သုတ်သင်ရန်ပင် ဖြစ်ပေ
သည်။

ထိုအခိုက် ဝင်းရီရောက်ရှိလာပြီး...

“မင်း ပျော်နေတယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်ကျန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၄၉

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ အခုခရီးထွက်ယင်း မိဘအိမ် ခဏဝင်ဦး
မယ်၊ မင်းကော ဘာမှာဦးမလဲ၊ ငါပြောပေးပါ့မယ်”

ဝင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“နေပါစေတော့ကွာ”

ရှောင်ကျန်း ကြည့်လိုက်သောအခါ ဝင်းရီ၏မျက်နှာညှိုးငယ်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားသည်။

“ငါလည်း မင်းနဲ့မခွဲချင်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် တာဝန်ကြောင့်
ငါခဏသွားရမှာပါ”

ဝင်းရီက...

“မင်းသည်မှာနေရတာ မငြီးငွေ့ဘူးလား”

ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီ၏စကားကြောင့် အံ့သြသွားပြီး...

“မင်း ဘယ်လိုပြောလိုက်တာလဲ၊ တို့တတွေ လောကပါလ
သိုင်းသမားဖြစ်ဖို့ စိတ်ကူးယဉ်ခဲ့ရတာ ဘယ်လောက်ကြာပြီလဲ၊ တို့
အခုလောကပါလသိုင်းသမားဖြစ်နေပြီ၊ ဂုဏ်ယူဝမ်းသာရမှာကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ငါတော့ သည်လိုမခံစားရဘူး”

ရှောင်ကျန်းမှာ အလွန်ပင်အံ့သြသွားလေသည်။

ဝင်းရီ၏မျက်နှာကို ကြည့်လိုက်ရာ အမှန်တကယ် အလေး
အနက်ပြောနေခြင်းဖြစ်သည်ကို နားလည်လိုက်လေသည်။

ဝင်းရီက...

“ငါတို့ဟာ ငယ်စဉ်ကတည်းက လောကပါလသိုင်းသမား

၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဘဝကို သိပ်ပြီးတမ်းတခဲ့တယ်၊ တကယ်တမ်း ဖြစ်လာတော့မှ တာ
ဝန်တစ်ခုကလွဲပြီး ဘာမှမရှိတဲ့လူတစ်ယောက် ဖြစ်သွားတော့တယ်”
“မင်း”

“ငါ့စကား မဆုံးသေးဘူး၊ တို့ လောကပါလသိုင်းသမား
တွေဟာ အများအကျိုး သည်ပိုးတဲ့သူရဲကောင်းတွေပါပဲ၊ ဒါကို ငါ
လက်ခံပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် လူတွေနဲ့ကင်းကွာပြီး အထီးကျန်နေရတဲ့
ဘဝမျိုးနဲ့တော့ မရှိသင့်ပါဘူး”

ရှောင်ကျန်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

ဝင်းရီက ဆက်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“ငါဟာ လောကပါလသိုင်းသမားတွေရဲ့ဘဝအကြောင်းကို
သေသေချာချာ သိနားလည်ခဲ့မယ်ဆိုယင် သည်ဘဝကိုလိုချင်မိမှာ
မဟုတ်ဘူး၊ အခုတော့..”

ရှောင်ကျန်းက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်အကဲခတ်လိုက်
သည်။

မည်သမျှမရှိမှန်း သိလိုက်တော့မှ စိတ်သက်သာရာရသွား
လေသည်။

“သည်စကားကို မင်းလျှောက်ပြောနေဖို့ မသင့်ဘူး”

“ငါနားလည်ပါတယ်၊ မင်းတစ်ယောက်တည်းကိုသာ ငါခံ
စားမိတာကို ပြောပြတာပါ၊ ဒါပေမယ့် ငါနောက်ကျသွားပြီ၊ ငါ လော
ကပါလသိုင်းသမားဖြစ်ခဲ့တဲ့နောက်တော့ ငါ့ဘဝဟာ အထီးကျန်
ဘဝနဲ့ပဲ အသက်ရှင်ရတော့မယ်လို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၅၁

ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီအတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်သွားမိ၏။

ဝင်းရီနှင့်သူသည် ငယ်စဉ်ကပင် ကစားဖက်များဖြစ်၏။

ဝင်းရီသည် ပျော်တတ်သူတစ်ဦးဖြစ်သည်။

ဟာသဉာဏ်လည်းရှိရုံမျှမက ဖြတ်ထိုးဉာဏ်လည်းကောင်း
သူတစ်ယောက် ဖြစ်ပေသည်။

ဝင်းရီက...

“ကဲ..မင်းခရီးထွက်ဖို့ အသင့်ပြင်ထားလိုက်ဦး၊ ငါ့ကြောင့်
မင်းစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မနေပါနဲ့၊ ငါ့တာဝန်ကို ငါသဘော
ပေါက်ပါတယ်၊ မင်း အောင်မြင်ပါစေ”

ဟုပြောကာ နှုတ်ဆက်ပြီး ပြန်ထွက်သွားလေသည်။

၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တစ်လ...။

တစ်လခန့် အကြာတွင် ရှောင်ကျန်းမှာ မျက်နှာမည်းကို အောင်မြင်စွာသုတ်သင်နိုင်ခဲ့ပြီး မီးလျှံတောင်သို့ ပြန်ရောက်လာလေသည်။

သူသည် ပထမဦးဆုံးတာဝန်ကို အောင်မြင်စွာ ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့သောကြောင့် အလွန်ပျော်ရွှင်နေမိ၏။

သူ၏အောင်မြင်မှုအား ဝင်းရီအား ပြောပြရန် စိတ်ကူးပြီး ဝင်းရီထံသို့ ထွက်လာခဲ့၏။

ထိုအခါမှ ဝင်းရီသည် စန်းဂူနှင့်အတူ တာဝန်တစ်ခုထမ်းဆောင်ရန်ထွက်သွားကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီတာဝန်နှင့် ခရီးထွက်ရသည့်သတင်းကိုကြားလိုက်ရသောအခါ ပို၍ဝမ်းသာသွားသည်။

ဤသို့ ခရီးထွက်လိုက်ခြင်းဖြင့် ဝင်းရီမှာ စိတ်အပြောင်းအလဲဖြစ်သွားပြီး လောကပါလသိုင်းသမားဘဝကို ပို၍နှစ်ခြိုက်ယုံကြည်လာမည်ဟု သူယုံကြည်လိုက်သောကြောင့်ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

သူ၏ယုံကြည်ချက်သည် မှားယွင်းသွားကြောင်း သူသိလိုက်ရသောအချိန်သည် အလွန်နောက်ကျသွားခဲ့ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၅၃

ဝင်းရီနှင့်စန်းဂူတို့ ထွက်သွားသည်မှာ တစ်လခန့်ရှိပြီ ဖြစ်သည်။

ပြန်လည် ရောက်ရှိမလာကြသေးသည့်အတွက် အားလုံးက စိတ်ပူနေမိလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် ကျောင်းထိုင်ရသောကြီးက နောက်ထပ်နှစ်ယောက်လိုက်သွားရန်ပင် အမိန့်ချလိုက်ပြီဖြစ်၏။

ရှောင်ကျန်းမှာလည်း စိတ်ပူနေလေသည်။

သူတို့သည် တာလီနယ်စပ်တွင် သောင်းကျန်းနေကြသော လမ်းစားပြများအား နှိမ်နင်းရန် သွားကြခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုလမ်းစားပြများ အင်အားမသေးသောကြောင့် သူက ပူပန်နေမိခြင်းဖြစ်သည်။

ထိုအချိန်တွင် နောက်ထပ်လိုက်သွားကြမည့် လောကပါလသိုင်းသမားနှစ်ဦးမှာလည်း အသင့်ပြင်ပြီးဖြစ်သည်။

ကျောင်းထိုင်ရသော မှာကြားနေလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မီးလျှံတောင်ပေါ်သို့ လူတစ်ယောက် တက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

အားလုံးကြည့်လိုက်ရာ စန်းဂူဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရသဖြင့် ဝမ်းသာသွားကြလေသည်။

စန်းဂူက ကျောင်းထိုင်ရသောကြီးအား ဒူးထောက်ဂါရဝပြုလိုက်လေသည်။

ရှောင်ကျန်းက...

၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“အစ်ကိုကြီး...ဝင်းရီကော ဘယ်မှာကျန်ခဲ့သလဲ”

ဟု အလောတကြီး မေးလိုက်သည်။

စန်းဂူက အသာခေါင်းညိတ်ပြပြီးနောက် ရသေ့ကြီးဘက်သို့

လှည့်ကာ...

“ကျွန်တော်တို့ ပေးလိုက်တဲ့တာဝန်ကို ကျေပြန်အောင် ထမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပါတယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

သူက စကားတစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်လိုက်သည်။

ရသေ့ကြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ပြောပါ ဝင်းရီ ကျဆုံးသွားပြီလား”

စန်းဂူက...

“သူဟာ လမ်းစားပြတွေကို ရဲရင့်စွာတိုက်ခိုက်ခဲ့သူ တစ်ယောက်ပါ။ နောက်ဆုံး သူဟာ တောင်ကမ်းပါးအောက်ကို ကျသွားခဲ့တာတွေ့လိုက်ရပါတယ်၊ သူ့ကို ကျွန်တော် ရှာဖွေပေမယ့် မတွေ့ခဲ့ပါဘူး”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ရှောင်ကျန်းမှာ အလွန်ပင် စိတ်ထိခိုက်သွားလေသည်။

ဝင်းရီသည် စန်းဂူပြောစကားအရ သေဆုံးသွားပြီဟု ယူဆရမည်ကဲ့သို့ ဖြစ်နေ၏။

ကျောင်းထိုင်ရသေ့ကြီးက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် တိတ်ဆိတ်စွာဖြင့် ထွက်ခွာသွားလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၅၅

ရှောင်ကျန်းက စန်းဂူအနီးသို့ တိုးသွားပြီး...

“သူဟာ တကယ်ပဲ သေဆုံးသွားပြီလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းဂူက...

“ကျုပ်ကတော့ သူသေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ပါဘူး၊ သူဟာ လမ်းစားပြတွေနဲ့ တိုက်ခိုက်ယင်း မမျှော်လင့်ဘဲ လိမ့်ကျသွားခဲ့တာ”

“တောင်အောက်ကို ဆင်းရှာသေးသလား”

“ရှာတယ်၊ အောက်မှာ ရေစီးသန်တဲ့ ချောင်းလေးတစ်ခုရှိတော့ အဲဒီထဲ မျောသွားတယ်ထင်တယ်”

“ဒါဆို ခုနက ဘာလို့ကျောင်းထိုင်ကို မပြောရတာလဲ”

“ကျုပ် ပြီးတော့မှ အေးအေးဆေးဆေး အစီရင်ခံမှာပါ”

“ကျွန်တော်တို့ လိုက်ရှာကြယင် ကောင်းမလား”

“ကျောင်းထိုင် ကြည့်စိစဉ်ပါလိမ့်မယ်”

ရှောင်ကျန်းမှာ စန်းဂူ၏စကားကို အားမလိုအားမရဖြစ်သွားသည်။

စန်းဂူမှာ အတွေ့အကြုံရင့်ကျက်နေပြီဖြစ်သော လောကပါလသိုင်းသမားတစ်ဦးဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူသည် သံယောဇဉ်ကို လုံးဝဖြတ်တောက်နိုင်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

အကယ်၍ သူသည် ဝင်းရီသေဆုံးသွားသည်ဆိုလျှင်လည်း စိတ်ထိခိုက်မည့်သူ မဟုတ်ကြောင်း ရှောင်ကျန်းက ကောင်းစွာနား

၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လည်ထားမိလိုက်လေသည်။

ရှောင်ကျန်းမှာ ဘုရားသခင်အား တိုင်တည်ကာ ဆုတောင်း
လိုက်မိလေသည်။

“ဝင်းရီတစ်ယောက် အသက်ချမ်းသာပါစေ”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၅၇

ကျောင်းထိုင်ရသောအခါ အမိန့်အရ ဝင်းရီအားရှာဖွေရန် သိုင်း
သမားသုံးယောက် ထွက်ခွာသွားကြလေသည်။

သို့သော်...

သူတို့ ထွက်ခွာသွားပြီး မကြာမီမှာပင် ဝင်းရီပြန်လည်
ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူသည် တောင်ပေါ်မှ ခြေချော်ကာ အောက်သို့ကျခဲ့
ကြောင်း၊ သို့သော် ကံကောင်းထောက်မစွာဖြင့် ချောင်းထဲကျခဲ့ပြီး
ရေစီးနှင့်အတူ မျောသွားခဲ့ကြောင်း၊ ရွာတစ်ရွာမှလူများက ဆယ်
ယူစောင့်ရှောက် ကုသပေးခဲ့ကြပြီး အနည်းငယ်သက်သာလာသည်
နှင့် ပြန်လာခဲ့ကြောင်းများကို ပြောပြလိုက်သည်။

အားလုံးမှာ သေရွာပြန်ဝင်းရီအတွက် ဝမ်းသာသွားကြလေ
သည်။

ထိုည ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီနှင့် အတွေ့အကြုံချင်း ဖလှယ်မိ
၏။

သူတို့နှစ်ယောက်စလုံး တာဝန်များကို အောင်မြင်စွာ ထမ်း
ဆောင်နိုင်ခဲ့သည့်အတွက် ပျော်မြူးနေကြလေသည်။

သို့သော် ဝင်းရီမှာ ပို၍ပျော်ရွှင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီတစ်ယောက် လောကပါလသိုင်းသ
မားဘဝကို နှစ်ခြိုက်သဘောကျသွားပြီဟု ယူဆမိ၏။

“မင်း အခုဘဝကို တဖြည်းဖြည်း သဘောကျလာပြီ မဟုတ်
လား”

၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝင်းရီ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း ငါသဘောမကျပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းဘာလို့ ပျော်နေတာလဲ”

“ငါ့တာဝန်ကို အောင်မြင်ခဲ့တယ် မဟုတ်လား”

ရှောင်ကျန်းမှာ ဝင်းရီ၏မျက်နှာကိုကြည့်ပြီး ညာပြောခြင်း
ဖြစ်ကြောင်း ရိပ်မိလိုက်သည်။

သူက ဝင်းရီသည် လောကပါလသိုင်းသမားဘဝကို မနှစ်
ခြိုက်ဟုပြောပြီး ပြန်ပြင်ရမှာရှက်၍ ညာပြောခြင်းဖြစ်မည်ဟု ယူဆ
လိုက်သည်။

သူက ဆက်မပြောတော့ပါ။

သူတို့၏ တိုက်ပွဲများအကြောင်းကိုသာ ပြောဆိုနေလိုက်
လေတော့သည်။

ထူးခြားချက်

နောက်တစ်လခန့်အကြာ...

ရှောင်ကျန်းသည် ဝင်းရီတစ်ယောက် နေ့ဘက်တွင် အိပ်နေ
တတ်သည်ကို သတိပြုမိလာ၏။

ဝင်းရီမှာ ငယ်စဉ်ကပင် နေ့လယ်ဘက် အိပ်စက်သည့် အ
ကျင့်မရှိကြောင်း သိထား၏။

ယခု...

ဝင်းရီမှာ နေ့လယ်ဘက်တွင် အိပ်မောကျနေတတ်သည်ကို
တွေ့လိုက်ရသဖြင့် အံ့သြသွားရသည်။

“သူ ဘာလို့ပြောင်းလဲနေတာလဲ၊ ညက အိပ်ရေးပျက်စီး
လား၊ ညည သူဘာလုပ်နေလို့လဲ”

၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

အတွေးများ ရှုပ်ထွေးနေ၏။
ထို့ကြောင့် ညဘက်စောင့်ကြည့်မည်ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေ
သည်။

ညဘက်ရောက်သောအခါ ရှောင်ကျွန်းက မအိပ်ဘဲ ဝင်းရီ
၏အခန်းကို ဂရုစိုက်ကြည့်နေခဲ့သည်။

ညသန်းခေါင်သို့ပင် ရောက်ရှိလာ၏။

ပတ်ဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး တိတ်ဆိတ်နေသည်။

မီးများလည်း ပိတ်ထားကြပြီး အားလုံးအိပ်မောကျနေကြ
ပြီ ဖြစ်သည်။ ဝင်းရီ၏အခန်းမှာ ထူးခြားမှုမရှိပါ။

မီးပိတ်ထားပြီး ငြိမ်သက်နေသည်။

ရှောင်ကျွန်းမှာ စောင့်ကြည့်ယင်း အိပ်ချင်လာမိလေသည်။
သူ၏မျက်လုံးများလည်း မှေးစင်းလာသည်။

ထိုအခိုက်...

ဝင်းရီ၏အခန်းပြတင်းပေါက် ဖြည်းညင်းစွာ ပွင့်လာသည်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ရှောင်ကျွန်း၏မျက်လုံးများ ပြူးကျယ်သွားသည်။

မျက်လုံးကို ပွတ်သပ်ကာ ကြည့်လိုက်သည်။

သူ မျက်စိမမှားပါချေ။

အမှန်တကယ်ပင် ဝင်းရီ၏အခန်း ပြတင်းပေါက်မှာ ပွင့်လာ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီ ပြတင်းပေါက်မှ ဝင်းရီရုန်ထွက်လာသည်ကို တွေ့

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၆၁

လိုက်ရလေသည်။ ရှောင်ကျွန်း အံ့ဩသွားရ၏။

ညအချိန်မတော် ဝင်းရီ မည်သည့်နေရာသို့ သွားနေပါ
သနည်း။

ဝင်းရီမှာ ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်ပြီး
နောက် တောင်အောက်သို့ ပြေးဆင်းသွားလေသည်။

ရှောင်ကျွန်းကလည်း ကမန်းကတန်းနောက်မှ နောက်
ယောင်ခံလိုက်သွားလေသည်။

မကြာမီ ဝင်းရီသည် တောင်ခြေရှိ ရွာကလေးတစ်ရွာသို့
ဝင်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် နောက်မှ ဆက်လိုက်သွား၏။

ဝင်းရီမှာ ရှောင်ကျွန်းပါလာမှန်း သတိလုံးဝမထားမိပါချေ။
တဲအိမ်ကလေးတစ်ခုရှေ့သို့ ရောက်သောအခါ တံခါးကို အ

သာခေါက်လိုက်လေသည်။

တဲတံခါးပွင့်သွားသည်နှင့် ဝင်းရီက အထဲဝင်သွားလေ၏။

တံခါးပြန်မပိတ်မီ တံခါးဖွင့်ပေးသူ၏လက်ကို ရှောင်ကျွန်း
ကကောင်းစွာ တွေ့လိုက်ရသည်။

ထိုလက်ကလေးမှာ သေးသွယ်ပြီး မိန်းကလေးတစ်
ယောက်၏လက်ဖြစ်ကြောင်း ရှောင်ကျွန်း ကောင်းစွာ ခိုလှုံစားမိလိုက်
၏။

ရှောင်ကျွန်းမှာ သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး နေရာမှလှည့်ထွက်
လာခဲ့လေသည်။

၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“တုံ..တုံ..တုံ..တုံ”

တောင်ခြေရွာကလေးထဲမှ အုန်းမောင်းသံ လေးချက် ပျံ့လွင့်လာသည်။

ဝင်းဘိုသည် အခန်းအနီးပြန်လည်ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်လေသည်။

သူက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် ဝင်လိုက်ပြီးနောက် ပြတင်းတံခါးကို အသာပြန်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် အဝတ်အစားများကို လဲလှယ်ဝတ်ဆင်လိုက်၏။

ပြီးနောက် အိပ်မည်အပြု ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့သောအခါ အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ရှောင်ကျန်း..

ခုတင်ပေါ်တွင် အိပ်နေသောသူမှာ ရှောင်ကျန်းပင် ဖြစ်ပါသည်။ ရှောင်ကျန်းက မျက်လုံးကို အသာဖွင့်လိုက်ပြီး..

“မင်း ဘယ်ကပြန်လာတာလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

ဝင်းရီ ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဗိုက်နာလို့ အပြင်ထွက်သွားတာ၊ မင်းဘယ်တုန်းက ရောက်နေတာလဲ”

ရှောင်ကျန်း ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဗိုက်နာတာနဲ့ တောင်ခြေရွာလေးအထိ သွားရတယ်ဆိုပါတော့”

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၆၃

“ဟင်”

ဝင်းရီ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ပြူးကျယ်သွားလေသည်။

“မင်း...မင်း ဘယ်လိုလုပ်သိတာလဲ”

ရှောင်ကျန်းက...

“ထိုင်ပါဦး”

ဝင်းရီက ကုလားထိုင်တွင် ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး..

“မင်းသိတာ ကြာပြီလား”

“ဒီညမှသိတာပါ၊ မင်း ဘာသွားလုပ်တာလဲ”

ဝင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“မင်းကို ငါမညာချင်ပါဘူး၊ ငါအမှန်အတိုင်း ပြောပူမယ်”

ဝင်းရီက သူ၏အကြောင်းကို ပြန်လည်ပြောပြလိုက်၏။

“ငါ ရွာကလေးထဲကို သွားတာဟာ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဆီကိုဆိုတာ မင်းလည်း ရိပ်မိရောပေါ့”

ရှောင်ကျန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

ဝင်းရီက...

“ငါဟာ တစ်ခါက ချောက်ကမ်းပါးထဲကျခဲ့ပြီး ချောင်းထဲ မျောပါသွားတာ မင်းမှတ်မိဦးမှာပေါ့”

“မှတ်မိပါတယ်”

“အဲသည်မှာ သူနဲ့စတွေ့တာပဲ၊ သူတို့မြေးအစိုးက ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့လူတွေပါပဲ၊ သူပဲ ငါ့ကိုပြုစုပြီး ဒီထဲရောက်ကုသပေးခဲ့တာ”

၆၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဪ...ဆက်စမ်းပါဦး”

“သူတို့ မြေးအဘိုးဟာ သိပ်ဆင်းရဲတယ်၊ ငါ့ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ ခုနစ်ရက်လောက်မှာ ငါဟာ သူ့အပေါ်စိတ်ဝင်စားမိခဲ့သလို သူကလည်း ငါ့ကိုမေတ္တာပြန်မျှခဲ့တာပဲ”

“ဒါနဲ့ ဘယ်လိုလုပ်ပြီး သူတို့က တောင်ခြေရွာကလေးကို ရောက်နေရတာလဲ”

ဝင်းရီက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်ပြီး..

“ငါခေါ်လာတာပါ။ ငါဟာ သူနဲ့မခွဲနိုင်ဘူး၊ သည်လိုပဲ လောကပါလသိုင်းသမားဘဝကနေ ရုန်းထွက်ဖို့ မကြိုးစားချင်ဘူး၊ ငါ့မှာ တာဝန်ထမ်းဆောင်ရမယ်ဆိုတဲ့ အသိစိတ်က အမြဲရှိနေပါတယ်၊ အထီးကျန်ဆန်လွန်းတဲ့ လောကပါလသိုင်းသမားဘဝကို ငါမမက်မောဘူး၊ ဒါပေမယ့် ငါဟာ သိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီ၊ ပြန်ပြီးပြုပြင်လို့မရတော့ဘူး၊ ဒီတော့ ငါရွေးစရာတစ်လမ်းပဲ ရှိတော့တယ်”

ရှောင်ကျန်းက စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ၏။

ဝင်းရီက စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ငါ့အနေနဲ့ လောကပါလသိုင်းသမားအဖြစ်နေနိုင်သလို သူနဲ့လည်း တွေ့နိုင်အောင် သူတို့ကို ငါကတောင်ခြေရွာကလေးကိုပို့ထားခဲ့တာပဲ၊ ငါတို့နှစ်ယောက်စလုံး အခြေအနေကို နားလည်ထားပါတယ်၊ တို့ဘဝမှာ အမြဲတစေ ပေါင်းစည်းလို့မရနိုင်ပါဘူး၊ ပြီးတော့ တစ်ခါတစ်ရံ တွေ့ခွင့်ရယင် ဖြေသာပါပြီဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်နဲ့ သည်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၆၅

လိုလုပ်ခဲ့ရတာပဲ”

ဝင်းရီသည် ပြောပြီးသည်နှင့် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။
ရှောင်ကျန်းက သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ငေးဝိုင်နေမိလေသည်။

ဝင်းရီက...

“မင်း ငါ့အကြောင်းကို ကျောင်းထိုင်ရသွေးကြီးကိုအသိပေးချင်ပေးလိုက်ပါတော့”

ရှောင်ကျန်းမှာ အဖြေမပေးနိုင်ပါ။

ခုတင်ပေါ်က ဆင်းလိုက်ပြီး..

“ငါ ဘယ်လိုဆုံးဖြတ်ရမှန်း မသိသေးဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝင်းရီက ခုတင်ပေါ်တွင် လဲလျောင်းလိုက်ပြီး..

“မင်းအနေနဲ့ ကျောင်းထိုင်ကို အသိပေးလိုက်ယင်လည်း ငါ မင်းကို အပြစ်မဆိုပါဘူး၊ ငါ့ရဲ့ကံကြမ္မာပဲပေါ့၊ မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်ပါတယ်”

ရှောင်ကျန်းမှာ အဖြေမပေးဘဲ အခန်းထဲမှ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

သူသည် ဝင်းရီအကြောင်းကို ကျောင်းထိုင်အား ပြောရကောင်းနိုးနိုး စဉ်းစားနေမိ၏။

နောက်ဆုံး အခန်းထဲ ပြန်ဝင်ပြီး လဲလျောင်းကာတွေးနေမိသည်။

၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ကျောင်းထိုင်အား ဖွင့်ပြောပါက ဝင်းရီအနေနှင့် ကြီးလေးသော အပြစ်ဒဏ်ခံရမည်မှာ သေချာပေသည်။

သူငယ်ချင်းအပေါ် ရက်စက်နိုင်ပါမည်လော။

အကယ်၍ ဖွင့်မပြောခဲ့လျှင်လည်း ကျောင်းတော်အပေါ် သစ္စာမဲ့ရာကျမည် ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် စဉ်းစား၍မရဘဲ ဖြစ်နေသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင် တံခါးခေါက်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အံ့စကိုကြီးတို့ပါလား၊ စောစောစီးစီး ဘာကိစ္စလဲ”

စန်းဝူက...

“တို့ ခရီးထွက်ရမယ်”

ရှောင်ကျန်းက အံ့သြသွားပြီး..

“ဘယ်လိုလဲ၊ ကျောင်းထိုင်ကြီးက ဘာမှမပြောပါလား”

စန်းဝူက ပြုံးလိုက်သည်။

“အခုတစ်ခေါက်က ကောက်ကျင်းနယ်ထဲသွားပြီး ကျောင်း ထိုင်ကိုယ်စား ကောက်ကျင်းမြို့စားနဲ့ တွေ့ဖို့ပါ”

ယခုမှ ရှောင်ကျန်း နားလည်သွား၏။

တာလီ၊ ကောက်ကျင်း ချစ်ကြည်ရေးခရီးအတွက်ပင် ဖြစ် ပေသည်။

“ဘယ်တော့ သွားရမှာလဲ”

“အခုပဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၆၇

ရှောင်ကျန်းမှာ ကမန်းကတန်းပင် ခရီးထွက်ရန် အသင့်ပြင် ဆင်လိုက်ပြီး စန်းဝူတို့နောက် လိုက်ပါသွားရလေသည်။

ထိုအခိုက်အတန့်အတွင်း သူသည် ဝင်းရီအကြောင်းကို မေ့ လျော့သွားမိခဲ့လေသည်။

ထိုသို့ မေ့လျော့သွားခြင်းမှာ သူ၏အမှားဖြစ်ကြောင်း နောက်မှ သူကောင်းစွာ နားလည်သဘောပေါက်သွားမိခဲ့လေသည်။

ဝင်းရီမှာ ရှောင်ကျန်းတစ်ယောက် စန်းဝူတို့နှင့် ခရီးထွက် သွားရသည်ကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ စိတ်အေးသွားရ၏။

သူသည် ရှောင်ကျန်းအကြောင်း ကောင်းစွာသိပေသည်။

ရှောင်ကျန်းသည် ငယ်စဉ်ကပင် လောကပါလသိုင်းသမား ဖြစ်လိုသည့်အတွက် အစွမ်းကုန် ကြိုးစားခဲ့လေသည်။

ရှောင်ကျန်းသည် ရိုးသားဖြောင့်မတ်ပြီး သစ္စာအလွန်ရှိသူ တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရှောင်ကျန်းသည် သူ့အပေါ် သနားညှာတာမည်ဟု သူမ ထင်ပါ။

သူ့အကြောင်းကို ကျောင်းထိုင်ရသေ့ထံ တင်ပြမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

သို့သော်...

၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရှောင်ကျန်း အနည်းဆုံး တစ်လခန့်ကြာမှ ပြန်ရောက်ပေမည်။

သူ့အတွက် တစ်လခန့်ရှိ၍ ပျော်ရွှင်စွာ နေနိုင်သေးသည် ဟုခံယူလိုက်မိလေသည်။

သူသည် ကျောင်းထိုင်၏စည်းကမ်းကို ချိုးဖောက်ခဲ့ပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပေးလာသည့်အပြစ်ဒဏ်ကို ကျေကျေနပ်နပ် ခံယူရပေမည်။

ယခု လောလောဆယ်အတွင်း ထိုအကြောင်းများမေ့ထားပြီး ပျော်ရွှင်စွာနှင့် အချိန်ကုန်ဆုံးပစ်ရန် သူက စဉ်းစားထားမိလေသည်။

အကြပ်အတည်း

ဝင်းရီမှာ ညစဉ်လိုလိုပင် တောင်ခြေရွာကလေးသို့ သွားရောက်ခဲ့၏။

ယနေ့လည်း သူသည် တောင်ခြေရွာကလေးသို့ ဦးတည်သွားနေ၏။

သို့သော် သူ၏ခြေလှမ်းများ သိပ်မသွက်လက်ပါချေ။

အကြောင်းမှာ ရှောင်ကျန်းတို့ ပြန်လာပြီဟူသောသတင်းကိုသူကြားသိရသောကြောင့် ဖြစ်၏။

သူ၏ရင်ထဲ၌ လေးလံနေသဖြင့် ခြေလှမ်းကလည်း အလိုလိုပင် လေးလံနေလေသည်။

ဝင်းရီမှာ တံငယ်ရှေ့သို့ ရောက်သည်နှင့် တံခါးကို အသာအယာခေါက်လိုက်လေသည်။

၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

တံခါးခေါက်သံဆုံးသည်နှင့် တံခါးမှာပွင့်လာလေသည်။

ဝင်းရီက အထဲသို့လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး တံခါးကို လျင်မြန်စွာ ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက် တဲငယ်အတွင်းရှိ မီးအိမ်ကို မီးစာဖြင့်တင်လိုက်သည်။

အလင်းရောင်မှာ တဲငယ်အတွင်း ဖြာထွက်သွားလေသည်။

မီးရောင်အောက်၌ မိန်းကလေးတစ်ဦး ရပ်နေ၏။

အလွန်လှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ပင် ဖြစ်သည်။

မိန်းကလေး၏အမည်မှာ မေရှာဖြစ်သည်။

မေရှာက ဝင်းရီအား တစ်ချက်မော့ကြည့်လိုက်ပြီး..

“ဟင်..အစ်ကို မျက်နှာလည်း မကောင်းပါလား၊ ဘာဖြစ်လာတာလဲ”

ဝင်းရီက ပြုံးလိုက်ပြီး..

“ဘာမှမဖြစ်ပါဘူး”

“မဟုတ်သေးဘူး၊ အစ်ကိုမျက်နှာဟာ တစ်စုံတစ်ရာကို ပူပန်နေသလိုမျိုးပဲ”

“တကယ့်ကို ဘာမှမဖြစ်ပါဘူးကွာ”

“အစ်ကို ညီမကိုချစ်ယင် အမှန်အတိုင်းပြောပါ၊ အစ်ကို ဘာများ အခက်အခဲတွေ့နေသလဲ”

ဝင်းရီမှာ မေရှာအား ညာ၍မရမှန်းသိလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် အဖြစ်မှန်ကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၇၁

မေရှာ ဝမ်းနည်းသွားသည်။

“ဒါဆို အစ်ကိုနဲ့ညီမ တကယ်ပဲခွဲရတော့မှာပေါ့”

ဝင်းရီ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

မေရှာက...

“ကျွန်မတို့ ထွက်ပြေးကြရအောင်လား”

ဝင်းရီက...

“အစ်ကို ထွက်မပြေးနိုင်ဘူး၊ သူတို့ပေးတဲ့အပြစ်ကို ခံယူဖို့

အစ်ကိုမှာတာဝန်ရှိတယ်”

သူမသည် ထိုစကားကို ကြားလိုက်ရသောအခါ မျက်နှာကို လက်ဝါးဖြင့်အုပ်ကာ ငိုကြွေးလိုက်ပြီး...

“အစ်ကို ညီမကို တကယ်မချစ်ဘူးဆိုတာ နားလည်သွားပါပြီ၊ သွားပါတော့၊ ညီမထိုက်နဲ့ညီမကံ ရှိပါစေတော့”

ဝင်းရီမှာ စိတ်ထိခိုက်သွား၏။

သူ့အနေနှင့် မေရှာနှင့်ခွဲခွာရလျှင် သူ၏ဘဝတစ်ခုလုံး ရှင်လျှက်နှင့်သေဆုံးရသည့်အဖြစ်မျိုး ကြုံရမည်ဟု ခံစားမိသည်။

သို့သော် သူ၏သိက္ခာနှင့် သစ္စာတရားကို ထိန်းသိမ်းရဦးမည်ဖြစ်သည်။

ဝင်းရီက...

“အစ်ကို ညီမကို အသက်ထက်မက ချစ်မြတ်နိုးတယ်ဆိုတာကို ယုံကြည်စေချင်တယ်”

“အဲဒါဆိုယင် ဘာလို့ခွဲရမယ့်စကား ပြောနေတာလဲ”

၇၂ ❖ မိုးကျော်သူ

တို့ထွက်ပြေးလို့ မဖြစ်ဘူးလား”

“မဖြစ်ဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့ မဖြစ်ရမှာလဲ၊ လူတွေမရှိတဲ့နေရာအထိ ပြေးကြမယ်လေ”

ဝင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ညီမကို အစ်ကိုချစ်ပေမယ့် သစ္စာနဲ့သိက္ခာအတွက် အစ်ကို...”

သူသည် စကားဆုံးအောင် မပြောနိုင်ပါ။

ရင်ထဲ ဆို့နှင့်နေလေသည်။

မေရှာက မျက်ရည်သုတ်လိုက်ပြီး...

“ညီမ နားလည်ပါပြီ၊ ညီမ အစ်ကိုကို ဒီနေရာကပဲစောင့်နေမယ်၊ အစ်ကို လောကပါလသိုင်းသမားဘဝက အနားယူခွင့်ရတဲ့အချိန်ကို မျှော်နေပါမယ်”

ဝင်းရီမှာ မေရှာ၏စကားကြောင့် ရင်ထဲ၌ လှိုက်လှိုက်လှဲလှဲ ခံစားလိုက်ရလေသည်။

သူသည် လောကပါလသိုင်းသမား မဖြစ်ခဲ့လျှင် ကောင်းလေစွဟုသာ တမ်းတလိုက်မိ၏။

မေရှာက...

“အစ်ကို သည်နေပြန်တော့နော်၊ ညီမ တစ်ယောက်တည်းနေပါရစေ”

ဝင်းရီက ဖြည်းညင်းစွာ ထရပ်လိုက်၏။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၇၃

မေရှာက တံခါးဖွင့်ပေးလိုက်လေသည်။

ဝင်းရီက တံခါးဝအရောက် ပြန်လှည့်လိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုကို ခွင့်လွှတ်ပါ”

မေရှာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ညီမ နောက်ဆုံးပြောလိုက်မယ်၊ အစ်ကိုကို အသက်ရှင်နေသရွေ့ ညီမ မျှော်နေမှာပါ၊ သွားတော့နော်၊ ဪ မနက်ဖြန် စောစောလာခဲ့ပါ”

ဝင်းရီက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး တဲအပြင်ကို လှမ်းထွက်လိုက်သည်။

ထို့နောက် လေးလံစွာဖြင့် ထွက်လာခဲ့လေသည်။

“အစ်ကို ကယ်ပါဦး”

မေရှာ၏ အထိတ်တလန့်အော်သံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝင်းရီ ထိတ်လန့်သွား၏။

ကမန်းကတန်း တဲအတွင်းသို့ ပြန်ဝင်လိုက်လေသည်။

တဲအတွင်းရောက်သောအခါ သူ၏မျက်လုံးအစုံမှာ ဖြူကျယ်သွားလေသည်။

တဲအတွင်းဝယ် သူ တစ်ကြိမ်တစ်ခါမျှ မတွေ့ဖူးသော လူနှစ်ယောက် ရောက်နေ၏။

သူတို့၏စားများက မေရှာ၏လည်ပင်းပေါ်တွင် တင်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝင်းရီမှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွား၏။

၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ထိုလူနှစ်ယောက်က ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းက လောကပါလကျောင်းတော်က မဟုတ်လား”

ဝင်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

ထိုလူနှစ်ယောက်အနက် တစ်ယောက်က...

“ကျုပ်တို့က အားမုန်ရဲ့လက်ရုံးတွေပါပဲ”

ဝင်းရီ၏ရင်မှာ လေးလံသွား၏။

အားမုန်သည် သူ မကြာမီကပင် သတ်ဖြတ်ခဲ့သောစားပြ-

ကြီးပင်ဖြစ်သည် မဟုတ်ပါလား။

ဝင်းရီက...

“အားမုန်အတွက် ခင်ဗျားတို့ လက်စားချေဖို့ရောက်လာတာ
လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆို သူနဲ့ ဘာမှမပတ်သက်ပါဘူး၊ သူ့ကိုလွှတ်လိုက်ပါ”

ထိုလူနှစ်ယောက် ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းအသက်ကို မလိုချင်ပါဘူး”

“ဒါဆို မင်းတို့ ဘာလိုချင်တာလဲ”

“လောကပါလသိုင်းကျမ်း”

“ဘာ”

ဝင်းရီမှာ ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၇၅

ထိုလူများက...

“မင်း သိုင်းကျမ်းကိုပေးမယ်ဆိုယင် သူ့ကို ငါတို့လွှတ်လိုက်
ပါ့မယ်၊ မဟုတ်ယင်တော့ သူ့ကိုငါတို့...”

ဝင်းရီမှာ ထိုလူနှစ်ယောက်၏ ဆိုလိုရင်းကို သဘောပေါက်
လိုက်သည်။

ထိုလူများလက်ထဲသို့ မေရှာရောက်ရှိနေသည့်အတွက် သူ
ရှုံးနိမ့်သွားပြီ ဖြစ်ကြောင်းကိုလည်း နားလည်လိုက်မိလေသည်။

ဝင်းရီ ခေါင်းညှိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ သူ့ကို အန္တရာယ်မပေးပါနဲ့၊ သူသာ တစ်စုံတစ်
ခုဖြစ်ယင်တော့ မင်းတို့ကို ငါအရှင်မထားဘူးဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

“သိုင်းကျမ်းကိုရယင် သူ့ကိုပြန်လွှတ်ပေးမယ်”

“ကောင်းပြီ ကျုပ် ဘယ်တော့လာဖို့ရမလဲ”

“မနက်ဖြန်ညမှာ သိုင်းကျမ်းကိုယူပြီး နေရောင်မဝင်သစ်
တောကို လာခဲ့ပါ”

ဝင်းရီ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ”

စကားဆုံးသည်နှင့် ချာမနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေ
တော့သည်။

လုပ်ကြံခြင်း

နေရောင်မဝင်သစ်တော...။
 ဝင်းရှိမှာ နေရောင်မဝင်သစ်တောသို့ ဦးတည်လာနေ၏။
 သူ၏ရင်ထဲ၌ မေရှာနှင့် မည်သည့်အခါမှ ပြန်လည်ဆုံတွေ့
 ရတော့မည်မဟုတ်ကြောင်း ခံစားနေရ၏။
 ယနေ့ သူသည် မေရှာအား ကယ်တင်ရန် ရောက်ရှိလာနေ
 ဖြစ်သည်။
 သူ့ထံတွင် လောကပါလသိုင်းကျမ်း ပါရှိလာလေသည်။
 သူ့တွင် အပြစ်များ လွန်စွာများပြားနေချေပြီ။
 သူ၏အပြစ်များသည် လောကပါလကျောင်းထိုင်အဖို့ မည်
 သို့မျှ ခွင့်လွှတ်နိုင်မည့်အပြစ်များ မဟုတ်ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၇၇

သူ့အတွက် အပြစ်ဒဏ်သည် သေဒဏ်ပင်ဖြစ်ပေလိမ့်
မည်။

ဝင်းရှိမှာ သေဒဏ်အပြစ်ပေးခံရမည်ကို စိုးစဉ်းမျှ ပူပန်
မိခြင်းမရှိပါ။

မေရှာအတွက်သာ ပူပန်နေမိ၏။

ဝင်းရှိမှာ သက်ပြင်းအသာရှိက်မိ၏။

သူသည် သိုင်းကျမ်းမပေးရဘဲ မေရှာအား မည်ကဲ့သို့
ကယ်တင်ရမည်ကို တွေးတောလိုက်လေသည်။

သို့နှင့် ခရီးဆက်လာခဲ့ရာ မကြာမီပင် နေရောင်မဝင်သစ်
တောသို့ ရောက်ရှိလာခဲ့လေတော့သည်။

ဝင်းရှိ ရောက်ရှိလာသည်နှင့် လူတစ်ယောက်က ဆီးကြို
လိုက်သည်။

“လောကပါလသိုင်းကျမ်း ပါရဲ့လား”

ဝင်းရှိက ဆီးကြိုမေးလာသူအား ကြည့်လိုက်၏။

သူ တစ်ခါမျှ မမြင်ဖူးပါချေ။

ထိုအခိုက် သစ်ပင်များကြားမှ နောက်ထပ်နှစ်ယောက်
ထပ်မံထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မေရှာအား ဖမ်းထားသော လူနှစ်
ယောက်ပင်ဖြစ်ပါသည်။

ဝင်းရှိက...

“မေရှာ ဘယ်မှာလဲ”

၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူက...

“သိုင်းကျွမ်းကော ပါရဲ့လား”

“ပါလာတယ်၊ မေရှာနဲ့အရင်တွေ့ပါရစေ”

ထိုလူက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်၏။

သစ်ပင်နောက်မှ လူတစ်ယောက်ထွက်လာပြီး မေရှာအား

ဆွဲခေါ်လာသည်။

ဝင်းရီက...

“ညီမ”

ဟုခေါ်ကာ ပြေးသွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

လူနှစ်ယောက်က ဟန်တားလိုက်သည်။

ထိုလူက...

“သိုင်းကျွမ်းပေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ဝင်းရီ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

“သူ့ကို အရင်လွှတ်ပေးပါ”

ထိုလူက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်ပြီး...

“ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ မင်းမှာ သိုင်းကျွမ်းပါ မပါ ငါတို့မှမသိရ

သေးတာပဲ”

ဝင်းရီက သိုင်းကျွမ်းကို ထုတ်ပြလိုက်ပြီး...

“ဟောသည်မှာ ခင်ဗျားတို့လိုချင်တဲ့ သိုင်းကျွမ်း”

“ပေးပါ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၇၉

“သူ့ကို အရင်လွှတ်ပေးမှ ပေးနိုင်မယ်”

ဝင်းရီက သိုင်းကျွမ်းကို မပေးလိုပါ။

မေရှာသာ ထိုလူများလက်မှ လွှတ်လိုက်လျှင် သူသည် ထိုလူများအား ကောင်းစွာ ရှင်းပစ်နိုင်မည်ဟု ယုံကြည်၏။

သို့သော် ထိုလူများသည် သိုင်းကျွမ်းကို အရင်မရဘဲနှင့် မေရှာအား လွှတ်မည်မထင်ပါ။

ထိုနှစ်ယောက်မှာ အတန်ကြာ စဉ်းစားပြီးမှပြောလိုက်လေသည်။

“ကောင်းပြီ ငါတို့ သူ့ကိုအရင်လွှတ်ပေးမယ်”

ဝင်းရီမှာ ဝမ်းသာသွား၏။

ထိုလူများသည် ဦးနှောက်မသုံးတတ်ဟုလည်း ထင်မိလေသည်။

မေရှာမှာ အနှောင်အဖွဲ့မှ လွတ်လာသည်နှင့် ဝင်းရီ၏ရင်ခွင်သို့ပြေးဝင်လာလေသည်။

ဝင်းရီကလည်း အလိုက်သင့် ဆီးကြိုပွေ့ဖက်လိုက်၏။

ထိုတဒဂ်အတွင်းမှာပင် သူ၏ရင်တွင် စူးရှနာကျင်သော ဝေဒနာကို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဝင်းရီ မျက်နှာပျက်သွား၏။

ဖက်ထားသော မေရှာကိုလည်း တွန်းထုတ်လိုက်သည်။

သူတွန်းထုတ်လိုက်သောအရှိန်ကြောင့် မေရှာမှာ မြေပေါ်
သို့လဲကျသွားသည်။

အဖြစ်အပျက်မှာ လွန်စွာလျင်မြန်လှပေသည်။

ဝင်းရီ၏ ရင်ဝတွင် ဓားမြှောင်တစ်လက် စိုက်ဝင်နေပေ
သည်။

သူသည် မေရှာအား မယုံကြည်နိုင်စွာဖြင့် ကြည့်လိုက်၏။

သူက အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး...

“ညီမ...မင်းမို့ လုပ်ရက်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေရှာက ရယ်မောလိုက်ပြီး..

“ကျွန်မ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာကော ရှင်သိရဲ့လား”

ဝင်းရီက...

“မင်းဟာ အားမုန့်နဲ့ပတ်သက်နေတယ်ဆိုယင်လည်း

ပထမကတည်းက ငါ့ကိုသတ်ပစ်ခဲ့ပါလား၊ ဘာလို့ကယ်တင်ခဲ့ရတာ
လဲ”

မေရှာက...

“ပထမတော့ ရှင့်ကိုသတ်ပစ်ဖို့ပဲ၊ ဒါပေမယ့် လောကပေါ်
မှာ မျက်နှာမပြရဲလောက်အောင် ဖြစ်ရမယ်ဆိုပြီး ရှင့်ကို ကျုံးသွင်း
ခဲ့တာပဲ၊ အခု ရှင့်ဆီက သိုင်းကျမ်းယူလိုက်ပြီးရင် သိုင်းလောကကို

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၈၁

သတင်းလွှင့်လိုက်မယ်၊ အားလုံး အထင်ကြီးလေးစားကြတဲ့ လော
ကပါလကျောင်းတော်က လောကပါလသိုင်းကျမ်းကို မကာကွယ်နိုင်
ပါလားဆိုတာ လူတိုင်းသိသွားစေရမယ်”

ဝင်းရီသည် ရင်ဝ၌ စိုက်နေသော ဓားမြှောင်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်၏။

သူ၏ရင်ဝ၌ သွေးများရွှဲနစ်နေသည်။

နာကျင်သောဝေဒနာကိုလည်း ပြင်းထန်စွာ ခံစားနေရလေ
သည်။

မေရှာက...

“ကျွန်မဟာ အားမုန့်ရဲ့သမီးပါပဲ၊ ရှင့်ကိုလှည့်စားခဲ့ရတာ
ကိုတော့ ခွင့်လွှတ်ပါရှင်”

သူမသည် ပြောပြီး ရယ်မောလိုက်၏။

ထို့နောက် လက်တစ်ဘက်ကို အသာငှေ့ယမ်းလိုက်သည်။

သူမ၏နောက်လိုက်များသည် ဝင်းရီထံသို့ ချဉ်းကပ်လာ
ကြလေသည်။

ဝင်းရီ အံ့တင်းတင်းကြိတ်လိုက်၏။

သူ့အနေနှင့် သိုင်းကျမ်းအား သူမ၏လက်ထဲ အရောက်မ
ခံနိုင်ပါ။

သူမတို့လူစု၏ ဝိုင်းဝန်းတိုက်ခိုက်မှုကိုလည်း သူမခံနိုင်တော့
မည်မဟုတ်ပါ။

ဝင်းရီက အတွင်းအားကို စုစည်းလိုက်သည်။

၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့နောက် ပြင်းထန်သော ဓားတစ်ချက်နှင့် စတင်တိုက်
ခိုက်လိုက်လေသည်

မေရှာ၏လူများသည် ဝင်းရီမှာ ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာရနေ
သော်လည်း ပြင်းထန်စွာ တိုက်ခိုက်နိုင်သေးသည်ကို တွေ့သောအခါ
ထိတ်လန့်သွားကြ၏။

အလျင်အမြန်ပင် နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်ကြသည်။

ဝင်းရီက ရလာသော အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံပါ။

ဝိုင်းရံထားသူများ ရှံသွားသည်နှင့် သစ်ပင်များကြား တိုး
ဝင်ပြေးသွားလိုက်၏။

မေရှာမှာ ဝင်းရီ ထွက်ပြေးသွားသည်ကိုမြင်လျှင်...

“မြန်မြန်လိုက် သူ့ကိုမလွှတ်စေနဲ့”

အမိန့်ပေးယင်း သူမကိုယ်တိုင်လည်း ဝင်းရီနောက်သို့ပြေး
လိုက်သွားလေတော့သည်။

ရန်နိုင်ဓား

ဝင်းရီ၏ခန္ဓာကိုယ်မှ သွေးများ မနားတမ်းထွက်နေ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံး နုံးချည့်နေသည်။

သူသည် ရန်သူအား အခွင့်ကောင်းယူကာ ထွက်ပြေးလာခဲ့
ရခြင်းဖြစ်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများမှာ ရိဝေလာသည်။

ခြေလက်များမှာလည်း လေးလံနေ၏။

သို့သော်...

သူသည် ရပ်တန့်ခြင်းမရှိပါ။

ပြေးနိုင်သလောက် ဆက်၍ပြေးနေလေသည်။

ပြေးနေယင်း မည်သည့်အရပ်သို့ရောက်နေမှန်း သူမသိပါ။

၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသိသည်က မေရှာ၏လက်မှ လွတ်မြောက်ရန်ပင်ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ပြေးမြဲပြေးနေ၏။

နောက်ဆုံး၌ ဝင်းရီမှာ မူးဝေမောဟိုက်လာပြီး လဲကျသွားလေတော့သည်။

သူ သတိရလာသောအခါ သူသည် သစ်ပင်ခြေရင်းတစ်နေရာ၌ လဲလျောင်းနေကြောင်း တွေ့လိုက်ရ၏။

သူ၏တစ်ကိုယ်လုံးမှာ နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်။

ရေငတ်ခြင်းကိုလည်း ခံစားနေရလေသည်။

အသက်ရှူလိုက်တိုင်း သူ၏ရင်ဝမှ မခံမရပ်နိုင်အောင် နာ

ကျင်မှုကိုလည်း ခံစားနေရလေသည်။

ဝင်းရီက ထရန်ဟန်ပြင်လိုက်သည်။

“ဟေ့..မထနဲ့ ငြိမ်ငြိမ်နေ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသော အသံကြောင့် ဝင်းရီမှာ

ထိတ်လန့်သွားပြီး ဓားကိုဆွဲယူရန် ဟန်ပြင်လိုက်သော်လည်း သူ၏

လက်များက ထိုကျဉ်ကာ အားမရှိသလို ဖြစ်နေသည်။

• ဓားကိုပင် ဖြဲအောင်မကိုင်နိုင်ပါချေ။

ထိုစဉ်...

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၈၅

အသက်ငါးဆယ်ခန့် လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“မင်း ငယ်ငယ်ရွယ်ရွယ်နဲ့ အတော်ခံနိုင်ရည်ရှိတာပဲ၊ ခက်တာက ငါလည်း ဒီပတ်ဝန်းကျင်ကို သိပ်မသိဘူး၊ မင်းအော်ရာက သိပ်ကြီးလွန်းတော့ သမားတော်နဲ့ အမြန်ဆုံးကုသမှဖြစ်မယ်”

ဝင်းရီက အားယူကာ မေးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ”

သူ၏အသံမှာ တိုးလွန်းလှသဖြင့် သူပင်မကြားရသလိုဖြစ်နေသည်။

ထိုလူက...

“ကျုပ်က ခြေသလုံးအိမ်တိုင်သမား တစ်ယောက်ပါ”

ဝင်းရီက မျက်လုံးကို အားယူ၍ထိုလူအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုလူသည် ဟန်လူမျိုးတစ်ဦးဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရ၏။

ထိုလူက...

“ကဲ အနီးဆုံးရွာ ဘယ်မှာရှိသလဲ၊ ပြောပါ”

ဝင်းရီ ပြောရန်အားယူလိုက်ရာ ပါးစပ်တွင်းမှ ငန်ကျိကျိဖြစ်လာသဖြင့် ထွေးထုတ်လိုက်ရာ သွေးများပွက်ခနဲ ထွက်ကျလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

“ငါ့မှာပါတဲ့ဆေးကလည်း ဒီလောက်ဒဏ်ရာကို မကုနိုင်ဘူး”

ဝင်းရီမှာ မိမိအခြေအနေကို မိမိ နားလည်သဘောပေါက်လိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် သူ၏အကျိုးကြားတွင် ဝှက်ထားသော လောကပါလသိုင်းကျမ်းကို ထုတ်ယူလိုက်ပြီး...

“မီးလျှံတောင်ကို ပို့ပေးပါ”

ဟု ကြိုးစားပြောလိုက်လေသည်။

သူသည် စကားပြောလိုက်သည်နှင့် ပို၍နာကျင်မှုကို ခံစားလိုက်ရသလို ရင်ဝမှဒဏ်ရာမှာလည်း သွေးများပို၍ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

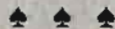
သူ၏ အာရုံတွင် မေရှာ၏ရုပ်သွင်က ပေါ်လာပြန်လေသည်။

သို့သော် မေရှာသည်...

သူ၏အတွေးများ မဆုံးပါ။

သူ၏ခေါင်းထဲ၌ မူးဝေနောက်ကျိလာသည်။

နောက်ဆုံး အမှောင်ထုအတွင်း ကျရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၈၇

ဝင်းရီမှာ မေ့မြောသွားပြန်သည်။

အသက်ငါးဆယ်ခန့်လူကြီးမှာ ဝင်းရီအားကြည့်ကာ သက်ပြင်းချမိသည်။

သူသည် သိုင်းလောကသားတစ်ဦးဖြစ်ပြီး သူ၏အမည်မှာ ရန်နိုင်ဓား မိန်ကျောင်းပင်ဖြစ်သည်။

ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်းမှာ နေရာအတိအကျ မရှိပါ။

ခြေဦးတည့်ရာ လျှောက်သွားနေတတ်၏။

ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်းမှာ ဝင်းရီမကြာမီ သေဆုံးသွားတော့မည်ဟု နားလည်မိလေသည်။

ဝင်းရီပြောသွားသော စကားမှာ ဗလုံးဗထွေးဖြစ်နေသည့် အတွက် သူ သေသေချာချာ နားမလည်လိုက်ပါ။

သူကြားရသည်က မီးလျှံတောင်သာဖြစ်သည်။

မည်သည့်အဓိပ္ပါယ်မှန်း မသိပါ။

သို့သော် ဝင်းရီထုတ်ပေးသော စာအုပ်ကလေးအား ထိုတောင်သို့ သွားရောက်ပို့ခိုင်းခြင်းဖြစ်မည်ဟု သူယူဆထား၏။

သူက စာအုပ်ကလေးအား ကြည့်လိုက်ရာ မျက်လုံးပြူးကျယ်သွားလေသည်။ စာအုပ်ကလေး၏ အဖုံးပေါ်တွင်...

“လောကပါလသိုင်းကျမ်း”

ဟု ရေးသားထားလေသည်။

မိန်ကျောင်း၏ မျက်လုံးအစုံမှာ ဝင်းလက်တောက်ပသွားလေသည်။

၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် သိုင်းလောကသားတစ်ဦး ဖြစ်သည်နှင့်အညီ သိုင်းလောကမှ ပုံပြင်များကို အများအပြား ကြားဖူးထားလေသည်။

သိုင်းလောက၌ သိုင်းကျမ်းများတွင်...

လောကပါလကျောင်းတော်မှ လောကပါလသိုင်းကျမ်းမှာ အထူးပင် သိုင်းလောကသားတိုင်း စိတ်ဝင်စားကြပေသည်။

ထိုလောကပါလသိုင်းကျမ်းအား တတ်မြောက်အောင်မြင် မည်ဆိုလျှင် သိုင်းလောက၌ ထိပ်ဆုံးအဆင့်ထိ တက်လှမ်းနိုင်မည်ကို လည်း သိရှိထားပေသည်။

ယခု မမျှော်လင့်ဘဲ သူ၏လက်ထဲသို့ လောကပါလသိုင်း ကျမ်း ရောက်ရှိလာပြီဖြစ်၏။

ရန်နိုင်စားမိန်ကျောင်းမှာ အလွန်ဝမ်းသာသွားသည်။

သူသည် လူသားတစ်ဦးသာဖြစ်သည့်အတွက် လောဘ တက်လာမိသည်။

လောကပါလသိုင်းကျမ်းအား မီးလျှံတောင်သို့ ပြန်လည်ပို့ ပေးရန် စိတ်မကူးတော့ပါ။

သူသည် သတိလစ်မေ့မြောနေသော ဝင်းရီအား တစ်ချက် ကြည့်လိုက်ပြီး ချာခနဲလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၈၉

ယဲ့ကူးကျင်း...။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် ဖခင်ကြီးကွယ်လွန်သွားပြီးနောက် သစ္စာ ဂေဟာကို ပိုပြီးအားကိုးအားထား ပြုမိလေသည်။

သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်မှာ လျှမ်းလျှမ်းတောက် ကျော်ကြား သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးဖြစ်သလို သမီးဖြစ်သူမေရှမ်းမှာလည်း လိမ္မာရေးခြားရှိကာ နတ်မိမယ်လေးအလား ချောမောလှပသူလေး မဟုတ်ပါလား။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် ဖခင်ကြီး၏မျက်နှာကြောင့် မေရှမ်းနှင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းနိုင်သည့် အခြေအနေကို ရရှိခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

သို့သော်...

အပျော်အပါးလိုက်စားသော သူ၏ဝါသနာကို မစွန့်လွှတ် နိုင်လေသောအခါ စိတ်ပျက်စရာများဖြစ်လာခဲ့ရလေတော့သည်။

အပျော်ဂေဟာမှ မိန်းမလှလေးနှင့် ပတ်သက်နေသည့်ကိစ္စ ကို မေရှမ်းသိသွားသည်။

ထိုမှတဖန် ဂေဟာရှင်ကြီး မေဟုန်ပိုင် သိသွားခဲ့လေသည်။

ထို့ကြောင့် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းရန် စီစဉ် နေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို ဖျက်သိမ်းပြီးပါက မေရှမ်းနှင့် ပတ်သက်စရာအကြောင်း ရှိတော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ထိုအဖြစ်မျိုးကို ယဲ့ကူးကျင်း မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ လူတစ် နိုင်မည် မဟုတ်ပါချေ။

၉၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ထို့ကြောင့်လည်း သူစည်းရုံးသိမ်းသွင်းထားသည့် ဒုတိယ
ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့အား အပူကပ်ခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့က သူ့
ဘက်မှရပ်တည်ကူညီမည်ဟု ကတိပြုခဲ့ကြခြင်းကြောင့် ယုံကူးကျင်း
အနည်းငယ် စိတ်သက်သာရာရမိလေသည်။

ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်က...

“ကျုပ်ကော ဂေဟာရှင်ကြီးမေဟုန်ပိုင်ပါ လူငယ်ဘဝက
သိုင်းလောကမှာ ကျင်လည်ကျက်စားယင်း အသောက်အစား
အပျော်အပါးကင်းခဲ့ကြတာ မဟုတ်ပါဘူးလေ၊ အခုမှ ဂေဟာရှင်ကြီး
က သည်ကိစ္စကို အပြစ်ကြီးတစ်ခုလို လုပ်နေတာ သဘာဝကျေပါ
ဘူး၊ သခင်လေးဘက်က ကျုပ်ရပ်တည်ကူညီသွားပါ့မယ်”

ဟု ကတိပေးခဲ့လေသည်။

ထို့အပြင်...

မေရှမ်းနှင့် လက်ထပ်နိုင်ရေးအတွက် နည်းလမ်းအမျိုးမျိုး
အသုံးပြုကြမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ခဲ့ကြသည်။

ယုံကူးကျင်းက မေရှမ်းကိုရရန် မဖြစ်မနေကြိုးစားသွားမည်
သာဖြစ်လေသည်။

ယုံကူးကျင်းသည် မေရှမ်းနှင့် စတင်ဆုံတွေ့ခဲ့ရသည့်ဖြစ်ရပ်
များကို ဘယ်တော့မှ မေ့သွားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

ချွတ်ယွင်းချက်

မြို့စားငါးယောက်...။

သိုင်းလောကတွင် ထင်ရှားကျော်ကြားသော မြို့စားငါး
ယောက်ရှိသည်။

ထိုမြို့စားငါးယောက်မှာ...

အရှေ့မြို့စား၊ အနောက်မြို့စား၊ တောင်ပိုင်းမြို့စား၊
မြောက်ပိုင်းမြို့စားနှင့် ယွမ်မြို့စားတို့ပင် ဖြစ်သည်။

သိုင်းလောကဂိုဏ်းကြီးများအား စုစည်းအုပ်ချုပ်ရသော
မဟာမိတ်ဂိုဏ်းအား လူတိုင်းက ကြောက်ရွံ့ရိုသေလေးစားကြရ
သည်။

၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

မဟာမိတ်ဂိုဏ်းဝင်များ၏ အရည်အချင်းမှာ အခြားသူများ ထက်ပို၍ အစွမ်းထက်ကြသည်။

မြို့စားငါးယောက်သည် မဟာမိတ်ဂိုဏ်းကြီးမှ ထိပ်တန်း ခေါင်းဆောင်များပင် ဖြစ်နေကြပေတော့သည်။

ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်...။

မြောက်ပိုင်းမြို့တော်ဟု လူသိများသော 'ပေကျားမြို့'မှ နာမည်ကျော် စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင်ဖြစ်သည်။

အလွန်တရာ အထက်တန်းကျလှပြီး ခမ်းနားထည်ဝါ၏။

အစားအသောက်၊ အရက်များမှာ အရသာကောင်းမွန်ထူး ကဲလှ၏။

ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်၏ အရသာကောင်းမွန်မှု၊ ခမ်း နားထည်ဝါမှု၊ ကျော်ကြားမှုများအား လူတိုင်းက ချီးကျူးပြောဆို လေ့ရှိကြသော်လည်း လူတိုင်းတော့ မစားသောက်ဖူး၊ မတက် ရောက်ဖူးခဲ့ကြချေ။

အကြောင်းကား...

ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်သည် ဈေးကြီးသည်။

သူဌေးသူကြွယ်၊ မင်းစိုးရာဇာ၊ ကုန်သည်ကြီးများသာ တက် ရောက်လေ့ရှိသော အထက်တန်းစား စားသောက်ဆိုင်တစ်ခုပင် ဖြစ်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၉၃

နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူငယ်တစ်ဦးသည် ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်သို့ ဦးတည် လျှောက်လှမ်းလာသည်။

လူငယ်၏မျက်နှာသည် နုနယ်ကာ ချောမောလှ၏။

အဖိုးတန် ပိုးဖဲဝတ်စုံ ဝတ်ဆင်ထားသည်။

ထို့ကြောင့်...

သူဌေးသူကြွယ်၊ မင်းညီမင်းသားတစ်ပါးအလား ထင်မှတ်ရ ပေသည်။

လူငယ်၏နောက်တွင် အခြွေအရံ အပေါင်းအသင်းလေးငါး ယောက်ထက်မနည်း အလှအယက် လိုက်ပါနေကြ၏။

လူငယ်သည် တပည့်တပန်းများနှင့် အုပ်စုလိုက် သွားလာ နေရခြင်းကို ကျေနပ်နေဟန်ရှိသည်။

လူငယ်သည် လက်နှစ်ဘက် နောက်ပစ်၍အေးဆေးစွာ လျှောက်လှမ်းလာ၏။

မကြာမီ...

ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင် အရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာသည်။

လူငယ် ဆိုင်ရှေ့သို့ရောက်ရှိလာသည်နှင့် တပြိုင်နက်
“သခင်လေးယဲ့ ကြွပါ”

၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“သခင်လေးယ့် လာတယ်ဟေ့၊ သီးသန့်စားပွဲပြင်ထားကြ”
တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုသံနှင့်အတူ ဆိုင်လှလင်
သုံးယောက် ပြေးထွက်လာကာ အလှအယက်ဆီးကြိုလာကြလေ
သည်။

ဤသည်ကိုပင် ဂုဏ်ယူဟန်ဖြင့် လူငယ်က ခေါင်းတဆတ်
ဆတ်ညှိတ်နေ၏။

တဖန်..

သူ၏နောက်မှလူများအား လက်ငွေယမ်းကာ...

“ကဲ..အထဲဝင်ပြီး ဗိုက်ဖြည့်လိုက်ကြရအောင်”

ပြောကာ ဆိုင်ထဲသို့ ဟိတ်ဟန်အပြည့်ဖြင့် လှမ်းဝင်သွား
လေသည်။

သူ၏အဖော်များသည် တဟေးဟေး တဝါးဝါးအော်ယင်း
လူငယ်နောက်မှ အလှအယက် လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၉၅

ဆိတ်ငြိမ်သော စားသောက်ဆိုင်ထဲသို့ လူငယ်တို့အဖွဲ့
ရောက်ရှိလာသည်နှင့် ဆူဆူညံညံ ဖြစ်သွားလေသည်။

ဆိုင်လှလင်များကလည်း သူတို့ဝိုင်းကိုပင် ဂရုစိုက်၍လို့
အပ်သမျှ ပြုစုပေးနေကြ၏။

မကြာမီ...

လူငယ်တို့ သီးသန့်စားပွဲပေါ်၌ အကောင်းစားအရက်များ
နှင့် အကောင်းစား စားသောက်ဖွယ်ရာများ ပြည့်လှုံသွားတော့
သည်။

အခြားစားသောက်ဝိုင်းမှ လူများက ငြိုငြင်ခြင်းမရှိကြသည့်
အပြင် လူငယ်ကိုပင် တလေးတစား လာရောက်နှုတ်ဆက်ကြလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

လူငယ်သည် ပေါ့သွမ်းသော စရိုက်ရှိသော်လည်း မည်သူမျှ
အထင်မသေးရသော အခြေအနေ၌ရှိနေသည်မှာ ထင်ရှားလှသည်။

ငွေချမ်းသာပြီး သြဇာရှိသော လူငယ်သည် မည်သို့သော
လူစားမျိုး ဖြစ်နေပါသနည်း။

၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မြောက်ပိုင်းမြို့စား...။

သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားသည့်အပြင် အများကြည်ညို လေးစားရသော မဟာဓိတ်ဂိုဏ်း၏ ထိပ်တန်းခေါင်းဆောင်တစ်ဦးဖြစ်သည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားသည် သိုင်းပညာရပ်တွင်သာ ထူးချွန်သည် မဟုတ်ပါ။

စာပေပညာ၊ တေးလင်္ကာ၊ ကဗျာတို့နှင့်လည်း နှံ့စပ်ကျွမ်းကျင်သူဖြစ်သည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စား၌ တစ်ဦးတည်းသော သားတစ်ယောက်ရှိသည်။

သူ၏အမည်မှာ 'ယဲ့ကူးကျင်း' ဟူ၍ဖြစ်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် အသက်နှစ်ဆယ်ဝန်းကျင်ခန့်သာ ရှိသော လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်သည်။

ရုပ်ရည်ချောမောခန့်ညားပြီး ယောက်ျားပီသသောလူငယ်လေးတစ်ဦးလည်း ဖြစ်သည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားထံတွင် သားတစ်ဦးရှိ၍ အားကိုးရမည်ဟု လူတိုင်းက ယုံကြည်ထားသည်။

သို့သော်...

မြောက်ပိုင်းမြို့စားသည် အရည်အချင်းပြည့်ဝသလောက် ယဲ့ကူးကျင်းကား လူပေါ်ကျော့တစ်ဦးသာဖြစ်ခဲ့သည်။

မည်သည့်အရာကိုမျှ လေးလေးနက်နက် မထားဘဲ အပျော်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၉၇

အပါး၊ အသောက်အစား၊ လောင်းကစားများနှင့်သာ မွေ့လျော်သူတစ်ဦးဖြစ်ခဲ့သည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားသည် တစ်ဦးတည်းသောသားအား အလိုလိုက်ခဲ့သည့် ရလဒ်ပင်ဖြစ်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းကလည်း မိမိ၏အမူအကျင့်ကို မပြင်ဘဲ အပျော်အပါးဖြင့်သာ အချိန်ကုန်နေခဲ့ပေသည်။

ယနေ့လည်း လောင်းကစားပိုင်း၌ အနိုင်ရခဲ့၍ ကပ်ယပ်ပေါင်းသင်းနေသော အပေါင်းအသင်းများကို ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်၌ လိုက်လံပြုစုခြင်းပင် ဖြစ်ပေတော့သည်။

၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင် တစ်ခုလုံး ဆူညံကာ လှုပ်ရှားသက်ဝင်နေ၏။

စကားပြောသံ၊ ရယ်မောသံ၊ ဇွန်းသံ၊ ပန်းကန်ခွက်ယောက်သံများက ကြီးစိုးနေ၏။

ယဲ့ကူးကျင်း(ဝါ) လူငယ်တို့အဖွဲ့ကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

ဆိုင်လုလင်များက အနီးတွင် ဝိုင်းနေကြ၏။

ယဲ့ကူးကျင်း စေခိုင်းသည်နှင့် အဆင်သင့်ပြုလုပ်ပေးကာ မျက်နှာချိုသွေးနေကြ၏။

သူတို့က ယဲ့ကူးကျင်းစားပွဲဝိုင်း၌ အထူးဂရုစိုက်နေသည်မှာ အကြောင်းရှိပေသည်။

၎င်းမှာ...

မြောက်ပိုင်းမြို့စား၏ သားဖြစ်သောကြောင့် ဆိုင်ရှင်က အထူးဧည့်ဝတ်ပြုရန် မှာထား၏။

ထို့အပြင်...

ယဲ့ကူးကျင်းသည် ထိုက်တန်စွာ ဆုချီးမြှင့်တတ်၍ပင် ဖြစ်ပေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၉၉

ယဲ့ကူးကျင်း၏မျက်နှာ နီမြန်းနေသည်။

သူ၏ဗိုက်ထဲ အရက်အိုးတစ်ဝက်ခန့် ဝင်ရောက်သွားခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

စားပွဲမှ ဟင်းလျာများလည်း လျော့နည်းနေပြီဖြစ်၏။

ယဲ့ကူးကျင်းက လျှာလေးအာလေးဖြင့်...

“ဟေ့ကောင်တွေ ထပ်မှာကြဦးမလား”

တပည့်များအား မေးလိုက်၏။

သူ၏အမေးကြောင့် တပည့်များ ခေါင်းထောင်လာကြလေသည်။ တပည့်တစ်ယောက်က...

“သခင်လေးကလည်း ကျွန်တော်တို့ ဒီလောက်နဲ့ ဘယ်တုန်းက ရပ်ထားဖူးလို့လဲ”

ဟုပြောလာသည်။

ထိုအခါ ကျန်လူများကလည်း တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် ထောက် ခံပြောဆိုလာကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ ဆက်သောက်မှ ဖြစ်မှာ”

ယဲ့ကူးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ၊ ကြိုက်သလောက်သာ မှာကြပေတော့၊ ငါတော့မူးနေပြီ၊ ဆက်သောက်လို့ မဖြစ်တော့ဘူး”

သူက ဆိုင်လုလင်များအား လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်လေသည်။

၁၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဆိုင်လှလင်များက အကင်းပါးစွာ ထွက်ခွာသွားကြ၏။
 မကြာမီ စားသောက်ဖွယ်ရာများ၊ အရက်များယူဆောင်၍
 ပြန်လည် ရောက်ရှိလာကြလေသည်။
 သူတို့စားပွဲဝိုင်းမှာ တခဏချင်းပင် အလျှံပယ်ပြန်ဖြစ်သွား
 လေသည်။
 “ဒါမှ တို့သခင်လေးကွ”
 “သခင်လေးလောက် သဘောကောင်းတဲ့လူ ရှားမှရှားပဲ”
 “တို့သခင်လေးကတော့ ဥစ္စာပေါ၊ ရုပ်ချောသလို မိန်းက
 လေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်ပေဟဲ့”
 ယွဲကူးကျင်း၏တပည့်များက တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ပင်
 ချိုးကျူးပြောဆိုနေကြ၏။
 ယွဲကူးကျင်းမှာ သဘောကျစွာဖြင့် ပြုံးရွှင်နေ၏။
 တပည့်များက အားပါးတရ စားသောက်နေကြ၏။
 အရက်သုံးအိုးခန့် ကုန်သွားသောအခါ တပည့်များလည်း
 မူးယစ်လာကြတော့သည်။
 ဂိုအခါ စကားများလည်း သွက်လာကြတော့သည်။
 “ပည့်တစ်ယောက်က ကြက်ကင်တစ်ဖုံစားယင်းမှ...
 “သခင်လေးတို့ စန်းပွင့်ပုံများ လက်ဖျားခါလောက်ပါပေ
 တယ်၊ ကျွန်တော်တို့ တကယ်ကို မယုံကြည်နိုင်ခဲ့တာ အမှန်ပဲ”
 ဟုပြောလာသည်။
 သူ၏စကားကြောင့် ယွဲကူးကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေ

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၀၁

သည်။ ထိုလူကို ကြည့်ကာ...
 “လောင်တ မင်းဘာကို ဆိုလိုတာလဲကွ”
 ဟုမေးလိုက်သည်။
 လောင်တဆိုသူက ပြုံးပြီးဖြေဖြေ...
 “သခင်လေးကလည်း မသိချင်ဟန်ဆောင်နေပါပြီဗျာ”
 ယွဲကူးကျင်းက...
 “ဟေ့ကောင်..မင်းက အရင်းမရှိ၊ အဖျားမရှိပြောနေတော့
 ငါဘယ်သိမလဲကွ”
 ဟုအော်လိုက်၏။
 ထိုအခါ ကျန်လူများက မျက်နှာလိုမျက်နှာရဖြင့်...
 “ဟုတ်သားပဲ လောင်တ မင်းက စကားကို နားလည်အောင်
 ပြောမှပေါ့”
 “ဒီကောင်နဲ့တော့ မလွယ်ပါဘူး”
 “ငါတို့ သခင်လေးကို စိတ်ရှုပ်အောင် မလုပ်ပါနဲ့ကွ”
 တစ်ယောက်တစ်ပေါက်ဖြင့် လောင်တအား ဝိုင်းဝန်းငေါက်
 လိုက်ကြသည်။
 လောင်တ၏မျက်နှာမှာ ကြက်ကြီးလည်လိမ်ထားသလိုမျိုး
 ဖြစ်သွားသည်။
 အဖော်များကိုလည်း ချက်စောင်းထိုးလိုက်၏။
 ပြီးမှ...
 ယွဲကူးကျင်းဘက်လှည့်ကာ ရိုကျိုးစွာဖြင့်...

၁၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကျွန်တော် ဆိုလိုတာက မိန်းမလှလေးဟာ ဘယ်သူ့ကိုမှ
ဂရုစိုက်တာမဟုတ်ဘူး၊ သခင်လေးကိုကျမှ တန်းတန်းစွဲဖြစ်သွား
တာကို ပြောချင်တာပါ”

“ဪ...ဒါလား”

“ဟုတ်ပါတယ်”

ယဲ့ကူးကျင်း မေးစေ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်လိုက်သည်။

“ဒါက အဆန်းတကြယ်မှ မဟုတ်ဘဲကွာ၊ သူ့အလိုသူ့အ
ကြိုက်ဆောင်တော့ ငါ့အပေါ် မစိမ်းကားတော့ဘူးပေါ့ ဟား ဟား
ဟား”

ပြောသင်း ရယ်မောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

တပည့်များကလည်း ဝိုင်း၍ရယ်မောလိုက်ကြသည်။

မိန်းမလှလေးဆိုသူမှာ နာမည်ကြီး အပျော်ဂေဟာမှ လွန်
စွာချောမောလှပသော အပျော်မယ်လေးတစ်ဦးပင် ဖြစ်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် မိန်းမလှလေးနှင့် ငြိစွန်းနေသည် မဟုတ်
ပါလား။

မကြာမီ...

ယဲ့ကူးကျင်းတို့အဖွဲ့သည် ရွှင်ပျော်စားသောက်ဆိုင်ထဲမှ
ဒယီးဒယိုင်ဖြင့် ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

မာနခဲ

နေခြည် ဖြာကျနေသည်။

ဘုံကျောင်းဝန်းကျင်တစ်ခုလုံး သာယာလှပနေသည်။

ပေကျားမြို့ နာမည်ကျော်ဘုံကျောင်းဖြစ်ပြီး ဝန်းကျင်အနှံ့
တွင် စိမ်းလန်းသော သစ်ပင်များ၊ အလေ့ကျပြုဖူးနေသော ရောင်စုံ
ပန်းများသာမက ကြည်လင်အေးမြသော ရေကန်ကြီးလည်း ရှိလေ
သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဤဘုံကျောင်းသို့ မြို့သူမြို့သားများသာမကဘဲ ရပ်နီးရပ်
ဝေးမှလူများ ခရီးသွားများပါ ဝင်ရောက်လည်ပတ်လေ့ရှိကြလေ
သည်။

၁၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ယနေ့တွင်...

ယွဲကူးကျင်းတို့လူစုသည် ဘုံကျောင်းသို့ လာရောက်လည်ပတ်ကြလေသည်။

သူတို့အဖွဲ့သည် တဟေးဟေး၊ တဝါးဝါးရှိနေ၍ အချို့လူများပင် ရှောင်ရှားသွားရလေသည်။

အကန်ကြာ လည်ပတ်ပြီးကြလျှင် ယွဲကူးကျင်းမှာ အရိပ်ရသော ကျောက်ခုံတန်းလျားတစ်ခုတွင် ထိုင်ကာ အနားယူလိုက်ကြသည်။

လောင်တက...

“သခင်လေး ကျွန်တော်တို့တော့ ဗိုက်ဆာနေကြပြီဗျ”

ဟုပြောလေသည်။

ကျန်လူများက ထောက်ခံဟန်ဖြင့် အသီးသီးခေါင်းညိတ်ပြကြသည်။

အမှန်တွင် သူတို့က ဘုံကျောင်းသို့လာရောက်လည်ပတ်လိုကြသည်တော့ မဟုတ်ချေ။

ယွဲကူးကျင်းက သွားမည်ဆို၍သာ မတတ်သာဘဲလိုက်လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ယွဲကူးကျင်း စိတ်အလို မကျအောင် သူတို့ မလုပ်ခွံကြပါချေ။

ယွဲကူးကျင်းသည် သူတို့လိုအပ်သမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနေသော သခင်လေးတစ်ပါး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၀၅

ယွဲကူးကျင်းနှင့် ပေါင်း၍လည်း ယွဲကူးကျင်း၏ အရှိန်အဝါဖြင့် သူတို့အား မည်သူကမျှ မစော်ကားဝံ့ကြချေ။

ထို့အပြင်...

သူတို့အတွက် စားစရာ၊ အရက်၊ ငွေ လိုလေသေးမရှိ ပြည့်စုံနေရသည် မဟုတ်ပါလား။

ယခု...

လည်ပတ်ခဲ့သည်မှာ အတော်ကြာပြီဖြစ်၍ ခြေညောင်းနေပြီဖြစ်သလို ဗိုက်လည်း ဆာလာကြပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့်...

လောင်တ၏စကားကို အားလုံးပင် ထောက်ခံလိုက်ကြခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယွဲကူးကျင်းက ဆီစိမ်ယပ်တောင်အား ထုတ်ယူကာ တဖျပ်ဖျပ်ခပ်ယင်း...

“မင်းတို့အားလုံး ဗိုက်ဆာနေကြပြီ ဟုတ်လား”

အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်ကာ မေးလိုက်၏။

အားလုံးပင် ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ယွဲကူးကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

ယပ်တောင်အား ခေါက်သိမ်းယင်း...

“ကောင်းပြီလေ၊ သွားကြတာပေါ့”

ဟုပြောကာ ထရပ်လိုက်သည်။

၁၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

တပည့်များ ဝမ်းသာသွားကြသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက ဦးဆောင်ကာ လှမ်းထွက်သွားသည်။

သို့သော်..

ခြေလှမ်း ငါးလှမ်းမပြည့်မီမှာပင် သူ၏ခြေလှမ်းများ တုန်ခနဲရပ်တန့်သွားလေသည်။

နောက်မှလိုက်လာသော လောင်တတို့လူစု ခြေလှမ်းများ ရပ်သွားကြသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းကိုလည်း ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် ကြည့်လိုက်မိကြသည်။

ထိုအခါ...

ယဲ့ကူးကျင်းသည် တစ်နေရာသို့ စိတ်လွတ်ကိုယ်လွတ်ဖြင့် ငေးမောကြည့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရ၏။

လောင်တတို့ တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

တဖန်...

ယဲ့ကူးကျင်း ငေးမောကြည့်ရှုရာဘက်သို့ လိုက်လံကြည့်ရှုလိုက်ကြလေသည်။

ထိုအခါ..

မလှမ်းမကမ်း၌ ပန်းများအား ငေးမောကြည့်ရှုနေသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား တွေ့မြင်လိုက်ကြရလေသည်။

မိန်းကလေးသည် အသားအရည် ဝင်းဝါစိုပြည်ပြီး အသက်

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၀၇

တစ်ဆယ့်ရှစ်နှစ်ခန့်ပင် ရှိဦးမည်ဟုထင်ရပေသည်။

ခရမ်းရောင်ဝတ်စုံ ဆင်မြန်းထားပြီးအလွန်တရာချောမောလှပလွန်းသည်။

သူတို့အားလုံးပင် ထိုမိန်းကလေးထက်လှသော အလှပိုင်ရှင်မျိုးမရှိတော့ဟု ထင်မှတ်သွားကြ၏။

မိန်းကလေးသည် သူတို့ကြည့်ရှုနေသည်ကို သတိပြုမိသွားဟန်ဖြင့် မျက်နှာတင်းခနဲ ဖြစ်သွားကာ တစ်ဘက်သို့လှည့်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ...

ယဲ့ကူးကျင်း သတိဝင်လာ၏။

“ငါ့တစ်သက်မှာ ဒီလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေးမျိုးတစ်ခါမှ မတွေ့ဖူးခဲ့ပါလား”

စိတ်ထဲမှလည်း ရေရွတ်လိုက်မိသည်။

သူက လောင်တို့အား လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လောင်တတို့သည် မိန်းကလေးအား မှင်သက်စွာဖြင့် ငေးမောကြည့်နေကြသည်ကို မြင်လျှင် မကျေမနပ်ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟေ့ကောင်တွေ ဘာကြည့်နေတာလဲ”

ဟုလည်း ငေါက်လိုက်၏။

ထိုအခါ လောင်တတို့ သတိဝင်လာကြသည်။

ပျာပျာသလဲဖြင့်...

“ဟို..ဟို..သခင်လေးက အသေအချာငေးကြည့်နေတာ”

၁၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွန်တော်တို့က သခင်လေးမိတ်ဆွေများလားလို့ ထင်မိပြီးလိုက်ကြည့်နေကြတာပါ”

တစ်ယောက်က ပြောလာသည်။

ထိုစကားကြောင့် ယဲ့ကူးကျင်းမှာ သတိလက်လွတ် ငေးကြည့်မိသည်ကို ရှက်သွားမိသည်။

ဆက်ငေါက်လျှင် မိမိဘက် မြားဦးပြန်လှည့်လာနိုင်သည်မို့ ပြောလိုက်လေသည်။

“အေးကွ အမှတ်မထင်ကြည့်ယင် ငါ့မိတ်ဆွေ မိန်းကလေးနဲ့တော်တော်လေး တူတယ်၊ သေသေချာချာကြည့်မှ မဟုတ်ဘူးကွ”

ချော်လဲရောထိုင် သဘောဖြင့် ပြောလိုက်၏။

လောင်တက အနီးသို့ချဉ်းကပ်သွားပြီး..

“သခင်လေး ဒီမိန်းကလေးက ဒီနယ်က မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်ကာ...

“မင်းက ဘယ်လိုလုပ် ပြောနိုင်တာလဲ”

ဟုမေးလိုက်သည်။

လောင်တက...

“ဒီနယ်ထဲ ကျွန်တော်တို့ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာ မရှိသလောက်ပဲ မဟုတ်လား၊ သူသာ ဒီနယ်ကမှန်ယင် ကျွန်တော်တို့ တွေ ဖူးမှာပေါ့”

ယဲ့ကူးကျင်း မေးစေ့အား လက်ဖြင့်ပွတ်ကာ ခေါင်းတဆတ်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၀၉

ဆတ်ညိတ်လိုက်၏။

“ဒါတော့ ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်ထင် သူဟာ ခရီးသွားတစ်ဦး ဖြစ်မယ်ထင်တယ်”

လောင်တက...

“သခင်လေးက ဒီမိန်းကလေးကို စိတ်ဝင်စားနေပြီနဲ့တူတယ်”

“ဟာ မင်းကလဲ”

လောင်တ ပြုံးကာ...

“စိတ်ကူးမလွဲနဲ့ သခင်လေး၊ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ သခင်လေးဟာ အလွန်တရာလိုက်ဖက်လွန်းလှပါတယ်”

“ဟုတ်တယ် သခင်လေး၊ သူသာ သခင်လေးနဲ့ အသင့်တော်ဆုံး မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်တယ်လို့ ကျွန်တော်တို့လည်း လက်ခံထားတယ်”

အခြားတပည့်များကပါ တညီတညွတ်တည်း ထောက်ခံပြောဆိုလာကြသည်။

တပည့်များ စကားကြောင့် ယဲ့ကူးကျင်း ကျေနပ်သွားလေသည်။

သူက သက်ပြင်းချကာ...

“ခက်တာက သူနဲ့ငါ သိမှမသိဘဲ”

ဟုအားလျော့စွာဖြင့် ပြောလိုက်သည်။

လောင်တက...

၁၁၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“သခင်လေးကလည်းဗျာ၊ ဒါကိုများ ရေးကြီးခွင်ကျယ်လုပ်
လို့ ဘာခက်တာမှတ်လို့လဲ”

ယဲ့ကူးကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“မခက်ဘူး ဟုတ်လား”

လောင်တ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

ယဲ့ကူးကျင်း စိတ်ဝင်စားသွားသည်။

“ပြောစမ်းပါဦး”

လောင်တက...

“သူနဲ့မိတ်ဆွေဖွဲ့လိုက်ပေါ့၊ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ရင်း
နှီးမှုယူပြီးယင် သခင်လေးအနေနဲ့ သူ့ဆီက မေတ္တာကိုရဖို့ ဘာခဲ
ယဉ်းတော့မှာလဲ”

“ဖြစ်ပါ့မလားကွာ”

“ဟာ သခင်လေးကလည်း သူ့ကို အနှောက်အယှက်သွား
ပေးတာမှ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ်က ယဉ်ကျေးစွာနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့တဲ့ကိစ္စကို
ဘယ်သူက အဖြစ်ပြောမှာလဲ”

ယဲ့ကူးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲ”

“ကဲ သခင်လေး အချိန်ရှိတုန်းသွားတော့ ဟိုမှာ သူထွက်
သွားတော့မယ်”

လောင်တ၏စကားကြောင့် သူက မိန်းကလေးထံ လှမ်း

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၁၁

ကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

မိန်းကလေးသည် လှမ်းထွက်သွားနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ
၏။

“သခင်လေး မြန်မြန်သွားလေ”

လောင်တက လောဆော်လိုက်၏။

ယဲ့ကူးကျင်း စဉ်းစားမနေနိုင်တော့ပါ။

မိန်းကလေးနောက်သို့ ကပျာကယာ လိုက်ပါသွားလေ
တော့သည်။

၁၁၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ညီမ...ညီမ”

ယဲ့ကူးကျင်းက အော်ခေါ်ယင်း ပြေးလိုက်သွားသည်။

မိန်းကလေး ခြေလှမ်းရပ်ကာ နောက်လှည့်ကြည့်လာသည်။

“ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ”

သူမက မကျေနပ်ဟန်ဖြင့် ဆီးကြိုမေးလိုက်၏။

ဟေးလားဝါးလား လုပ်နေသော ယဲ့ကူးကျင်းတို့လူစုအား အစကတည်းက သူမက တွေ့ရှိထား၍ အထင်သေးကာ အဖက်မလုပ်လိုခြင်းဖြစ်သည်။

ယခု ရှောင်သွားပါမှ တည့်တည့်လာတိုးနေရပြီဖြစ်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက လှုပ်ရှားနေသောစိတ်ကို ထိန်းချုပ်ကာ...

“ကျုပ်က ညီမနဲ့ခင်ချင်လို့ပါ ကျုပ်နာမည် ယဲ့ကူးကျင်းလို့ ခေါ်ပါတယ်”

အလွန်ချိုသာသောလေသံဖြင့် မိတ်ဆက်စကားဆိုလိုက်လေသည်။

မိန်းကလေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ရှင်လို့ ပေါ့ပျက်ပျက်လူစားမျိုးနဲ့ မိတ်ဆွေဖွဲ့ဖို့ ကျွန်မဘယ်တော့မှ စိတ်ကူးမှာ မဟုတ်ဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ အရှိက်ကို လက်သီးဖြင့် အထိုးခံရသလို မျက်နှာကြီး ရှုံ့ခဲ့ကာ ငေးငိုင်နေ၏။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၁၃

အခြေအနေ အကဲခတ်ကြည့်နေကြသော တပည့်များမှာ သူတို့ သခင်လေးအား စော်ကားပြောဆိုသွား၍ မကျေမနပ်ဖြစ်သွားကြသည်။

“ရပ်စမ်း”

လောင်တက အော်ဟစ်ကာ ပြေးသွားယင်း မိန်းကလေး၏ ရှေ့တွင် ပိတ်ရပ်လိုက်သည်။

မိန်းကလေးက အလိုမကျဟန်ဖြင့် ကြည့်လာသည်။

လောင်တက...

“ဟေ့ မင်းက ငါတို့သခင်လေးကို ဘာများမှတ်လို့ စော်ကားမော်ကား ပြောဆိုဝံ့တာလဲ၊ အခုချက်ချင်း တောင်းပန်ယင် သက်သာမယ်”

ဟုကြိမ်းမောင်းပြောဆိုလိုက်သည်။

မိန်းကလေး နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“အရည်မရ အဖတ်မရတဲ့လူကို ကျွန်မက ဘာကြောင့်များ တောင်းပန်ရမှာလဲ၊ ဝေးပါသေးတယ်ရှင်”

လောင်တ ဒေါသထွက်သွားသည်။

“ဒီလောက် ခေါင်းမာတာ တွေ့ကြသေးတာပေါ့”

စကားဆုံးလျှင် ဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

သို့သော် မိန်းကလေးက လက်တစ်ဘက်မြှောက်လိုက်လျှင်

“ဖြန်း”

မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ လောင်တ ခြေနစ်လှမ်းခဲ့သည်။

၁၁၄ ❖ မိုးကျော်သူ

နောက်ဆုတ်သွားရသည်။

သူ၏ ဝဲဘက်ပါးပြင်၌ လက်ငါးချောင်းရာ အထင်းသား
ပေါ်လွင်နေ၏။

လောင်တ ခံလိုက်ရလျှင် ကျန်လူများ ဒေါသထွက်သွားကြ
လေသည်။

မိန်းကလေးထံ ပြေးဝင်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း ဟန့်တားလိုက်သော်လည်း မစိတော့ချေ။

သူက မိန်းကလေးထိခိုက်သွားမည်ကို အဘယ်ကြောင့်မှန်း
မသိ စိုးရိမ်နေမိ၏။

သို့သော်...

သူ ထင်ထားသလို ဖြစ်မလာပါ။

မိန်းကလေးက လက်တစ်ချက် ဝှေ့ယမ်းလိုက်သည်နှင့် သူ
၏တပည့်များ ဖရိဖရဲဖြစ်သွားခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

မိန်းကလေးမှာ သိုင်းပညာကျွမ်းကျင်သူဖြစ်မှန်း ယဲ့ကူး
ကျင်း နားလည်သွားမိသည်။

လောင်တတို့က ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် တာဆူနေ၏။

ယဲ့ကူးကျင်း မနေနိုင်တော့ပါ။

ဟန့်တားယင်း မိန်းကလေးအနီး ချဉ်းကပ်သွားသည်။

တဖန်..

လက်နှစ်ဘက်ဆုပ်၍...

“ကျုပ်လူတွေ စိတ်လိုက်မာန်ပါ လုပ်ခဲ့မိတဲ့အတွက် ကျုပ်

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၁၅

ကတောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ”

လောင်တတို့မှာ ခံလိုက်ရ၍ အတော်လေး မကျေမနပ်ဖြစ်
နေကြ၏။

လောင်တက...

“သခင်လေး..သူက”

ယဲ့ကူးကျင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“တော်ပြီ ပြီးတာတွေ ပြီးပါစေတော့၊ မင်းတို့လုပ်ရပ်က
အများအမြင်မှာ မသင့်တော်ဘူး မဟုတ်လား”

လောင်တတို့မှာ ယဲ့ကူးကျင်းအား မလွန်ဆန်နိုင်၍ နှုတ်
ဆိတ်သွားကြသည်။

မိန်းကလေးက ယဲ့ကူးကျင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

တာမှမပြောဘဲ ချာနေလှည့်ကာ ထွက်ခွာသွားပြီး မြင်
ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

သူမ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွားလျှင် ယဲ့ကူးကျင်း၏
ရင်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်သွားသလိုခံစားလိုက်ရလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၁၇

ယုံကူးကျင်းသည် ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ငေးကြည့်နေမိ
တော့သည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စား၏ မျက်နှာတစ်ခုလုံး ရွှင်ပျနေ၏။
မိန်းကလေးအား စားသောက်ဖွယ်ရာများဖြင့် ဧည့်ခံယင်းမှ
မေးလိုက်လေသည်။

“မင်းရဲ့အဖေ နေကောင်းရဲ့လား”

မိန်းကလေး ခေါင်းညှိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်ကဲ့ ကောင်းပါတယ်”

“ဒါထက် ဒီကိုဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

မိန်းကလေးက...

“ကျွန်မ အလည်အပတ်ထွက်လာယင်း ဒီမြို့ကိုရောက်ခဲ့ရ
ဦးကို ဝင်ရောက်ဂျိရဝပြုတာပါ”

မြောက်ပိုင်းမြို့စား ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညှိတ်လိုက်လေ
သည်။

“မေဟုန်ပိုင်ရဲ့သမီးက တကယ့်အလိမ္မာလေးပါပဲ၊ လူကြီး
ကိုဂျိရဝပြုရမှန်းလည်း သိတတ်တယ်၊ ရောက်တုန်းရောက်ခိုက် ဒီမှာ
ခဏတည်းခိုဦးပေါ့၊ တော်ကြာ သူ့သမီးကိုခေါ်မထားရကောင်းလာ
ဆိုပြီး မင်းအဖေက ကျုပ်ကို အပြစ်တင်နေပါဦးမယ်”

အကြောင်းရေစက်

ယုံကူးကျင်းသည် ဘုံကျောင်းမှ ပြန်လာပြီးနောက် မည်
သည့်နေရာမှ သွားလာချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

ထို့ကြောင့် တပည့်များအား စိတ်တိုင်းကျအောင် ပြုစုပေး
ပြီးနောက် အိမ်သို့ပင် တန်းပြန်လာခဲ့ပေသည်။

ထိုအခါ...

မမျှော်လင့်သော မြင်ကွင်းကြောင့် အိမ်မက်ထဲရောက်နေ
သူတစ်ဦးလို ခံစားမိလိုက်ရသည်။

သူ၏စိတ်အာရုံထဲမှ ဖျောက်ဖျက်မရသော မိန်းကလေး
သည် ဧည့်ခန်းထဲ ရောက်ရှိနေကာ ဖခင်နှင့်စကားလက်ဆုံကျနေ၍
ပင် ဖြစ်သည်။

၁၁၈ ❖ မိုးကျော်သူ

မိန်းကလေး ပြုံးလိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဒီမှာ တစ်ရက်လောက် တည်းခိုပါမယ်”

ထိုစဉ် မြောက်ပိုင်းမြို့စားကြီးက ဧည့်ခန်းပေါက်ဝတွင် ငူငူ

ကြီးရပ်နေသော ယဲကူးကျင်းအား သတိပြုမိသွားလေသည်။

“သား...မင်း ဘာရပ်လုပ်နေတာလဲ၊ ဝင်ခွဲလေကွာ”

ဟုလည်း လှမ်းခေါ်လိုက်သည်။

ယဲကူးကျင်း မတတ်သာတော့ဘဲ လှမ်းဝင်ကာ မိန်းကလေး နှင့်မျက်နှာချင်းဆိုင်ခုံတွင် ဝင်ရောက်ထိုင်ချလိုက်၏။

သူ့အားတွေ့လျှင် မိန်းကလေး၏မျက်လုံးအစုံ ပိုင်းစက် သွားလေသည်။

ယဲကူးကျင်းမှာလည်း ရှိုးတို့ရှန်းတန်းဖြစ်သွားသည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားက အခြေအနေကို မသိဘဲ မိတ်ဆက် ပေးလိုက်၏။

“ဟောဒါက ဦးရဲ့သား ယဲကူးကျင်းပါ”

မိန်းကလေးက အသိအမှတ်ပြု ခေါင်းညိတ်ပြ၏။

သူမက ယခုမှသိသော ဟန်မျိုးပြောင်းလဲဖန်တီးလိုက် သောကြောင့် ယဲကူးကျင်း အနေချောင်သွားမိသည်။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားက သားဖြစ်သူအား ကြည့်၍ မိန်းက လေးအားညွှန်ပြယင်း...

“သူ့နာမည် မေရှမ်းလို့ခေါ်တယ်၊ ဖေဖေမိတ်ဆွေ သမ္ဘာ ဂေဟာပိုင်ရှင် မေဟုန်ပိုင်ရဲ့ ဇာတိဦးတည်းသော သမီးပေါ့”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၁၉

မိန်းကလေး၏ အမည်အားသိရသည့်အပြင် ဖခင်မိတ်ဆွေ ၏သမီးဖြစ်နေသည်ကို သိရ၍ ယဲကူးကျင်း အလွန်ဝမ်းသာသွားမိ လေသည်။

ထိုထက်ပို၍ ဝမ်းသာစရာကောင်းသည်မှာ မေရှမ်းသည် ဤဂေဟာ၌ တစ်ရက်တာ တည်းခိုမည်ဟု သိလိုက်ခြင်းကြောင့်ပင် ဖြစ်လေသည်။

၁၂၀ ❖ မိုးကျော်သူ

လရောင် ဖြာကျနေသည်။

ပန်းဥယျာဉ်တစ်ခုလုံး လှပသာယာနေ၏။

ထိုထက်ပို၍ မေ့ရမ်း၏အလှက ပို၍ကဗျာဆန်ကာ လှပနေသည်။

လရောက်အောက်ဝယ် နတ်မိမယ်တစ်ပါး မိုးပေါ်မှကျလာသည်ဟုပင် ထင်မှတ်ရပေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် ငေးကြည့်နေယင်းမှ မေ့ရမ်းအပေါ် ချစ်ခင်တွယ်တာသောစိတ်များ တားမရဆီးမရအောင် ဖြစ်ပေါ်လာမိတော့သည်။

သူက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်မိသည်။

သက်ပြင်းချသံကြောင့် မေ့ရမ်း ဖျတ်ခနဲ လှည့်ကြည့်လာသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းအား တွေ့သောအခါ အံ့သြဟန်ဖြင့်...

“ရှင်ကိုး”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ညီမ အိပ်မပျော်ဘူးထင်တယ်”

မေ့ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“နေရာပြောင်းတာကြောင့်မို့လား မသိဘူး၊ အိပ်မရတာတော့ အမှန်ပဲ”

သူမက ကောင်းမွန်စွာ စကားလက်ခံပြောဆိုလာ၍ ယဲ့ကူး

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၂၁

ကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“မနက်ကဖြစ်ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ကျုပ်က ထပ်မံပြီးတောင်းပန်ပါရစေ၊ ကျုပ်က နောက်ယှက်ချင်လို့ မဟုတ်ပါဘူး၊ တကယ့်ကို ခင်မင်ရင်းနှီးချင်လို့ပါ။ ညီမ စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်သွားခဲ့မယ်ဆိုယင် ခွင့်လွှတ်ပါလို့ အနူးအညွတ် တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

သူက လှိုက်လှဲစွာဖြင့် ပြောလိုက်၏။

မေ့ရမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“နောက်ယှက်တာ မဟုတ်ဘူးလို့ ကျွန်မသိလိုက်ရလို့ ခွင့်လွှတ်ပါတယ်။ ကျွန်မဘက်ကလည်း မဆင်မခြင် ပြောဆိုမိတဲ့ အတွက် ပြန်တောင်းပန်ချင်ပါတယ်”

ယဲ့ကူးကျင်း ကပျာကယာ လက်ကာပြလိုက်၏။

“အို မဟုတ်တာပဲ၊ ကျုပ်ဘက်က စမှားတာပါ၊ ညီမ မှားတာမဟုတ်တဲ့အတွက် အပြစ်မရှိပါဘူး”

သူတို့သည် တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အပြန်အလှန် တောင်းပန်နေကြ၏။

အတန်ကြာလျှင် မေ့ရမ်းက...

“ကဲ ဒါဖြင့် နှစ်ယောက်စလုံး အပြစ်ကျေပြီလို့ သတ်မှတ်ရအောင်”

“ဟာ သိပ်ကောင်းတာပေါ့”

ပြောယင်း နှစ်ယောက်သား ရယ်လိုက်မိကြသည်။

ယခုမှ နှစ်ယောက်သား စိတ်ထဲလွတ်လပ်ပေါ့ပါးသွားကြ

၁၂၂ ❖ မိုးကျော်သူ

သည်ဟု ခံစားလိုက်မိကြသည်။

သူတို့သည် ပန်းဥယျာဉ်ထဲ၌ထိုင်ကာ စကား ထွေရာလေး

ပါးပြောဆိုနေကြသည်။

မကြာမီ..

နှစ်ယောက်သား ရင်းရင်းနှီးနှီး ရှိလာကြလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၂၃

နောက်တစ်နေ့ မနက်စောစောတွင် မေရှမ်း ပြန်သွားခဲ့၏။

ယဲ့ကူးကျင်းက မြို့ပြင်အရောက် လိုက်လံပို့ဆောင်ခဲ့သည်။

မေရှမ်းက...

“ကဲ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ညီမ ဘယ်တော့များ ရောက်လာဦးမှာလဲ”

မေရှမ်း သက်ပြင်းချလိုက်၏။

“ဒါတော့ မပြောတတ်သေးဘူး၊ ဒါပေမယ့် ဒီနယ်ဘက် ခရီးထွက်တဲ့အခါ ကြိုယင်ဝင်လည်ပါဦးမယ်”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ကျုပ် တစ်ခုမေးချင်တယ်”

“ဘာများလဲရှင်”

ယဲ့ကူးကျင်းက သူမ၏မျက်နှာအား စေ့စေ့ကြည့်ကာ...

“အကယ်၍များ ညီမဆီကို ကျုပ်က လမ်းကြိုလိုရှိခဲ့မယ်

ဆိုယင် ဝင်လည်လိုများရမလားလို့ပါ”

မေရှမ်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ဒါများရှင် ကျွန်မတို့က မရိုင်းပါဘူး၊ ဝင်လည်လိုရပါ တယ်

ရှင်”

ထိုစကားကြောင့် ယဲ့ကူးကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

သူ့အတွက် မေရှမ်းအား တွေ့ဆုံရန် လမ်းစပွင့်ခဲ့ပြီ မဟုတ်

ပါလား။

၁၂၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကဲ ကျွန်မ သွားတော့မယ်”

မေ့ရမ်းက ပြောလာသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပါပြီ ညီမရယ်”

မေ့ရမ်းက နှုတ်ဆက်ယင်း ထွက်ခွာသွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက နှုတ်ဆက်လက်ပြီယင်း ကျန်ရစ်ခဲ့လေတော့

သည်။

လမ်းစ

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

မြင်းပေါ်ဝယ် အဖြူရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော လူငယ် တစ်

ဦး စီးနင်းလာသည်။

လူငယ်၏မျက်နှာသည် ဝမ်းသာရွှင်ပျနေ၏။

တစ်စုံတစ်ယောက်နှင့် တွေ့ရတော့မည်ဖြစ်၍ ပျော်ရွှင်ဝမ်း

သာပုံမျိုးဖြစ်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

မြင်းစီးလူငယ်မှာ ယဲ့ကူးကျင်းပင်ဖြစ်သည်။

သူသည် မေ့ရမ်းနှင့် နှုတ်ဆက်ရန် သစ္စာဂေဟာသို့ ထွက်ခွာ
လာခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

၁၂၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သစ္စာဂေဟာ...။

အလွန်ခန့်ညားထည်ဝါသော ဂေဟာကြီးတစ်ခုဖြစ်၏။

သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင် မေဟုန်ပိုင်သည် သိုင်းလောက၌ မသိသူမရှိ ကျော်ကြားနေသော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦးပင် ဖြစ်သည်။

ထို့အပြင်...

မိတ်ဆွေအပေါင်းအသင်း များသူလည်း ဖြစ်သည်။

ဤနယ်သို့ ရောက်ရှိသူတိုင်းသည် သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်အား ဝင်ရောက်ဂါရဝပြုလေ့ရှိကြသည်မှာ ထုံးစံလိုဖြစ်နေသည်။

ယနေ့လည်း လူရွယ်တစ်ဦး ခြံဝင်းရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တံခါးမှူးက တံခါးဖွင့်ပေးယင်း...

“မိတ်ဆွေရဲ့ နာမည်ကို ပြောပါ။ ဘယ်အရပ်ကလာရောက် ဂါရဝပြုတယ်ဆိုတာလည်း ပြောပါ”

ဟု မေးလာသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က မြောက်ပိုင်းကလာတာပါ။ ယဲ့ကူးကျင်းလို့ခေါ်ပါတယ်”

တံခါးမှူးက...

“ဂါရဝပြု သက်သက်လား၊ ကိစ္စရှိလို့လား”

“ကျုပ်က အလည်လာတာပါ”

ထိုစကားကြောင့် တံခါးမှူး မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

လောကပါလ်ကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၂၇

“အယင်က မလာဖူးပါလား”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ဟုတ်ပါတယ် အခုမှလာလည်တာပါ”

တံခါးမှူးစိတ်ထဲ သင်္ကာမကင်းဖြစ်သွား၏။

“မင်းက မြောက်ပိုင်းကလာခဲ့တယ်ဆိုတော့ မြောက်ပိုင်း မြို့စားကြီးကိုသိလား”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုစကားကြောင့် ယဲ့ကူးကျင်း ရယ်လိုက်မိသည်။

တံခါးမှူး ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်သွားသည်။

“မင်း ဘာရယ်တာလဲ”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ခင်ဗျားက အရေးမကြီးတာကို မေးနေတာကိုး”

“ဘာကွ”

တံခါးမှူး ဒေါသသွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ဟုတ်တယ်လေ၊ မြောက်ပိုင်းမြို့စားကို ကျုပ်က မသိဘဲ နေပါ့မလား၊ ကျုပ်ဟာ သူ့ရဲ့သားပဲဟာ”

“ဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် တံခါးမှူး ပါးစပ်အဟောင်းသား ဖြစ်သွားလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းကိုလည်း မျက်လုံးပြူးကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

၁၂၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုစဉ်...

“ခြံရှေ့မှာ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

အညိုရောင်ဝတ်ဆင်ထားသော အဘိုးအိုတစ်ဦး ရောက်ရှိလာလေသည်။

ထိုလူအားတွေ့လျှင် တံခါးမှူး ကပျာကယာ အရှိအသေ ပေးလိုက်သည်။

“ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်ကို ဂါရဝပြုပါတယ်”

ရောက်ရှိလာသော အဘိုးအိုသည် သစ္စာဂေဟာ၌ အရေးပါသော ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်ဆိုသူပင် ဖြစ်လေသည်။

ချန်ထိုင်က...

“ဒီသူငယ်က ဧည့်သည်လား”

တံခါးမှူးက...

“ဟုတ်ပါတယ်”

ချန်ထိုင်က ယွဲကူးကျင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

တံခါးမှူးက...

“သူ့ကိုယ်သူ မြောက်ပိုင်းမြို့စားရဲ့သားလို့ ပြောနေတယ်

ဗျ”

ထိုစကားကြောင့် ချန်ထိုင်၏မျက်ခုံးမွေးအစုံ နဖူးပေါ်မြင့်

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၂၉

တက်သွားလေသည်။

“သူငယ် မင်းပြောတာ အမှန်ပဲလား”

ယွဲကူးကျင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“အမှန်ပါပဲ”

ချန်ထိုင်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွား၏။

ယွဲကူးကျင်းအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ပြီး

“မင်းကို မမြင်ဖူးလို့ စိတ်မရှိပါနဲ့၊ အထောက်အထားများ

ပါလာသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ယွဲကူးကျင်း ခေါင်းကုပ်မိသည်။

သူက ထွက်လာချင်စေသာ များခဲ့သည်။

ဖခင်ပေးထားသော အမှတ်တံဆိပ်အား မေ့ကျန်ခဲ့သည်

မဟုတ်ပါလား။

သူ၏အမူအရာအားကြည့်ယင်း ချန်ထိုင် မျက်မှောင်ကုပ်

သွားသည်။

ဤသူငယ်သည် အကြောင်းမရှိဘဲ လိမ်ပြောမည်မဟုတ်

ဟု ဆင်ခြင်မိလျှင်...

“ကောင်းပြီ ဒါဖြင့် ဒီဂေဟာမှာ အသိအကျွမ်းရှိသလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုစကားကြောင့် ယွဲကူးကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

ဆတ်ခနဲ ခေါင်းညိတ်ကာ...

၁၃၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဟုတ်ကဲ့ ရှိပါတယ်”

ချန်ထိုင်က...

“ဘယ်သူလဲ”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“မေရှမ်းပါ”

“ဟေ”

ထိုစကားကြားလျှင် ချန်ထိုင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“မေရှမ်းက ကျွန်တော်တို့ဂေဟာမှာတောင် အလည်လာ
ယင်းနဲ့ တစ်ညတည်းခိုသွားခဲ့ပါသေးတယ်”

ထိုစကားကြားလျှင် ချန်ထိုင် မျက်နှာပျက်သွား၏။

သစ်မလေး မေရှမ်းသည် ထိုအကြောင်းအား ပြန်လည်
ပြောပြနေသည်ကို မေဟုန်ပိုင်မှတစ်ဆင့် သူက သိရှိခဲ့ရသည် မဟုတ်
ပါလား။

ဤသို့ဆိုလျှင် လူငယ်သည် မြောက်ပိုင်းမြို့စား၏သားဖြစ်
မည်မှာ သေချာလှပေတော့သည်။

သူက ချက်ချင်း ဂါရဝပြုကာ...

“သခင်လေးမှန်းမသိလို့ စစ်ဆေးမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

ဟု တောင်းပန်လိုက်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်း လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးဗျာ၊ ကျွန်တော်ကလည်း အခုမှ ရောက်ဖူး

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၃၁

တာဆိုတော့ အခက်အခဲဖြစ်သွားရတာပေါ့”

“သခင်လေး အထဲကြွပါ”

ချန်ထိုင်က ဖိတ်ခေါ်ကာ ဦးဆောင်ခေါ်ယူသွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက နောက်မှလိုက်ပါသွား၏။

တံခါးမှူးသည် ယဲ့ကူးကျင်း၏မြင်းအား မြင်းစောင်းသို့ဆွဲ
ခေါ်သွားလေတော့သည်။

၁၃၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ယဲ့ကူးကျင်းအား ဂေဟာရှင်ကြီးကိုယ်တိုင် ကြိုဆိုညှော်ခံလေသည်။

ဂေဟာရှိလူများနှင့်လည်း မိတ်ဆက်ပေးလေသည်။

အိမ်ထိန်းဝမ်းနှင့် ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်တို့က သစ္စာဂေဟာအား အဓိကတာဝန်ယူစီမံကွပ်ကဲကြောင်း သိခဲ့ရလေသည်။

မေရမ်းသည် မြန်းစားကြီး ရောက်ရှိလာသော ယဲ့ကူးကျင်းကြောင့် အံ့သြခဲ့ရသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်အတူ မေဟုန်ပိုင်အား ဂါရဝပြုပြီး ရင်းနှီးစွာဆက်ဆံပြောဆိုခဲ့လေသည်။

သူမကို အခွင့်အရေးယူသည့် စကားတစ်ခွန်းတစ်လေမျှပင် မပြောခဲ့ပါ။

မိတ်ဆွေ တစ်ဦးအိမ်လာလည်သော သူငယ်ချင်းတစ်ဦးကဲ့သို့ ပြောဆိုဆက်ဆံကာ ပြန်သွားခဲ့သည့်အတွက် အလွန်ပင် အံ့သြခဲ့ရလေသည်။

သူမသည် ကွေးမရအောင်ပင် ဖြစ်ခဲ့ရတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၃၃

များမကြာမီ ယဲ့ကူးကျင်းသည် လက်ဆောင်ပစ္စည်းများနှင့်

အတူ မကြာခဏ ရောက်လာလေ့ရှိခဲ့တော့သည်။

သူလာတိုင်း အကြောင်းတစ်ခုခုတော့ ပြတတ်စမြဲပင်ဖြစ်သည်။

ဂေဟာရှိလူများမှာလည်း ယဲ့ကူးကျင်းကို ခင်မင်ရင်းနှီးလာခဲ့သည်။

ထိုအထဲတွင် ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းဝမ်းတို့လည်း ပါဝင်လာခဲ့သည်။

ဂေဟာရှိလူများနှင့် ခင်မင်ရင်းနှီးလာသော ယဲ့ကူးကျင်းသည် ဖခင်ဖြစ်သူ မြောက်ပိုင်းမြို့စားအား မေရမ်းနှင့်လက်ထပ်ပေးရန် အပူကပ်ခဲ့၏။

မြောက်ပိုင်းမြို့စားမှာ သားဖြစ်သူအတွက် ရွှေလမ်းငွေလမ်းဖောက်ရာ မေဟုန်ပိုင်လည်း မငြင်းသံဘဲ လက်ခံခဲ့ရသည်။

မေရမ်းလည်း ဖခင်အလိုကျ လက်ခံကာ စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခဲ့ရသည်။

သို့သော် မြောက်ပိုင်းမြို့စား ရောဂါဝေဒနာတစ်ခုကြောင့် ရုတ်တရက် ကွယ်လွန်သွားသဖြင့် မင်္ဂလာကိစ္စကို ခေတ္တဆိုင်းငံ့ထားခဲ့ရလေတော့သည်။

ပထမခြေလှမ်း

ယဲ့ကူးကျင်းသည် မေ့ရမ်းနှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့ရပုံများကို တွေး
တောစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် ဒုတိယဂေဟာမှူးချန်ထိုင် ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

“ဂေဟာမှူးကြီးပါလား”

ယဲ့ကူးကျင်း ပျာပျာသလဲ ကြိုဆိုလိုက်လေသည်။

ချန်ထိုင်က...

“သခင်လေးက မေ့ရမ်းကိုလိုချင်တယ်ဆိုယင်တော့ ခုလို
တွေဝေငေးမောပြီး အချိန်ဖြုန်းနေလို့ မဖြစ်သေးဘူးထင်တယ်”

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ကျုပ် ဘာလုပ်ရမယ်ဆိုတာ မစဉ်းစားတတ်အောင်ဖြစ်
နေလို့ပါ။ ကျုပ်ကို ခွင့်လွှတ်စေချင်ပါတယ်ဗျာ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၃၅

ချန်ထိုင် ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကျုပ်တို့ ဝိုင်းကူဆောင်ရွက်ပေးသွား
မှာပါ။ သခင်လေးဘက်ကသာ လက်မနှေးဖို့လိုတာပါ”

“ကျုပ် လက်မနှေးရဘူးဆိုတာက...”

“ဟဲ့...ဟဲ့...ကျုပ်က မေ့ရမ်းကို ဖမ်းခေါ်လာပြီး သခင်လေး
လက်ထဲထည့်ပေးလိုက်မယ် ဆိုယင်ကောဗျာ”

“ဟာ”

ချန်ထိုင်က ရယ်ရယ်မောမော ပြောသော်လည်း ယဲ့ကူး
ကျင်း ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

သူက ဂေဟာရှင်ကြီး မေဟုန်ပိုင်ကို ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ချန်ထိုင်က...

“သခင်လေး ဝမ်းမသာဘူးလား”

“ကျုပ်...ကျုပ်”

“ဘာလဲ သခင်လေးက ဂေဟာရှင်ကြီးကို ကြောက်နေတာ
လားဗျ”

“ဟုတ်...ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်ထိုင်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ကိုယ်တိုင် အပင်ပန်းခံကူညီမယ်ဆိုတာတော့
ကြောက်နေရသေးသလား၊ မေ့ရမ်းက သခင်လေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲနေတာ

၁၃၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သွားပြီဆိုယင် ဂေဟာရှင်ကြီးကော ဘာများတတ်နိုင်တော့မှာလဲ၊
သူ့သဘောမတူဘဲ နေနိုင်ပါတော့မလား”

“ဒါက..”

“ဂေဟာရှင်ကြီးတို့ သားအဖဟာ တစ်ရှက်ကနေ နှစ်ရှက်
အကွဲခံမှာ မဟုတ်ပါဘူး၊ သခင်လေးတို့ရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို
လည်း တကယ်တမ်း ဖျက်သိမ်းရသေးတာ မဟုတ်ပါဘူး၊ ဒါကြောင့်
ဘာမှထုတ်ဖော်မှာမဟုတ်ဘဲ သခင်လေးတို့ကို မျက်စိမှိတ်ပြီး လက်
ထပ်ပေးရမှာပါ၊ ကျုပ်ပြောတာကို လက်ခံစမ်းပါ”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယဲ့ကူးကျင်း လက်ခံလိုက်လေသည်။

ချန်ထိုင်က...

“သည်ည သခင်မလေးကို ကျုပ်ခေါ်လာခဲ့မယ်၊ သခင်လေး
စောင့်နေပေတော့”

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ချန်ထိုင်ကို အလွန်ပင် ကျေးဇူးတင်သွား
လေတော့သည်။

ကယ်တင်ရှင်

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေသည်။

ကျွေ့ထင်းက ကောင်းကင်ပေါ်မှ လဝန်းကို ငေးမောကြည့်
နေမိလေသည်။

လဝန်းနှင့်ညက သာယာလှပနေသော်လည်း သူ၏ဘဝ
ကား ပူလောင်ပြင်းပျလှသည်။

အေးချမ်းသာယာမှု ရှာမတွေ့နိုင်ပါချေ။

ယခုလည်း သစ္စာဂေဟာနှင့် မလှမ်းမကမ်းသို့ ရောက်ရှိနေ
ခြင်းဖြစ်လေသည်။

၁၃၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေ့ထင်းသည် လဝန်းကို ငေးမောကြည့်ယင်းမှ မျက်နှာ
ဖုံးရှင် နှာကြားလိုက်သောစကားများကို ကြားယောင်လာလေသည်။

“ကျွေ့ထင်း မင်းဟာ သစ္စာဂေဟာရှင်တို့ သားအဖနဲ့ရင်းနှီး
အောင်၊ ယုံကြည်မှုရအောင် ဖန်တီးပြီး ဂေဟာထဲ ဝင်နိုင်အောင်
အယင်ဆုံးကြိုးစားရမယ်၊ သည်ည လူတစ်ယောက်က သခင်မလေး
မေ့ရှမ်းကို ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်၊ မင်းက အဲသည်လူကို ဆုံးမပြီး မေ့ရှမ်း
ကိုကယ်တင်ရမယ်၊ ဒါဆိုယင် မေ့ရှမ်းက မင်းကို ကျေးဇူးတင်လိမ့်
မယ်၊ ဂေဟာထဲဝင်ဖို့ မင်းအတွက် အခွင့်အလမ်းတစ်ခုပေါ့”

မျက်နှာဖုံးရှင်သည် အလွန်ညာဏ်များပြီး ကြောက်စရာ
ကောင်းသူ တစ်ယောက်ဖြစ်ကြောင်း ကျွေ့ထင်း နားလည်မိလေ
သည်။

သူ တွေးတောငေးမောနေစဉ်မှာပင် အဝတ်အစား လေတိုး
သံများထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွေ့ထင်း သတိဝင်လာသည်။

ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိပြုကြည့်လိုက်ရာ မလှမ်းမကမ်း၌
လူရိပ်များ လှုပ်ရှားသွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် ကြိုတင်မှာကြားထားသည့်အတိုင်း ဖြစ်ပေါ်
လာချေပြီတကား။

လူတစ်ယောက်က မိန်းကလေးတစ်ယောက်အား ပခုံးပေါ်
ထမ်းကာ ပြေးလွှားလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်း တုန့်ဆိုင်းမနေတော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၃၉

“ရပ်လိုက်”

ဟန့်တားယင်း အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ခုန်ထွက်လိုက်လေတော့
သည်။

သခင်မလေး မေ့ရှမ်း...။

မေ့ရှမ်းသည် ယွဲကူးကျင်း၏ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းပုံကို
သိလိုက်ရပြီးနောက် အလွန်စိတ်ပျက်သွားလေသည်။

စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းထားခြင်းကို ဖျက်သိမ်းပေးဖို့ ဖခင်ကြီး
အားပြောပြခဲ့လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က စုံစမ်းကြည့်ရာ ယွဲကူးကျင်းအကြောင်းကို
သိရှိသွားတော့သည်။

သခင်မလေးမေ့ရှမ်းသည် စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းခြင်းကို
ဖျက်သိမ်းရမည်ဖြစ်၍ ရှက်ရွံ့နေပြီး အိပ်မပျော်နိုင်အောင် ဖြစ်နေ
ပါတော့သည်။

သူမသည် လရောင်အောက်တွင် သာယာလှပနေသော
ပန်းဥယျာဉ်အတွင်းသို့ ဆင်းလာခဲ့လေသည်။

ပန်းရနံ့များက မွှေးကြိုင်နေ၏။

အေးမြသော လေပြည်လေညင်းကလေးများလည်း
ယမ်းတိုက်ခတ်နေသည်။

၁၄၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မေရမ်းစိတ်ထဲ ရွှင်ရွှင်လန်းလန်းလေး ဖြစ်လာလေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ပန်းပင်များ လှုပ်ရှားသွားကာ လူရိပ်တစ်ခု ထွက်ပေါ်လာပြီး မေရမ်းအနီးသို့ တိတ်တဆိတ် ချဉ်းကပ်လာလေသည်။

မေရမ်း လုံးဝ သတိမပြုမိလိုက်ပါ။

သစ္စာဂေဟာ၌ အန္တရာယ်ပြုမည့်သူ မရှိဟု ယုံကြည်စိတ်ချထားသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်လည်း ရုတ်တရက် ထွက်ပေါ်လာသူ၏ တိုက်ခိုက်ခြင်း ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

ထိုလူက လျှပ်တပြက် သွေးကြောထိုးပိတ်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

“အင့်”

မေရမ်း သွေးကြောပိတ်ခံရကာ မလှုပ်မယှက် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ထိုလူက မေရမ်းကို ပွေ့ယူကာ ပန်းပေါ်ထမ်းပြီး ဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ပြေးလွှားသွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၄၁

မေရမ်းအား သွေးကြောပိတ်ကာ ဖမ်းဆီးခေါ်ဆောင်လာသူသည် ဂေဟာအပြင်ဘက်ရောက်လျှင် လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ဟန့်တားခြင်းကို ခံရလေသည်။

ကျွေ့ထင်း ဖြစ်သည်။

မေရမ်းအား ဖမ်းခေါ်လာသူ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ကိုယ်နဲ့မဆိုင်ဘဲ ဝင်မရှုပ်နဲ့”

အော်ငေါက်ယင်း ဓားတစ်လက်ဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘာတတ်နိုင်မှာမို့လဲ”

ကျွေ့ထင်းကလည်း ဓားထုတ်ကာ မျက်နှာဖုံးရှင် သင်ပေးထားသော ဓားသိုင်းကို အသုံးပြုပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

သိုင်းကွက် ဆယ့်လေးငါးကွက် ရင်ဆိုင်ပြီးသည်နှင့် ကျွေ့ထင်း၏ထူးခြားသော ဓားသိုင်းကွက်များကို မယှဉ်နိုင်ဘဲ ထိုလူအရေးနိမ့်သွားတော့သည်။

“အား”

ကျွေ့ထင်း၏ဓားဖျားက ထိုလူ၏ ဦးခေါင်းကို ရှပ်ထိသွားလျှင် ထိုလူ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်သည်။

ပန်းပေါ်မှ မေရမ်းကို ပစ်ချပြီး ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

ကျွေ့ထင်းက မေရမ်းကိုဖေးမကာ သွေးကြောပိတ်ပေး

၁၄၂ ❖ မိုးကျော်သူ

လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင် ဆူဆူညံညံ တိုက်ခိုက်သံများကြား၍ သစ္စာ
ဂေဟာမှ ကိုယ်ရံတော်ထင်းမှ ဦးဆောင်သော အစောင့်များ ပြေး
ထွက်လာကြလေတော့သည်။

ကျွေ့ထင်း...။

ကျွေ့ထင်းသည် မျက်နှာဖုံးရှင် စီစဉ်ပေးထားသည့်အတိုင်း
တသွေမတိမ်း ဆောင်ရွက်ခဲ့သဖြင့် သစ္စာဂေဟာထဲသို့ ခြေချနိုင်ခဲ့
ပြီဖြစ်လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ကျေးဇူးတင်နေသည်။

“ကျုပ်သမီးရဲ့အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့တဲ့ မောင်ရင်လေးရဲ့
ကျေးဇူးကို ကျုပ်ဘယ်တော့မှ မေ့သွားမှာ မဟုတ်ပါဘူး”

ကျွေ့ထင်းက...

“ကိစ္စမရှိပါဘူးခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း အာမခံဌာန
ဖျက်သိမ်းလိုက်လို့ ခြေဦးတည့်ရာသွားယင်း သည်ဘက်ကို ရောက်
လာတာပါ။ တိုက်ဆိုင်ပြီး ကူညီခွင့်ရလိုက်တာပါ”

မေဟုန်ပိုင်က...

“ဪ...မောင်ရင်လေးမှာ အခက်အခဲ ရှိနေတာကိုး၊ ကျုပ်
ကူညီနိုင်ယင် ကူညီပါရစေ၊ လောလောဆယ် ကျုပ်ရဲ့ဂေဟာမှာ အ

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၄၃

နားယူပါဦး၊ ကျုပ်တို့ ဧည့်ခံပြုစုပါရစေ”

“ကျွန်တော်..”

“အို ကျွန်မတို့အတွက် ဘာမှ အနှောက်အယှက် မဖြစ်ပါ
ဘူးရှင်”

မေရှမ်းက ဝင်ပြောလိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းသည် အားတုံအားနာဖြစ်ဟန်ဆောင်ပြီးမှ..

“ကျွန်တော့်ကို တစ်ရက်နှစ်ရက်လောက်တော့ တည်းခိုခွင့်
ပြုပါခင်ဗျာ၊ သည်မှာ တည်းခိုယင်း ကျွန်တော့်ရဲ့မိတ်ဆွေတစ်
ယောက်အကြောင်း စုံစမ်းပါမယ်၊ သူနဲ့အဆက်အသွယ်ရပြီဆိုတာနဲ့
ကျွန်တော်သွားပါမယ်”

မေဟုန်ပိုင်က...

“အို မိတ်ဆွေလေး ဘာမှအားနာစရာ မလိုပါဘူး၊ နေချင်
သလောက် လွတ်လွတ်လပ်လပ် နေနိုင်ပါတယ်လေ”

မေရှမ်းက ကျွေ့ထင်းအတွက် အခန်းပြင်ဆင်ပေးရန် အိမ်
တော်ထိန်းဝမ်းကို တာဝန်ပေးလိုက်လေသည်။

သို့ဖြင့်...

ကျွေ့ထင်း၏ ပထမခြေလှမ်း အောင်မြင်သွားခဲ့လေတော့
သည်။

တဆင့်တက်သော်

နောက်တစ်နေ့ နံနက်...

ကျွေးထင်း အိပ်ရာမှနိုးလာပြီး အခန်းအပြင်ထွက်လာသော အခါ သစ္စာဂေဟာတစ်ခုလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

“ဘာတွေ ဖြစ်နေပါလိမ့်”

သူကွေးတောနေစဉ်မှာပင် မေရှမ်း ရောက်လာလေသည်။

မေရှမ်းက...

“ကျွန်မတို့ဂေဟာကို လူတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး နောက်ယှက်နေတာကြောင့် အစ်ကိုကို ဧည့်ဝတ်ကျေနိုင်သလို ဖြစ်ရတာ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၄၅

ကျွေးထင်းက...

“လူတစ်ယောက်လာပြီး နောက်ယှက်နေတယ် ဟုတ်လား ညီမ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်”

“ဘယ်သူများလဲ”

“ဝဲလက်ဓားသမားပါ”

ကျွေးထင်းသည် အခွင့်အရေးတစ်ရပ် ပေါ်ပေါက်လာပြီဟု သဘောထားလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်က ညီမတို့ ဂေဟာမှာ တည်းခိုခွင့်ရတဲ့အတွက် ကျေးဇူးတင်တဲ့အထိမ်းအမှတ်နဲ့ လာပြီးနောက်ယှက်တဲ့လူကို ရင်ဆိုင်ဆုံးမပေးပါရစေ”

မေရှမ်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဝဲလက်ဓားသမားက အတော်ကြောက်စရာကောင်းတယ် သူက သစ္စာဂေဟာနဲ့ ဓားရေးယှဉ်ပြိုင်ချင်တယ်ဆိုပြီး လာစိန်ခေါ်နေတာ၊ ဖေဖေကိုယ်တိုင် သူ့ကိုရင်ဆိုင်ဖို့...”

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ကို ကျုပ်ဆုံးမလိုက်ပါ့မယ်”

ကျွေးထင်းသည် မေဟုန်ပိုင်နှင့် သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ ဝဲလက်ဓားသမားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်တောင်းလိုက်လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ဝဲလက်ဓားသမား၏ ဓားသိုင်းမှာကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေခြင်းကြောင့် စိုးရိမ်နေသော်လည်း ဝဲလက်ဓားသမားက ကျွေးထင်းကဲ့သို့ နာမည်မရှိသော

၁၄၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ငယ်တစ်ဦးက သူ့အားရင်ဆိုင်မည်ဆိုခြင်းကြောင့် ဒေါသထွက်ကာ
ကျွေးထင်းနှင့် မယှဉ်ပြိုင်ရလျှင် သစ္စာဂေဟာမှ ထွက်မသွားတော့ဟု
ကြွေးကြော်လေတော့သည်။

ကျွေးထင်းကလည်း မေဟုန်ပိုင်ကိုယ်စား ယှဉ်ပြိုင်ခွင့်ပေး
ရန် အကြိမ်ကြိမ်တောင်းပန်နေရာ နောက်ဆုံး မေဟုန်ပိုင်လည်း မ
တတ်သာဘဲ ခွင့်ပြုလိုက်ရလေသည်။

ကျွေးထင်းက ဝဲလက်ဓားသမားနှင့် ယှဉ်ပြိုင်ခဲ့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင် သင်ပေးထားသော ထူးဆန်းသည့် ဓားသိုင်း
ကိုအသုံးပြုကာ ဝဲလက်ဓားသမားအား အနိုင်ယူလိုက်လေတော့
သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၄၇

မေဟုန်ပိုင်သည် ကျွေးထင်းကို ကျေးဇူးတင်မဆုံးဖြစ်နေ
တော့သည်။

မေရှမ်း၏အသက်ကို ကယ်တင်ခဲ့သည့်အပြင် ဝဲလက်ဓား
သမားကိုလည်း ဆုံးမမောင်းထုတ်ပေးခဲ့သည့် မဟုတ်ပါလား။

ကျွေးထင်းကို သစ္စာဂေဟာ၌ နေထိုင်ခွင့်၊ တံခါးမရှိဓားမရှိ
ဝင်ထွက်ခွင့်ပြုလိုက်လေတော့သည်။

ကျွေးထင်းကလည်း မိတ်ဆွေတစ်ယောက်၏သတင်းကို
စုံစမ်းမည်ဟု အကြောင်းပြကာ သစ္စာဂေဟာ၌ နေထိုင်ခဲ့လေသည်။

၁၄၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းသည် သစ္စာဂေဟာအတွက် သူရဲကောင်းတစ်ဦး ဖြစ်လာခဲ့လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်နှင့် မေရှမ်းတို့က ကျွေးထင်းကို လိုလေသေးမရှိ ဧည့်ဝတ်ပြုပြီး အရေးပေးကြလေသည်။

ကျွေးထင်းမှာ သစ္စာဂေဟာ၌ တံခါးမရှိ ဓားမရှိ ဝင်ထွက် သွားလာခွင့် ရရှိနေပြီဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်ရံတော်ထင်းမူ အပါအဝင် သစ္စာဂေဟာမှ သိုင်းသ မားများကလည်း ကျွေးထင်းကို လေးလေးစားစား ဆက်ဆံကြလေ သည်။

သို့တိုင်...

ခုတ်ယဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့ကမူ နှစ် လိုဖွယ်မပြကြပါချေ။

“သူတို့နှစ်ယောက်ဟာ သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်နဲ့ အဆင်မပြေ တဲ့အကြောင်းတစ်ခုခု ရှိနိုင်တယ်”

ဟု ကျွေးထင်း ဆင်ခြင်မိခဲ့လေသည်။

ကျွေးထင်းသည် ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နှင့် ပတ်သက်ပြီး မေရှမ်းကို မေးကြည့်လေသည်။

မေရှမ်းက...

“ဂေဟာမှူးကြီးချန်ထိုင်ဟာ ဖေဖေနဲ့လက်ကွဲလာခဲ့တာ နှစ် ပေါင်းအတော်ကြာပါပြီ၊ သစ္စာရှိတဲ့လူ တစ်ယောက်ပါရှင်”

ချန်ထိုင်ကို ယုံကြည်စွာ ပြောလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၄၉

ကျွေးထင်းက...

“ညီမကို သစ္စာဂေဟာပိုင်နက်ထဲမှာပဲ ဖမ်းဆီးသွားခဲ့တာ၊ ဒါကြောင့် သည်ကိစ္စမှာ သစ္စာဂေဟာရဲ့အတွင်းလူ တစ်ယောက် ယောက် ပါဝင်ပတ်သက်နေနိုင်တယ်လို့ ကျုပ်ယူဆမိတယ်၊ ညီမ အနေနဲ့ အားလုံးကို သတိထားသင့်ပါတယ်”

မေရှမ်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ဂေဟာမှူးချန်ထိုင်နဲ့ အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်းတို့ဟာ အစ်ကိုကို ခပ်စိမ်းစိမ်း ဆက်ဆံကြတယ်၊ သဘောမကျသလို ရှိနေတာကို ကျွန် မ ရိပ်မိပါတယ်၊ ကျွန်မ သတိထားပါမယ်ရှင်”

ထို့နောက် နှစ်ယောက်သား ချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်း တို့အား သတိထားစောင့်ကြည့်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်ကြလေသည်။

၁၅၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းက သစ္စာဂေဟာအပြင်ဘက်သို့ ထွက်လာခဲ့လေသည်။

ညီညာဖြောင့်တန်းနေသော လမ်းမကြီးအတိုင်း လျှောက်လာယင်း လူစည်ကားသော အရပ်သို့ရောက်ရှိလာလေသည်။

ကျွေးထင်းက ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောယင်း လျှောက်လာခဲ့ရာ တစ်နေရာသို့အရောက်တွင် လူတစ်ယောက်က လမ်းပိတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ကျွေးထင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ထိုလူကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်ပြီး မေးလိုက်သည်။

“မိတ်ဆွေက ဘာကြောင့်များ လမ်းပိတ်ထားရတာလဲဗျာ”

ထိုလူက...

“ကျုပ်ကို မိတ်ဆွေလို့ မခေါ်နဲ့၊ ကျုပ်က မင်ရဲ့မိတ်ဆွေမဟုတ်ဘူး”

“ဗျာ”

“သစ္စာဂေဟာက မင်း အမြန်ဆုံးထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံး ဖြစ်လိမ့်မယ်”

ထိုလူကား ယဲ့ကူးကျင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည် သူတို့၏အကြံအစည်ကို ဖျက်ဆီးပြီး သစ္စာဂေဟာ၌ သူရဲကောင်းဖြစ်လာသော ကျွေးထင်းကို အမုန်းကြီး မုန်းတီးနေပါတော့သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက ကျွေးထင်းကို သိနေပြီး ကျွေးထင်းကမူ ယဲ့

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၅၁

ကူးကျင်းကို ယခုမှ တွေ့ဖူးခြင်းဖြစ်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“သစ္စာဂေဟာက အေးအေးဆေးဆေး ထွက်မသွားဘဲ ဆက်ပြီးပေကပ်နေမယ်ဆိုယင် မင်းကိုမောင်းထုတ်ရလိမ့်မယ်”

ကျွေးထင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားက သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်လားဗျာ”

ယဲ့ကူးကျင်း ရင်ကော့လိုက်သည်။

“ကျုပ်က သခင်မလေးမေရှမ်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတဲ့ ယဲ့ကူးကျင်းပဲ”

“ဪ”

ကျွေးထင်းသည် ယဲ့ကူးကျင်းအကြောင်းကို မျက်နှာဖုံးရှင် ပြောပြသဖြင့် ကြားသိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက...

“ကဲ ကျုပ်ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိပြီမဟုတ်လား၊ သခင်မလေးမေရှမ်းနဲ့ ဝေးဝေးနေပါ၊ သစ္စာဂေဟာက အမြန်ဆုံးထွက်သွားပါ၊ ကျုပ်ပြောတဲ့စကားကို နားမထောင်ဘူးဆိုယင်တော့ မင်းဒုက္ခရောက်မယ် မှတ်ထား”

ကျွေးထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ ကျုပ် တစ်ခါတည်း ပြောလိုက်မယ်၊ ကျုပ်က သစ္စာဂေဟာက ထွက်သွားမှာမဟုတ်ဘူး”

“ဘာ”

၁၅၂ ❖ မိုးကျော်သူ

“ခင်ဗျားသွားခိုင်းတိုင်း ကျုပ်သွားမှာမဟုတ်ဘူး၊ သစ္စာ
ဂေဟာအပေါ်ကျရောက်လာမယ့် အန္တရာယ်တွေကိုကာကွယ်စောင့်
ရှောက်သွားဦးမယ်ဆိုတာ ခင်ဗျားသိထားပါဗျာ”

“မင်း...မင်း”

ယဲ့ကူးကျင်း ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

ချက်ချင်းပင် ကျွေ့ထင်းအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း၏ သိုင်းပညာ မခေပါချေ။

သို့တိုင်...

ကျွေ့ထင်းနှင့် ရင်ဆိုင်လိုက်သောအခါ သိုင်းကွက်သုံးဆယ်
မပြည့်မီ အရေးနိမ့်သွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၅၃

ယဲ့ကူးကျင်း ဒေါသထွက်နေသည်။

ကျွေ့ထင်းအား မယှဉ်နိုင်ဘဲ ရှုံးနိမ့်ခဲ့ရခြင်းကြောင့် အရှက်
တကွဲအကျိုးနည်းဖြစ်ခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

ကျွေ့ထင်းက...

“ဂေဟာရှင်ကြီးက ခင်ဗျားတို့ရဲ့စေ့စပ်ကြောင်းလမ်းမှုကို
ဖျက်သိမ်းဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီးပါပြီဗျာ”

ဟုပြောကာ ထွက်သွားခဲ့လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ကျွေ့ထင်းအပေါ် ပိုပြီးအပြိုးထားလိုက်လေ
တော့သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက အရက်တစ်ခွက်ငဲ့သောက်လိုက်သည်။

ကျွေ့ထင်းနှင့် လမ်းခွဲပြီးနောက် ချန်ထိုင်၊ အိမ်ထိန်းကြီးဝမ်း
တို့နှင့် ချိန်းဆိုကာ အရက်ဆိုင်လေး၌ စောင့်ဆိုင်းနေလိုက်ခြင်းဖြစ်
လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်း စောင့်ဆိုင်းနေစဉ် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာ
သည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းက ကြည့်လိုက်သောအခါ လူနှစ်ယောက် လှမ်း
ဝင်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်

အမျိုးသမီးတစ်ယောက်နှင့် အမျိုးသားတစ်ယောက်တို့ဖြစ်
သည်။

ယဲ့ကူးကျင်း ရင်ထိတ်သွား၏။

ထိုလူနှစ်ယောက်ကို သူကောင်းစွာ သိရှိထားလေသည်။

၁၅၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ထိုလူနှစ်ယောက်မှာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ်လျှူတောင်းစု နှင့်ဇနီးသည် စိန့်အင်းလျှို့တို့ဖြစ်လေသည်။

လျှူတောင်းနှင့် စိန့်အင်းလျှို့တို့သည် ယုံကူးကျင်းရှေ့သို့ ဆိုက်ဆိုက်မြိုက်မြိုက် ရောက်ရှိလာပြီး ထိုင်ခုံများဆွဲကာ ထိုင်ချ လိုက်ကြလေသည်။

လျှူတောင်းစုက...

“သခင်လေးနဲ့သစ္စာဂေဟာက သခင်မလေးရဲ့စေ့စပ် ကြောင်းလမ်းထားတဲ့ကိစ္စ ဖျက်သိမ်းလိုက်တော့မယ် မဟုတ်လား”

ယုံကူးကျင်းက...

“ဒါ ကျုပ်ကိစ္စပါဗျာ”

လျှူတောင်းစု ပြုံးလိုက်သည်။

“သခင်လေးကိစ္စဟာ ကျုပ်တို့ကိစ္စပါပဲ၊ သခင်လေးကသာ ကျုပ်တို့နဲ့လက်တွဲဆောင်ရွက်မယ်ဆိုယင် သစ္စာဂေဟာက သခင်မ လေးဟာ သခင်လေးရဲ့ရင်ခွင်ထဲ ရောက်လာရမှာပေါ့”

စိန့်အင်းလျှို့က...

“ကျွန်မတို့နဲ့ သစ္စာဂေဟာက ရန်ငြိုးရန်စရှိတယ်ဆိုတာ အားလုံးသိကြပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် ကျွန်မတို့ဟာ ဂေဟာရှင်ကြီးမေ ဟုန်ပိုင်ကို ဆုံးမနိုင်ယင် တော်ပါပြီ၊ သခင်မလေးမေရှမ်းကို စိတ်မ ဝင်စားပါဘူးလေ”

ယုံကူးကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ တကယ်ပြောတာနော်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၅၅

“တကယ်ပေါ့ ကျုပ်တို့ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းကို တစ်ခေါက် လောက်လာခဲ့ပါဦး၊ ကျုပ်တို့ အေးအေးဆေးဆေး တိုင်ပင်ဆွေးနွေး ကြသေးတာပေါ့”

“ကောင်းပါပြီဗျာ”

ယုံကူးကျင်း သဘောတူလိုက်သည်။

မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ်လျှူတောင်းစုတို့နှင့် မဟာမိတ်ဖွဲ့ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

၁၅၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လျှူတောင်းစုသည် ယုံကူးကျင်းကြောင့် သစ္စာဂေဟာ၌
ကျွေ့ထင်းရှိနေသည်ကို သိရှိသွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်း၏ဆားသိုင်းက ထူးခြားပြီး ကြောက်စရာကောင်း
သည်ဟုသိရလျှင် လျှူတောင်းစုက...

“ဂူတန်ဂိုဏ်းက ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားသိုင်းကျမ်း ပျောက်ဆုံး
နေတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်၊ ကျွေ့ထင်းရထားတာ ခုနစ်စဉ်
ကြယ်စားသိုင်းဖြစ်နိုင်တယ်၊ မင်းက သည်အကြောင်း ဂူတန်ဂိုဏ်းက
သိသွားအောင် သတင်းလွှင့်လိုက်ယင် ကျွေ့ထင်း ဒုက္ခရောက်မှာ
သေချာတယ်”

ဟု အကြံပေးလေသည်။

ယုံကူးကျင်း ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လျှူတောင်းစုတို့နှင့် သစ္စာဂေဟာအား ဒုက္ခပေးရန် တိုင်ပင်
ဆွေးနွေးပြီးလျှင် လျှူတောင်းစု အကြံပေးသည့်အတိုင်း ကျွေ့ထင်း
ထံ၌ ဂူတန်ဂိုဏ်း၏ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်း ရှိနေကြောင်း သတင်း
လွှင့်လိုက်တော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၅၇

ယုံကူးကျင်း၏ မဟုတ်မမှန် သတင်းလွှင့်မှုကြောင့် တစ်နေ့
တွင် ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့တစ်ပါးက ကျွေ့ထင်းအား လာရောက်တွေ့
ဆုံပြီး သိုင်းကျမ်းတောင်းလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက မရှိကြောင်း ရှင်းပြသော်လည်း ဂူတန်ရသေ့
က မယုံကြည်ဘဲ မကျေမနပ်ဖြင့် ပြန်သွားလေသည်။

ဂူတန်ရသေ့ ပြန်သွားပြီးမကြာမီ မြေဟောက်ဂိုဏ်းသည်
သစ္စာဂေဟာရှင်မေဟုန်ပိုင်အားလုပ်ကြံဖို့ ကြိုးစားလာကြလေတော့
သည်။

တစ်ည...

ကျွေ့ထင်းက အိပ်စက်အနားယူတော့မည်ဖြစ်ရာ အခန်းပြ
တင်းတံခါးကို ပိတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

ပြတင်းတံခါးမပိတ်မီ အပြင်ဘက်၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေ
သည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုလူမှာ မျက်နှာဖုံးရှင် ဖြစ်လေသည်။

“ဟင်...ခင်ဗျား”

ကျွေ့ထင်း အံ့သြသွား၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် ရယ်မောလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သစ္စာဂေဟာပိုင်နက်ထဲကို အချိန်မရွေးဝင်လာလို့
ရတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

ကျွေ့ထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

၁၅၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ကောင်းပါပြီဗျာ၊ ဘယ်လိုကိစ္စနဲ့လာခဲ့တာလဲ၊ ပြောပါဦး”

“မင်းကို သတိပေးဖို့လာခဲ့တာ၊ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းက သည်ညသစ္စာဂေဟာကို စီးနင်းတိုက်ခိုက်ပြီး မေဟုန်ပိုင်ကို လုပ်ကြံကြလိမ့်မယ်၊ မင်းက မေဟုန်ပိုင်ကို ကာကွယ်ရမယ်”

“စိတ်ချပါလျာ”

ကျွေးထင်းက ကတိပေးလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က အခြားကိစ္စတစ်ခုလည်း မှာကြားပြီး တိတ်တဆိတ် ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေသည်။

ထိုည...

မျက်နှာဖုံးရှင် သတိပေးထားသည့်အတိုင်း မြွေဟောက်ဂိုဏ်းက စီးနင်းတိုက်ခိုက်လာလေသည်။

ကျွေးထင်းက ဓားစွမ်းပြကာ မြွေဟောက်ဂိုဏ်းချုပ် လျှူတောင်းစုအား သုတ်သင်လိုက်သည်။

စိန့်အင်းလျှံသည် လျှူတောင်းစုသေဆုံးသွားခြင်းကြောင့် ကျွေးထင်းနှင့် မေဟုန်ပိုင်တို့အား ရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းရန် ချိန်းဆိုပြီးပြန်သွားလေတော့သည်။

ယဲ့ကူးကျင်းသည်လည်း သစ္စာဂေဟာနှင့်ကျွေးထင်းကို ဒုက္ခပေးရန် ကြိုးစားနေသူဖြစ်ကြောင်း အထင်အရှားပေါ်ပေါက်သွားလေသည်။

ထို့အပြင်...

ကျွေးထင်းနှင့်မေရှမ်းတို့နှစ်ယောက်ပေါင်းကာ ဂေဟာ

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၅၉

မှူးချန်ထိုင်၏ မကောင်းသောလုပ်ရပ်ကို ဖော်ထုတ်ရန်စီစဉ်လိုက်ကြလေသောအခါ...

ကျွေးထင်းသည် သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင်မေဟုန်ပိုင်တွင် လျှို့ဝှက်ချက်များ ရှိနေကြောင်း၊ ထိုလျှို့ဝှက်ချက်များများကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ပတ်သက်နေရကြောင်း တဖြည်းဖြည်း သိရှိလာရလေတော့သည်။

၁၆၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မြုပ်ကွက်

ဝင်းရီ...။

လောကပါလသိုင်းသမား ဝင်းရီသည် မေရှာတို့လူစု၏ လက်ချက်ကြောင့် သေလုမျောပါး ဒဏ်ရာရကာ ထွက်ပြေးခဲ့ရလေသည်။

လမ်းဘေးတစ်နေရာ၌ လဲကျနေစဉ် ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်း နှင့်တွေ့ဆုံခဲ့လေသည်။

မိန်ကျောင်းကို လောကပါလသိုင်းကျမ်းအား လောကပါလ ကျောင်းတော်သို့ ပို့ပေးရန် ဝင်းရီက အကူအညီတောင်းခဲ့လေသည်။

မိန်ကျောင်းသည် လောကပါလသိုင်းကျမ်းအကြောင်း သိလိုက်ရလေသောအခါ လောဘတက်ကာ အပိုင်စီးလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၆၁

ဝင်းရီကိုထားပစ်ခဲ့ပြီး ရှောင်တိမ်းသွားခဲ့လေသည်။

ဝင်းရီ သေဆုံးသွားလိမ့်မည်ဟု ထင်ရသော်လည်း ဝင်းရီမှာ ကံကောင်းထောက်မကာ အသက်ရှင်ခဲ့လေသည်။

ဝင်းရီ အသက်ရှင်ခဲ့သည်။

ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်းက လောကပါလသိုင်းကျမ်းနှင့်အတူ ပျောက်ဆုံးသွားသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း အခြေအနေအရပ်ရပ်မှာ ပို၍ရှုပ်ထွေး လာခဲ့ခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ဝင်းရီ၊ ရန်နိုင်ဓားမိန်ကျောင်းနှင့် လောကပါလသိုင်းကျမ်း တို့သည် သစ္စာဂေဟာပိုင်ရှင် မေဟုန်ပိုင်၊ ကျွေထင်းတို့နှင့် ပတ်သက် လာခဲ့လေသောအခါ...။

၁၆၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းက တစ်ယောက်ထဲ အခန်းတွင်း၌ ထိုင်နေသည်။
သစ္စာဂေဟာသို့ ရောက်လာပြီး မေ့ရမ်းကို ကယ်တင်နိုင်
ခဲ့သည်။

ဝဲလက်မားသမားကို အနိုင်ယူနိုင်ခဲ့သည်။

မြေဟောက်ဂိုဏ်းကို ဆုံးမနိုင်ခဲ့သည်။

ထို့ကြောင့်...

ဂေဟာရှင်ကြီး မေဟန်ပိုင်၏ ယုံကြည်ကိုးစားမှုကို ရရှိလာ
ခဲ့လေတော့သည်။

ကျွေးထင်းသည် သစ္စာဂေဟာတွင် အရေးပါသူတစ်
ယောက် ဖြစ်လာသည်။

သို့သော်...

ကျွေးထင်းမှာ ရှည်ရွယ်ချက်တစ်ခုဖြင့် ရောက်လာခြင်းဖြစ်
ကြောင်း မေဟန်ပိုင် ရိပ်မိထားလေသည်။

တစ်နေ့တွင်...

“မောင်ရင်လေးဟာ ရှည်ရွယ်ချက် တစ်ခုခုနဲ့ ကျုပ်ရဲ့ ဂေ
ဟာကို ရောက်လာခဲ့တယ်ဆိုတာ ကျုပ်ရိပ်မိပါတယ်။ မင်းကဖွင့်
မပြောလည်း ကျုပ်မေးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ နောက်ဆုံး ကျုပ်ရဲ့ သစ္စာ
ဂေဟာကို ဖျက်ဆီးမယ့်လူဆိုယင်တောင် မင်းကို ကျုပ်အပြစ်တင်မှာ
မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လိုမှ သဘောမထားဘဲ ခွင့်လွှတ်မယ်ဆိုတာ
မင်းယုံကြည်ထားပါ”

ဟူ၍ မေဟန်ပိုင်က ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောခဲ့လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၆၃

ကျွေးထင်း စိတ်မကောင်းဖြစ်ရသည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်၏ အကြပ်ကိုင်ခြင်းကို ခံနေရသည်ဖြစ်၍ အ
မှန်ကို ဖွင့်မပြောဝံ့ခဲ့ပေ။

ဂေဟာမှူးကြီးချန်ထိုင်နှင့် အိမ်ထိန်းဝမ်းတို့မှာ မသင်္ကာ
စရာကောင်းသူများဖြစ်နေပြီး မျက်နှာဖုံးရှင်နှင့် ပတ်သက်နေနိုင်
သည်ဟု သံသယဝင်မိလေသည်။

မည်သို့မည်ပုံ ပတ်သက်နေကြောင်း ဖော်ထုတ်နိုင်မည်ဆို
ပါလျှင် မျက်နှာဖုံးရှင်က သစ္စာဂေဟာအပေါ် မည်သို့သော အကြံအ
စည်ရှိသည်ကို သိရှိနိုင်မည်ဟုလည်း ယူဆမိ၏။

ထို့ကြောင့်...

“ညီမ..ဂေဟာမှူးကြီးချန်ထိုင်ကို စစ်ဆေးကြည့်နိုင်အောင်
ကူညီပေးစေချင်တယ်”

မေ့ရမ်းအား အကူအညီတောင်းလိုက်လေသည်။

မေ့ရမ်းကလည်း ကျွေးထင်းအပေါ် ယုံကြည်စိတ်ချနေပြီ
ဖြစ်သည့်အလျှောက် ကူညီမည်ဟု ကတိပြုခဲ့လေတော့သည်။

အမှန်တရား

ည...။

ကျွေ့ထင်း မအိပ်သေးဘဲ မေ့ရမ်းအလာကို စောင့်နေ၏။

တဖြည်းဖြည်း ညဉ့်နက်လာ၏။

မေ့ရမ်း ပေါ်မလာသေးပါချေ။

ကျွေ့ထင်းသည် ယနေ့ညအဖို့ မေ့ရမ်း အိပ်ဆေးမခတ်ဖြစ်

ဟု ယူဆလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် မျက်နှာဖုံးရှင်အားခေါ်ရန် စဉ်းစားလိုက်ပြီး

မီးဖြင့် အချက်ပြခေါ်ရန် စဉ်းစားလိုက်သည်။

ထိုအခိုက်...

“ဒေါက်...ဒေါက်”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၆၅

တံခါးခေါက်သံ သဲ့သဲ့ထွက်ပေါ်လာသည်။

ကျွေ့ထင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

“ညီမပါ”

ကျွေ့ထင်းက အခန်းတံခါးဖွင့်၍ ထွက်လာခဲ့သည်။

စင်္ကြံလမ်းမပေါ်၌ မေ့ရမ်း စောင့်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

“အိပ်ဆေးခတ်ဖြစ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

မေ့ရမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ညီမကိုယ်တိုင်ခတ်ပြီး တိုက်ခဲ့တယ်၊ အခုလောက်ဆိုယင် အိပ်မောကျလောက်ရောပေါ့”

ကျွေ့ထင်း တစ်ချက်စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ကဲ အချိန်ရှိတုန်း သွားကြမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် အမှောင်ထုကို အကာအကွယ်ယူကာ ချန်ထိုင်၏အခန်းသို့ ချဉ်းကပ်လာခဲ့လေသည်။

ချန်ထိုင်၏အခန်းဝကို ရောက်သောအခါ...

“သူ တကယ်အိပ်မအိပ် ညီမအယင် ဝင်ကြည့်ပါ”

မေ့ရမ်း မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“သူနိုးလာယင်ကော”

“တကယ်လို့ နိုးလာခဲ့ယင် လူရိပ်တွေ လို့ လာခေါ်တာလို့

၁၆၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ပြောလိုက်ပေါ့”

မေရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ချန်ထိုင်၏အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်လေသည်။

ချန်ထိုင်မှာ အိပ်မောကျနေ၏။

မေရှမ်းက တီးတိုးခေါ်လိုက်သည်။

“ဘာ..ဘာ..ထပါဦး”

ချန်ထိုင်မှာ မနိုးပါ။

မေရှမ်းက ပို၍သေချာစေရန် ချန်ထိုင်၏ကိုယ်အား လှုပ်၍

ထပ်မံနှိုးလိုက်သည်။

“ဘာ..ထပါဦး”

ချန်ထိုင်မှာ မည်သို့မျှ တုံ့ပြန်ခြင်းမရှိပါ။

အိပ်မောကျမြဲ ကျနေလေသည်။

မေရှမ်းက ကျွေ့ထင်းအား လှမ်းခေါ်လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းက ချန်ထိုင်၏ အခြေအနေကို အကဲခတ်ကြည့်

လိုက်သည်။

အမှန်တကယ် အိပ်ဆေးမိထားသည်ကို တွေ့သောအခါ

စိတ်ချသွားပြီး ချန်ထိုင်အနီးသို့ တိုးသွားလေသည်။

ထို့နောက် ချန်ထိုင်၏ဦးခေါင်းကို စမ်းသပ်စစ်ဆေးလိုက်

လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၆၇

“ဟေ့...မင်းတို့ ဘာလုပ်နေကြတာလဲ”

မမျှော်လင့်ဘဲ ထွက်ပေါ်လာသောအသံကြောင့် ကျွေ့ထင်း နှင့်မေရှမ်း၏ ခန္ဓာကိုယ်မှာ တုန်ခါသွားလေသည်။

အသံထွက်ပေါ်လာရာသို့ ပြိုင်တူလှည့်ကြည့်လိုက်၏။
တံခါးဝ၌ ရပ်နေသော လူတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလေ သည်။

မေရှမ်းမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး..

“ဟင်..ဖေဖေ”

ဟုရေရွတ်လိုက်သည်။

မေဟုန်ပိုင်က အခန်းထဲသို့ လှမ်းဝင်လိုက်ပြီး...

“မင်းတို့ ချန်ထိုင်ကို ဘာလုပ်ကြမလို့လဲ”

မေရှမ်းက အထစ်ထစ်အငေါ့ငေါ့ဖြင့်...

“ဘာ..ဘာမှ”

ကျွေ့ထင်းက ကြားဖြတ်ပြောလိုက်သည်။

“ဂျွန်တော်တို့ သူ့ကို သံသယဖြစ်လို့ လာပြီးစုံစမ်းတာပါ”

မေဟုန်ပိုင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

“မင်းတို့ စုံစမ်းတော့ ဘာတွေ့သလဲ”

ကျွေ့ထင်းက ဘာမှပြန်မပြောတော့ပါ။

၁၆၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ချန်ထိုင်၏ဆံပင်ကို ဆောင့်ဆွဲလိုက်သည်။
ကျွေ့ထင်း၏လက်ထဲ၌ ဆံပင်များ အထွေးလိုက်ပါလာလေ

သည်။

မေဟုန်ပိုင်က အံ့သြသွားပြီး...

“ဟင် ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ”

ကျွေ့ထင်းက ရှင်းပြလေသည်။

“သူဟာ မေရှမ်းကို ဖမ်းခေါ်သွားတဲ့အနက်ရောင် ဝတ်စုံ
ရှင်ပဲ၊ သူ့ခေါင်းမှာ ဇက်ရာရှိပါတယ်၊ ဒါကို ဖုံးကွယ်ဖို့ အခုလို ဆံပင်
တုတ်ထားတာပဲ”

မေဟုန်ပိုင်မှာ ဒေါသခြောင်းခြောင်း ထွက်သွားရလေ
သည်။

ချန်ထိုင်အား ချက်ချင်းပင် သုတ်သင်လိုစိတ်များ ဖြစ်ပေါ်
လာ၏။

သို့သော် သူစိတ်ရှိသမျှ လုပ်၍မဖြစ်သေးပါ။

ချန်ထိုင်၏အကြံကို ဖော်ထုတ်စစ်ဆေးရဦးမည် မဟုတ်ပါ

လော။

သစ္စာဂေဟာအတွင်းရေးများကို အများသိသွားမည်ကို
လောလောဆယ် မလိုလားပါ။

ထို့ကြောင့် ကျွေ့ထင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်း သမီးကို သူ့အခန်း ပြန်ပို့လိုက်ပါ”

ဟုပြောလိုက်လေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၆၉

ကျွေ့ထင်းမှာ မေဟုန်ပိုင်၏ ဆိုလိုရင်းကို ရိပ်စားမိလိုက်
သည်။

မေရှမ်းကမူ မကျေမနပ် ဖြစ်သွားပြီး...

“ဒီကိစ္စ သမီးနဲ့လည်းဆိုင်တယ်”

မေဟုန်ပိုင်က...

“နောက်မှ ပြောကြတာပေါ့၊ သမီးအိပ်ဖို့ သင့်ပြီ”

ကျွေ့ထင်းက အလိုက်သိစွာဖြင့် မေရှမ်းကိုခေါ်ကာ အခန်း
ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခန်းပြင်သို့ ရောက်သောအခါ မေရှမ်းက ရပ်တန့်လိုက်
၏။

“ညီမ မကျေနပ်ဘူး”

ကျွေ့ထင်းက...

“ဘာကို မကျေနပ် ဖြစ်နေတာလဲ”

မေရှမ်းက...

“ဒီကိစ္စဟာ ညီမလည်း သိသင့်တာပဲ”

“မကျေနပ်ဖြစ်မနေပါနဲ့တော့ သခင်ကြီးအနေနဲ့ အ
ကြောင်းရှိလို့ ထွက်ခိုင်းတာဖြစ်မယ်”

ကျွေ့ထင်းက ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် ပန်းခြံဘက်သို့ ထွက်လာ
ခဲ့သည်။

မေရှမ်းက နောက်မှလိုက်လာပြီး...

“ဘာအကြောင်းရှိမယ်လို့ အစ်ကိုထင်လဲ”

၁၇၀ ❖ မိုးကျော်သူ

“ချန်ထိုင်အနေနဲ့ ဒီလိုလုပ်တာဟာ ကြီးမားတဲ့ ရည်ရွယ်ချက်ရှိမယ်၊ ညီမဖေဖေရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်နဲ့ပတ်သက်ကောင်း ပတ်သက်နိုင်တယ်”

မေရှမ်းက နှာခေါင်းတစ်ချက် ရှုံ့လိုက်ပြီး...

“ဘာက သစ္စာဂေဟာမှာ နေလာတာကြာပါပြီ၊ အခုလို ဘာလို့လုပ်တာလဲဆိုတာ ညီမ စဉ်းစားလို့ကိုမရဘူး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွေ့ထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်သည်။

အတန်ကြာသည့်အထိ နှစ်ယောက်သား စကားမပြောဖြစ်ကြပါ။

ကျွေ့ထင်းက...

“ကဲ ညဉ့်လည်းနက်ပြီ၊ ညီမ ပြန်အိပ်ဖို့ကောင်းပြီထင်တယ်”

ထိုစဉ်မှာပင် မေဟုန်ပိုင် ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရသည်။

မေဟုန်ပိုင်၏မျက်နှာမှာ နီရဲနေ၏။

အလွန်ဒေါသထွက်နေဟန်လည်း ပေါ်လွင်နေပေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ကျွေ့ထင်းတို့အား တွေ့သွားသည်။

ပန်းခြံဘက်သို့ ဆင်းလာလေသည်။

မေရှမ်းက...

“ဖေဖေ သူ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလိုလုပ်ရတာလဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၇၁

မေဟုန်ပိုင်က ပြန်မဖြေပါ။

ကျွေ့ထင်းဘက်သို့ လှည့်လိုက်သည်။

“ယ့်ကူးကျင်းက အပျော်ဂေဟာမှာရှိတယ်၊ မင်းသွားခေါ်လာခဲ့ပါ”

ကျွေ့ထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်ပြီး လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

မေရှမ်းက...

“ဖေဖေ...ကျွန်မလည်း လိုက်သွားမယ်”

“လိုက်သွားချင်လိုက်သွား၊ အနှောက်အယှက်တော့ မဖြစ်စေနဲ့”

မေရှမ်းမှာ ကျွေ့ထင်းနောက်သို့ အပြေးလိုက်သွားလေတော့သည်။

ကောက်ကျစ်တဲ့လူ

အပျော်ဂေဟာ...။

ဂေဟာတစ်ခုလုံး မီးလင်းနေဆဲဖြစ်၏။

အဝေးဆီမှ အုန်းမောင်းသံနှစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ကျွေ့ထင်းနှင့်မေ့ရမ်းတို့သည် အပျော်ဂေဟာသို့ ရောက်ရှိလာသည်။

ကျွေ့ထင်းက...

“အစ်ကို ရှေ့ကဝင်မယ်၊ ညီမက နောက်တက်ကစောင့်ပါ။ သူထွက်လာယင် အစ်ကို့ကို လှမ်းအကြောင်းကြားလိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

မေ့ရမ်းမှာ ကျွေ့ထင်းနှင့်အတူ လိုက်သွားချင်၏။

သို့သော်...

အပျော်ဂေဟာအတွင်းသို့ သူမ ဝင်ရန်မသင့်ကြောင်းကိုလည်း သတိရလိုက်သည်။

ထို့ကြောင့် ဂေဟာအနောက်တက်သို့ လှည့်ထွက်သွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ အပျော်ဂေဟာအနီးသို့ လျှပ်တပြက် ပြေးကပ်သွား၏။

သူ့အနေနှင့် ယုံကူးကျင်း မည်သည့်အခန်း၌ရှိသည်ကို စဉ်းစားနေစရာမလိုပါ။

မိန်းမလှလေး၏အခန်း၌သာ ရှိမည်ဟု ယုံကြည်ထား၏။

မိန်းမလှလေး၏ အခန်းသို့ သူတစ်ခေါက် ရောက်ခဲ့ဖူး၏။

ထို့ကြောင့် အခက်အခဲမရှိဘဲ မိန်းမလှလေး၏ အခန်းဆီသို့ ချဉ်းကပ်သွားလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက အခန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အခန်းထဲမှစကားသံတစ်မျိုးကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ကျွေ့ထင်းက နားစွင့်လိုက်၏။

ယုံကူးကျင်းနှင့် မိန်းမလှလေးတို့၏အသံပင် ဖြစ်ပေသည်။

ကျွေ့ထင်းက ဓားကိုဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

ထို့နောက် တံခါးကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချိုးလိုက်၏။

၁၇၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“ဝုန်း”

တံခါးရွက်မှာ ကျိုးပဲ့လွင့်စဉ်သွား၏။

ကျွေ့ထင်းက အခန်းထဲသို့ ခုန်ဝင်လိုက်လေသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ကျွေ့ထင်းကို တွေ့လိုက်သောအခါ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူသည် ကျွေ့ထင်းအား မနိုင်သည်ကို ရိပ်မိထားပေသည်။

ထို့ကြောင့် တိုက်ခိုက်ရန် မစဉ်းစားပါ။

အနား၌ချထားသောဓားကို ကောက်ယူပြီး ပြတင်းပေါက်မှ ခုန်၍ထွက်ပြေးသွားလေတော့သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၇၅

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ အောက်သို့ရောက်သည်နှင့် လမ်းကြားက လေးထဲသို့ ချိုးကွေ့လိုက်သည်။

လမ်းကြားထဲ ရောက်သည်နှင့် လျှပ်တပြက် အလင်းတန်းတစ်ခုလင်းလက်သွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ ထိတ်လန့်သွားပြီး အပေါ်သို့ခုန်ကာ ကျွမ်းထိုးရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

မြေပေါ်သို့ကျသည်နှင့် ဓားကိုဆွဲထုတ်ကာ တိုက်ခိုက်လာသော ရန်သူကိုကြည့်လိုက်သည်။

ယဲ့ကူးကျင်း၏မျက်နှာပေါ်တွင် မခံချိမခံသာသော အရိပ်အယောင်များ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဪ...မင်းကိုး”

ဆီးကြိုတိုက်ခိုက်လာသူမှာ မေရှမ်းပင်ဖြစ်သည်။

မေရှမ်းက...

“ရှင် ပြေးလို့မလွတ်တော့ပါဘူး”

ယဲ့ကူးကျင်းက ရယ်မောလိုက်သည်။

“မင်းကိုဖမ်းလိုက်ယင် ငါပြေးလို့ရတာပေါ့”

သူကပြောပြီး မေရှမ်းအားဖမ်းချုပ်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“မင်း သူ့ကိုဖမ်းလို့မရတော့ဘူး”

ကျွေ့ထင်း၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းမှာ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

၁၇၆ ❖ မိုးကျော်သူ

သူသည် ရှောင်တိမ်း၍မရတော့မှန်း နားလည်လိုက်သည်။
ထို့ကြောင့်...

အံ့ကိုတင်းတင်းကြိတ်လိုက်ပြီး မေရှမ်းအား တရကြမ်း
တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

မေရှမ်းဘက်မှသာ သူထိုးဖောက်ထွက်နိုင်သည်ဟု တွက်
ဆမိထားသည်။

သို့သော် သူ့အနေနှင့် စိတ်ထင်တိုင်း မတိုက်ခိုက်နိုင်ပါ။
ကျွေ့ထင်း၏ တိုက်ခိုက်မှုကို ပြန်လည်ခုခံနေရလေသည်။

မေရှမ်းကလည်း ဝင်ရောက်တိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

ယွဲကူးကျင်း၏ သိုင်းပညာမှာ ကျွေ့ထင်းထက် လွန်စွာနိမ့်
လေသည်။

ယခု နှစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် တိုက်ခိုက်ရသောအခါ
တခဏချင်းပင် ရှုံးနိမ့်သွားသည်။

ကျွေ့ထင်း၏ဓားချက်များကို အလူးအလဲခံနေရသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် မေရှမ်း၏ဓားက ယွဲကူးကျင်း၏ရင်ဝသို့တိုး
ဝင်လာသည်။

ယွဲကူးကျင်းမှာ ထိတ်လန့်သွားသည်။

သူ မည်သို့မျှ မကာကွယ်နိုင်တော့ပါ။

ထိုအခိုက် မမျှော်လင့်သော အဖြစ်အပျက်တစ်ခု ဖြစ်ပေါ်

လာလေသည်။

“ခြွမ်း”

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၇၇

မေရှမ်း၏ဓားဦးမှာ နံဘေးသို့လွဲချော်သွားပြီး ယွဲကူးကျင်း
၏ လက်မောင်းကို စိုက်ဝင်သွားသည်။

ထို့အတူ မေရှမ်း၏လက်တစ်ခုလုံးမှာလည်း ထုံကျဉ်သွား
သည်။

မေရှမ်းက ဒေါသထွက်သွားပြီး...

“ဘယ်သူ နှောက်ယှက်တာလဲ”

သူမ၏စကားအဆုံးတွင် ဘုရားစာရွတ်ဆိုသံများ ကြား
လိုက်ရလေသည်။

မကြာမီမှာပင် လမ်းကြားကလေးထဲသို့ ရသေ့ဆယ့်နှစ်ပါး
ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

၁၇၈ ❖ မိုးကျော်သူ

အရှေ့ဆီမှ ရောင်နီပင်သမ်းလာချေပြီ ဖြစ်သည်။

ရသေ့ကြီး ဆယ့်နှစ်ပါးမှာ ငြိမ်သက်စွာ ရပ်နေကြလေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးများအနက် တစ်ပါးကို ကျွေ့ထင်းက ကောင်းစွာမှတ်မိလိုက်သည်။

ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်း တောင်းခံသောရသေ့ကြီးပင် ဖြစ်သည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ ထိုရသေ့ကြီးများသည် ဂူတန်ဂိုဏ်းမှဖြစ်ကြောင်းသိလိုက်၏။

ရှေ့ဆုံးမှရသေ့ကြီးက ကျွေ့ထင်းအား စိုက်ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်းဆိုတာ”

ကျွေ့ထင်းက အရိုအသေပြုလိုက်ပြီး...

“တပည့်တော်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“အတော်ပဲ ကျုပ်တို့က သစ္စာဂေဟာကို သွားတော့မလို့”

ကျွေ့ထင်းက သက်ပြင်းတစ်ချက် ချလိုက်သည်။

“ရသေ့ကြီးတို့ ရောက်လာတာဟာ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းအတွက်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းဟာ ကျုပ်တို့ ဂူတန်ဂိုဏ်းရဲ့ အထွတ်အမြတ်သိုင်းကျမ်းဖြစ်ပါတယ်၊ အဲဒါကြောင့် ပြန်ပေးမယ်ဆိုယင် ဒကာလေးကို အများကြီး ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၇၉

ယဲ့ကူးကျင်းနှင့် ချန်ထိုင်တို့ လုပ်ကြံဖန်တီးခဲ့သောသတင်းမှာ မကောင်းပါချေ။

ယခု...

ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့ကြီးများ ရောက်ရှိလာကြပြီဖြစ်သည်။

သို့သော် ကျွေ့ထင်းမှာ စိတ်သက်သာရာ အနည်းငယ်ရသွားသည်။

ယဲ့ကူးကျင်းအား ဖမ်းမိထားသည့်အတွက် သက်သေပြနိုင်ပြီဟုလည်း ယူဆမိလေသည်။

“ကျွန်တော့်အပေါ် အထင်လွဲနေကြတာပါ၊ တကယ်တော့ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်း တပည့်တော်ဆီမှာ ရှိတယ်ဆိုတဲ့သတင်းကို သူနဲ့ချန်ထိုင်တို့က လွှင့်ခဲ့တာပါ”

ယဲ့ကူးကျင်းက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်း အခုမှတွေ့ရာ လျှောက်ပြောမနေနဲ့၊ ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းကို မင်းကိုယ်တိုင် မေဟုန်ပိုင်ကိုပေးခဲ့တာ ကျုပ်တွေတယ်”

ကျွေ့ထင်းမှာ ဒေါသထွက်သွားလေသည်။

“ဒါဆိုယင် ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းဟာ ဘယ်လိုပုံစံလဲ”

ကျွေ့ထင်းအနေနှင့် ခုနစ်စဉ်ကြယ်သိုင်းကျမ်းအား လုံးဝမမြင်ဖူးပါ။

ထို့အတူ ယဲ့ကူးကျင်းလည်း မြင်ဖူးမည် မဟုတ်ပါချေ။

၁၈၀ ❖ မိုးကျော်သူ

ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့ကြီးများသာ သိပေလိမ့်မည်။
ထို့ကြောင့် သူက ယုံကူးကျင်းအား အငိုက်ဖမ်းကာ မေး
လိုက်ခြင်းဖြစ်သည်။

ယုံကူးကျင်းမှာ ပါးနပ်သူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။
သူ မမြင်ဖူးသောအရာကို စိတ်မှန်းနှင့် မပြောရဲပါ။
ထို့ကြောင့် သူက...

“ကျုပ်က အခန်းအပြင်ကနေ ကြားခဲ့ရတာပါ။ ဒီတော့
ဘယ်လိုအရာမျိုးလဲဆိုတာ သေသေချာချာ မသိခဲ့ရဘူး”

ကျွေးထင်းမှာ အလွန်ဒေါသထွက်သွားလေသည်။
စိတ်မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ ယုံကူးကျင်းအား လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်
ချလိုက်သည်။

သို့သော်...

ဂူတန်ဂိုဏ်းမှ ရသေ့တစ်ပါးက ပြေးထွက်လာပြီး ကျွေး
ထင်း၏လက်ဝါးကို ခုခံပေးလိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

ကျွေးထင်းမှာ နောက်သို့ခြေနှစ်လှမ်းခန့် ဆုတ်သွားရလေ
သည်။

ယုံကူးကျင်းက အခွင့်ကောင်းယူကာ ဆက်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ကျွန်တော် အမှန်အတိုင်း ပြောနေတာပါ။ ကျွန်တော်က
ဟောဒီက မိန်းကလေးနဲ့ စေ့စပ်ထားပြီးသားပါ။ ဒါပေမယ့် သူက

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၈၁

ခုနစ်စဉ်ကြယ်စားသိုင်းကျမ်းနဲ့ အလဲအလှယ်လုပ်ခဲ့တဲ့အတွက်
တပည့်တော်ကို မေဟုန်ပိုင်က နှင်ထုတ်ခဲ့ပါတယ်”

ကျွေးထင်းက...

“သူညာပြောနေတာပါ။ တကယ်တော့ သူကရှုပ်ပွေတဲ့လူ
တစ်ယောက်မို့ မေဟုန်ပိုင်က နှင်ထုတ်ခဲ့တာပါ”

ရသေ့ကြီးများသည် မည်သူ့စကားကို နားထောင်ရမှန်း
မသိ ဖြစ်နေ၏။

ယုံကူးကျင်းက ပြောလိုက်ပြန်သည်။

“မင်းဟာ သူများချစ်သူကို လုတဲ့ကောင်၊ မင်းအကြောင်း
တွေ့ပေါ်မှာစိုးလို့ ငါ့ကိုလိုက်ပြီး လုပ်ကြံနေတာ၊ ရသေ့ကြီးတို့သာ
အချိန်မီရောက်မလာယင် ကျွန်တော် သေရမှာပါပဲ”

ရသေ့ကြီးများသည် ယုံကူးကျင်း၏စကားကို ယုံကြည်သွား
ဟန်ရှိသည်။

မေရှမ်း မနေနိုင်တော့ပါ။

“အစ်ကို သည်အတိုင်းရှင်းနေလို့ အကြောင်းထူးမှာမဟုတ်
ဘူး၊ ဖေဖေဆီခေါ်သွားပြီးရှင်းခိုင်းတာ ကောင်းမယ်ထင်တယ်”

ဟု ဝင်ပြောလိုက်၏။

ကျွေးထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ရသေ့ကြီးတို့ မယုံကြည်ကြဘူးဆိုယင် သစ္စာ
ဂေဟာကို လိုက်ခဲ့ပါ။ ဟိုရောက်ယင် ပြဿနာအဖြေကို ရှင်းနိုင်မှ
သေချာပါတယ်”

၁၈၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ရသေ့ကြီးများ တွေဝေနေကြ၏။

အတန်ကြာမှ အသက်အကြီးဆုံး ရသေ့ကြီးက ပြောလိုက်သည်။

“ကောင်းပြီ..သူ့ကို မင်းတို့ခေါ်သွားကြ၊ ကျုပ်နဲ့အတူ မိုးရသေ့နဲ့မြေရသေ့တို့ လိုက်ခဲ့”

လက်ရည်စမ်းပွဲ

မေဟုန်ပိုင်မှာ ကျွေ့ထင်းတို့အား စောင့်မျှော်နေလေသည်။

မကြာမီ ကျွေ့ထင်းတို့ ပြန်လည်ရောက်ရှိလာသည်။

သို့သော်...

သူမျှော်လင့်ထားသလို ယုံကူးကျင်း ပါမလာဘဲ ရသေ့ကြီး သုံးပါး ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

ထိုရသေ့ကြီးကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ မေဟုန်ပိုင်မှာ အံ့သြသွားသည်။

ချက်ချင်းပင် ဦးညွှတ်ဂါရဝပြုလိုက်ပြီး...

“ရသေ့ကြီးကိုယ်တိုင် ကြွလာတာ၊ ကျွန်တော် မသိရဘူး၊ ထွက်မကြိုမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

၁၈၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးမှာ ဘာမှပြန်မပြောဘဲ အခန်းထောင့်တစ်နေရာ သို့သာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

အခန်းထောင့်၌ ချန်ထိုင်မှာ သေဆုံးနေသည်ကို တွေ့လိုက် ရပေသည်။

ချန်ထိုင် သေဆုံးပုံမှာ ကိုယ့်ကိုကိုယ် အဆုံးစီရင်သွား ကြောင်း သိသာလှပေသည်။

“ဒကာကြီးတို့မှာ ပြဿနာရှိနေတာကိုး ကျုပ်ရောက်လာ တဲ့အတွက် အနှောက်အယှက် ဖြစ်နေယင် နောက်မှတစ်ခေါက်ထပ် လာပါ့မယ်”

မေဟန်ပိုင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ရသေ့ကြီးတို့ ကြွလာတဲ့ကိစ္စကိုသာ အမိန့် ရှိပါ။

ရသေ့ကြီးက...

“ကျုပ်တို့လာတဲ့ကိစ္စကို ဒကာကြီးလည်း သိမှာပါ”

ရသေ့ကြီး၏စကားကြောင့် မေဟန်ပိုင်မှာ သတိရသွားလေ သည်။

မေဟန်ပိုင်က...

“ဒီကိစ္စတွေအားလုံးဟာ လုပ်ကြံမှုသက်သက်ပါပဲ”

ဟု အစချီယင်း ချန်ထိုင်နှင့် ယုံကူးကျင်းတို့ သူ့အပေါ်သစ္စာ ဖောက်ကာ မေရှမ်းအား ပြန်ပေးခဲ့သည့်အကြောင်း၊ ကျွေ့ထင်းက

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၈၅

မေရှမ်းကို ပြန်ကယ်လာနိုင်သည့်အတွက် သူတို့က အားလုံးဒုက္ခ ရောက်စေရန် ခုနစ်စဉ်ကြွယ်ဓားသိုင်းကျမ်း ရှိနေသည်ဟူသော သတင်းကို ထုတ်လွှင့်ခဲ့ကြောင်း ရှင်းပြလိုက်သည်။

ရသေ့ကြီးမှာ ဇေဝဇေဝါ ဖြစ်သွား၏။

သူသည် မေဟန်ပိုင်နှင့် ရင်းနှီးသူ ဖြစ်သည်။

မေဟန်ပိုင်၏အကြောင်းကိုလည်း ကောင်းစွာ သိထားခဲ့သူ ဖြစ်သည်။

သူတို့မိတ်ဆွေအဖြစ် ဆက်ဆံလာခဲ့သည်မှာလည်း နှစ် ပေါင်းသုံးဆယ်မက ရှိပြီဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မည်သို့ လုပ်ရမှန်းမသိ ဖြစ်နေလေသည်။

မေဟန်ပိုင်က...

“ရသေ့ကြီးအနေနဲ့ ကျွန်တော်ရဲ့ သိက္ခာနဲ့ ကျွန်တော့်ရဲ့ နာမည်ကို ယုံကြည်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

ရသေ့ကြီးက ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

မိုးရသေ့က...

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ဒကာကြီးရဲ့ရှင်းပြချက်ကို လက်ခံချင်ပါ တယ်၊ ဒါပေမယ့်...”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းသာ ပြောပါ”

“အခု ကျုပ်တို့ ကြားထားတဲ့ သတင်းက အတော်ပဲ ခိုင်လုံ နေပါတယ်၊ ဒီတော့ ဒကာကြီးနဲ့လဲ မိတ်မပျက်အောင် ကျုပ်တို့ သံသယရှင်းအောင် တစ်ခုခုလုပ်မှ ဖြစ်မယ်”

၁၈၆ ❖ မိုးကျော်သူ

မေဟုန်ပိုင်က...

“ရသေ့ကြီး ဘယ်လို အကြံအစည် ရှိပါသလဲ ပြောနိုင်ပါ
တယ်”

မိုးရသေ့က...

“ကျုပ်တို့အနေနဲ့ ကျွေ့ထင်းရဲ့သိုင်းပညာကို စစ်ဆေးကြည့်
ချင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

မေဟုန်ပိုင်က မိုးရသေ့၏အကြံကို ရိပ်စားမိလိုက်သည်။

ကျွေ့ထင်း၏သိုင်းပညာသာ ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်းကျမ်းမှ
သိုင်းပညာ ဖြစ်နေပါက သူတို့ကောင်းစွာ သိမည် ဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ငြင်းပယ်ရန် မဖြစ်မှန်း နားလည်လိုက်
သည်။

ကျွေ့ထင်းဘက် လှည့်လိုက်ပြီး...

“ကျွေ့ထင်း၊ ဟောသည်က ရသေ့ကြီးက ဝူတန်ဂိုဏ်းရဲ့
စည်းကမ်းထိန်းရသေ့ပဲ၊ ကျန်တဲ့ရသေ့ကြီးက မိုးရသေ့နဲ့ မြေရသေ့ပါ
ပဲ၊ သူတို့ရဲ့ သိုင်းပညာစစ်ဆေးမှုကို မင်းက ခံယူတာ အကျိုးမယုတ်
ဘူးလို့ ငါထင်ပါတယ်”

ကျွေ့ထင်း အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေသည်။

ထိုရသေ့ကြီးအား ဝူတန်ဂိုဏ်းမှ စည်းကမ်းထိန်းရသေ့ကြီး

ဟု သူ မသိခဲ့ပါချေ။

ကမန်းကတန်း ဒူးထောက်ကာ အရိုအသေ ပြုလိုက်သည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၈၇

“ကျွန်တော် မသိလို့ အခုလို ဆက်ဆံမိတာ ခွင့်လွှတ်ပါ”

စည်းကမ်းထိန်းရသေ့က လက်ကာပြလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ မင်းသိုင်းပညာ ဘယ်နှစ်မျိုး ကျွမ်းကျင်
သလဲ”

ကျွေ့ထင်းက...

“လက်ဝါးသိုင်းနဲ့ ဓားသိုင်းပါပဲ”

“မိုးရသေ့ သူနဲ့ လက်ဝါးချင်း ယှဉ်ပြိုင်ပါ”

မိုးရသေ့က ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ၏။

ကျွေ့ထင်းမှာ မတတ်သာတော့ပါ။

လက်ဝါးဖြင့် ယှဉ်ပြိုင်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

မိုးရသေ့က...

“ကျုပ်အနေနဲ့ ဒကာလေးရဲ့ သိုင်းပညာကို စစ်ဆေးမှာ
ဖြစ်ပါတယ်၊ ဒကာလေး အစွမ်းရှိသလောက် တိုက်ခိုက်ပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွေ့ထင်းက ဘာမျှ ပြန်မပြောတော့ပါ။

လက်ဝါးသိုင်းကွက်ကို စတင်ဖော်ထုတ်လိုက်လေသည်။

သို့သော်...

သူ အတွင်းအားကို ဆယ်ပုံသုံးပုံခန့်သာ ထုတ်၍ အသုံးပြု
ရုံမက သူ ဟိုယခင်က တတ်ကျွမ်းခဲ့သော လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာမျိုး
ဖြင့် တိုက်ခိုက်လိုက်ခြင်း ဖြစ်ပါသည်။

မိုးရသေ့က အသာရှောင်တိမ်းပေးလိုက်ပြီး...

၁၈၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“မင်းပညာ ဒီလောက်ပဲဆိုတာ မဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

ကျွေးထင်းက စကားမပြောဘဲ ဆက်လက်တိုက်ခိုက်လိုက်

၏။

တခဏချင်း သိုင်းကွက်ဆယ်ကွက်ခန့် တိုက်ခိုက်လိုက်ပြီး

ဖြစ်လေသည်။

သို့သော် မိုးရသေ့က အသာအယာပင် ရှောင်တိမ်းနိုင်ခဲ့လေ

သည်။

မိုးရသေ့က...

“ကျုပ်ကို အားနာမနေပါနဲ့၊ မင်းအစွမ်းရှိသလောက် တိုက်

ခိုက်ပါ”

ကျွေးထင်းက ပါးစပ်ပိတ်ထား၏။

ဆက်လက်၍ တိုက်ခိုက်မြဲ တိုက်ခိုက်နေ၏။

မိုးရသေ့က သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

ဤအတိုင်းဆိုလျှင် ကျွေးထင်းသည် ပညာကုန် ထုတ်သုံး

လိမ့်မည် မဟုတ်ဟု ယူဆလိုက်၏။

ထို့ကြောင့် သူက ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

ဂူတန်ဂိုဏ်း၏ လက်သီးသိုင်းပညာမှာ ရိုးစင်းလှသည်။

သို့သော် လက်နက်မဲ့သိုင်းပညာရပ်များထဲတွင် အစွမ်း

အထက်ဆုံး ပညာရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေ၏။

ထို့ကြောင့် သူ၏ရိုးစင်းသော သိုင်းကွက်များသည် လက်

တွေတွင် သူ အလွန်ပင် ရှောင်တိမ်းရန် ခက်ခဲလှပေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၈၉

ကျွေးထင်းမှာ ကိုယ်ဖော့ပညာကို အသုံးပြုပြီး မနည်းလွှတ်

အောင် ရှောင်တိမ်းလိုက်ရသည်။

မိုးရသေ့က ရပ်နားခြင်း မရှိပါ။

ကျွေးထင်း၏နောက်သို့ တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေ

သည်။

ကျွေးထင်းမှာ နောက်သို့ ဆုတ်၍ ရှောင်တိမ်းနေရာ ပို၍

ဖိပြီး အတိုက်ခံလာရသောအခါ ရှောင်တိမ်း၍ မဖြစ်တော့မှန်း သိ

လိုက်၏။

ထို့ကြောင့်...

မျက်နှာဖုံးရှင် သင်ပေးထားသော လက်ဝါးသိုင်းပညာကို

အသုံးပြုကာ ပြန်လည်တိုက်ခိုက်ရလေသည်။

မိုးရသေ့က...

“သည်လိုမှပေါ့”

ဟု ပြောရင်း ဆက်တိုက် လက်သီးဖြင့် တစ်ဆယ့်ရှစ်ချက်

ခန့် ထိုးသွင်းတိုက်ခိုက်လိုက်သည်။

သူသည် ဂူတန်ဂိုဏ်း၏ အဆင့်မြင့်ရသေ့ကြီးတစ်ပါး ဖြစ်

၏။

သူအသုံးပြု တိုက်ခိုက်လိုက်သော လက်သီးချက်များအား

သာမန်သိုင်းသမားတစ်ဦးအဖို့ မည်သို့မျှ ရင်ဆိုင်နိုင်မည် မဟုတ်ချေ။

သိုင်းပညာ စစ်ဆေးသည်ဟု ဆိုသော်လည်း သူအသုံးပြု

လိုက်သော လက်သီးချက်တစ်ချက် ထိမှန်ပါက ပြင်းထန်သောလက်

၁၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

ရာရသွားစေမည်မှာ မလွဲပါချေ။

ကျွေ့ထင်းမှာ လုံးဝမပေါ့ဆရဲတော့ပါ။

သတိကြီးစွာ ထားပြီး ပြန်လည်တိုက်ခိုက်လိုက်ရလေသည်။

ပညာကိုလည်း လျှို့ဝှားရန် မဝံ့တော့ပါ။

မိုးရသေ့၏ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှုကို ကာကွယ်ရန် သူ
ရှိသမျှ စွမ်းအင်အားလုံး အသုံးပြုလိုက်ရလေသည်။

တဒင်္ဂအတွင်း သိုင်းကွက်သုံးဆယ်ခန့် ယှဉ်ပြိုင်မိသွားကြ
လေသည်။

သူတို့နှစ်ဦး၏တိုက်ပွဲမှာ အလွန်ပြင်းထန်နေပေတော့
သည်။

ဤအတိုင်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်သွားမည်ဆိုလျှင် မကြာမီ
တစ်ယောက်မဟုတ် တစ်ယောက် ဒဏ်ရာရတော့မည်မှာ ဧကန်
မလွဲပေ။

စည်းကမ်းထိန်းရသော ကျွေ့ထင်း၏သိုင်းကွက်များကို
သေသေချာချာ အကဲခတ်လိုက်ပြီးနောက်...

“ရပ်လိုက်”

ဟု အမိန့်ပေးလိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ရပ်တန့်သွားခြင်း မရှိပါချေ။

ကျွေ့ထင်းနှင့် မိုးရသေ့တို့သည် ဟန့်တားသံကို ကြားလိုက်
သော်လည်း မရပ်ကြပါ။

တိုက်ခိုက်မှု ရပ်တန့်ရန် မလွယ်ကူဘဲ ဖြစ်နေ၏။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၉၁

တစ်စုံတစ်ယောက်က စတင်ရပ်လိုက်သည်နှင့် ထိုလူသည်
ဒဏ်ရာပြင်းထန်စွာ ရသွားမည်မှာ သေချာလှပေသည်။

စည်းကမ်းထိန်းရသောနှင့် မေဟုန်ပိုင်တို့မှာ ဤအကြောင်း
ကို နားလည်လိုက်မိ၏။

စည်းကမ်းရသေ့သည် သားမွေးယပ်တောင်ကို တစ်ချက်
လှုပ်ရှားလိုက်၏။

ထိုအခါ ပြင်းထန်သော လေလိုင်းတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာပြီး
ကျွေ့ထင်းနှင့် မိုးရသေ့ကြား ပြေးဝင်သွားလေသည်။

“ဝုန်း”

မိုးရသေ့မှာ နောက်သို့ တစ်လှမ်းဆုတ်သွား၏။

ကျွေ့ထင်းမှာမူ နောက်သို့ နှစ်လှမ်းမျှ ဆုတ်ပေးလိုက်ရ
လေသည်။

သူတို့ သိုင်းပညာ အနိုင်အရှုံး မကွဲပြားသော်လည်း အတွင်း
အားအရာတွင်မူ ကျွေ့ထင်းသည် မိုးရသေ့ကို မမီကြောင်း ပေါ်လွင်
သွားပေသည်။

မိုးရသေ့က...

“ဒကာလေးရဲ့ သိုင်းပညာကို ဒီလိုမှ မစစ်ဆေးရင် သိရမှာ
မဟုတ်တဲ့အတွက် အခုလို ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်ရတာကို ခွင့်
လွှတ်ပါ”

ကျွေ့ထင်းက ခေါင်းအသာညိတ်လိုက်သည်။

သူ့အနေနှင့် မိုးရသေ့အား အနိုင်ရနိုင်ရန် မလွယ်ကူ

၁၉၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြောင်းကိုလည်း သဘောပေါက်လိုက်၏။

သူ၏စိတ်တွင်း၌ မိုးရသေ့ကို ရှုံးသွားခဲ့လျှင် အလွန်ကောင်း
မည်ဟုလည်း တွေးတောနေမိခဲ့လေသည်။

သူစဉ်းစားနေစဉ်မှာပင် စည်းကမ်းထိန်းရသေ့၏အသံက
ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“မြေရသေ့ သူနဲ့ ဓားချင်းယှဉ်ပါ”

မြေရသေ့က တောင်ဝှေးကို ဆွဲကာ ရှေ့သို့ တိုးထွက်လာ
၏။

ကျွေ့ထင်းရှေ့တွင် ရပ်လိုက်ပြီး...

“ဒကာလေး ဓားထုတ်ပါ”

ကျွေ့ထင်း ရင်ထိတ်သွားသည်။

“ဓားချင်း မယှဉ်ပါရစေနဲ့၊ မတော်တဆ ထိခိုက်မိမယ်ဆိုရင်
တပည့်တော်အတွက် မကောင်းပါဘူး”

“ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ ဒကာလေး အနေနဲ့ အစွမ်းကုန် ထုတ်ပြီး
တော့သာ တိုက်ခိုက်ပါ”

ကျွေ့ထင်းမှာ မည်သို့မျှ ငြင်းပယ်၍ မရကြောင်း သိလိုက်
လေ၏။

ထိုပုံကြောင့် ဓားကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော့်ကို ခွင့်ပြုပါ”

သူသည် ယခုတစ်ကြိမ်တွင် ပညာကို လျှို့ဝှားရန် မစဉ်း
စားတော့ပါ။

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၁၉၃

သူတတ်မြောက်ထားသည့် ဓားသိုင်းကို စတင်ထုတ်ဖော်
တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

မြေရသေ့ကလည်း တောင်ဝှေးဖြင့် ပြန်လည်ခုခံတိုက်ခိုက်
လိုက်လေသည်။

ကျွေ့ထင်းမှာ ဓာကွက်များ၌သာ အာရုံစိုက်ထားလိုက်
ပြီး တစ်ကွက်ပြီးတစ်ကွက် ထုတ်ဖော်လိုက်၏။

ဓားသိုင်းနှစ်ဆယ်ခန့် ရောက်ရှိလာသောအခါ ကျွေ့ထင်း၏
ဓားရိပ်များသည် မြေရသေ့အား လွှမ်းခြုံသွားလေသည်။

မြေရသေ့၏မျက်နှာမှာ လေးနက်တည်ကြည်လာ၏။

ကျွေ့ထင်း၏ဓားကွက်များကို သတိကြီးစွာ ထားပြီး ခုခံချေ
ဖျက်နေရလေသည်။

စည်းကမ်းထိန်းရသေ့သည် ကျွေ့ထင်း၏သိုင်းပညာမှာ
ခုနစ်စင်ကြယ် ဓားသိုင်းကျမ်းနှင့် မပတ်သက်ကြောင်း နားလည်လိုက်
၏။

ထို့အတူ ကျွေ့ထင်း အသုံးပြုလသော ဓားပညာမျိုးကို သူ
တွေ့ဖူးသည်ဟု ထင်မိလေသည်။

သို့သော် စဉ်းစားမရဘဲ ဖြစ်နေ၏။

တိုက်ပွဲကို ပြန်ကြည့်လိုက်သောအခါ အတော်ပင် ပြင်းထန်
နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရသဖြင့် သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်သည်။

ထို့နောက် တိုက်ပွဲကြားသို့ ဝင်သွားလိုက်လေသည်။

မေဟုန်ဝိုင်သည် စည်းကမ်းထိန်းရသေ့၏ အပြုအမူ

၁၉၄ ❖ မိုးကျော်သူ

ကြောင့် အံ့သြထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဟာ ဒုက္ခပဲ”

ကျွေ့ထင်းမှာ တိုက်ပွဲကြားသို့ စည်းကမ်းထိန်းရသော ဝင်လာသည်ကို တွေ့သောအခါ ထိတ်လန့်သွားသည်။

စည်းကမ်းထိန်းရသောအား မထိခိုက်စေရန် ဓားကို ပြန်ရုပ်သိမ်းရန် စဉ်းစားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားသည်။

သို့သော် သူထင်သလို ဖြစ်မလာပါ။

စည်းကမ်းထိန်းရသော၏ ဝဲဘက်လက်သည် မြေရေသေ့၏ တောင်ပေးကို ဖမ်းဆုပ်လိုက်၏။

ထို့အတူ ညာဘက်မှသားမွေးယပ်တောင်က တစ်ချက်လှုပ်သွားပြီး ကျွေ့ထင်း၏ဓားကို ပစ်ပတ်လိုက်လေသည်။

တိုက်ပွဲမှာ ရုတ်ခြည်းရပ်တန့်သွားလေ၏။

မေဟုန်ပိုင်က...

“ရသေ့ကြီး ဘယ်လိုသဘော ရှိပါသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စည်းကမ်းရသေ့က ခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်သည်။

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ တကယ်ပဲ ထက်မြက်ပါတယ်။ လက်

ရှိ သိုင်းလောကထဲမှာ သူဟာ အတော်ဆုံး လူငယ်သိုင်းသမားတစ်ယောက်လို့ ကျုပ်ပြောရပါတယ်”

ကျွေ့ထင်းမှာ စည်းကမ်းထိန်းရသေ့၏ ချီးကျူးစကားကြောင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၁၉၅

စည်းကမ်းထိန်းရသေ့က စကားဆက်လိုက်၏။

“သူ့ရဲ့သိုင်းပညာဟာ ကျုပ်တို့ ဂူတန်ဂိုဏ်းနဲ့ ဘာမှ မပတ်သက်ပါဘူး”

မေဟုန်ပိုင်က ယခုမှ သက်ပြင်းချနိုင်လေသည်။

သူသည် ကျွေ့ထင်း၏ကျေးဇူးများ ရှိနေ၏။

အကယ်၍...

ကျွေ့ထင်းသာ ခုနစ်စင်ကြယ်စားသိုင်း တတ်မြောက်ထားသူဆိုလျှင် သူ့အနေနှင့် အခက်ကြုံရမည် ဖြစ်၏။

သူ့အနေနှင့် ကျေးဇူးတရားကို ထောက်ထားပြီး ကျွေ့ထင်းဘက်မှ ကူညီရန် မသင့်ပါ။

ကြားမှ ရပ်နေရန်လည်း မသင့်ပါ။

သူကိုယ်တိုင် ဖမ်းဆီးကာ ဂူတန်ဂိုဏ်းသို့ အပ်နှံမှ သင့်မည်ဟု ယူဆထား၏။

သူသည် ကျေးဇူးတရားကို သိနားလည်သော်လည်း ကျေးဇူးတရားကြောင့် တရားမျှတမှုကို အတိမ်းအစောင်း မခံနိုင်ပါချေ။

စည်းကမ်းထိန်းရသေ့က...

“ကျုပ်တို့ အထင်လွဲခဲ့တာကို တောင်းပန်ပါတယ်။ ကျုပ်တို့ ပြန်ဆုံကြတာပေါ့။ ပြီးတော့ ဒုကာကြီးရဲ့လူ ယုဒကူးကျင်းကိုလဲ ပြန်ပို့ခိုင်းလိုက်ပါမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် သစ္စာဂေဟာမှ တိတ်ဆိတ်စွာပင် ထွက်ခွာသွား

၁၉၆ ❖ မိုးကျော်သူ

လေတော့သည်။

ကျွေးထင်းမှာလည်း ယခုမှပင် အသက်ရှူဝံ့လေသည်။

သူသည် မျက်နှာဖုံးရှင်ထံမှ ထက်မြက်သော သိုင်းပညာများကို သင်ကြားခဲ့ရသော်လည်း ထိုပညာရပ်များသည် မည်သည့်ပညာရပ်များမှန်း မသိခဲ့ပါ။

ယခု သူတတ်မြောက်ထားသော သိုင်းပညာသည် ဂူတန်ဂိုဏ်းနှင့် ပတ်သက်မှု မရှိဟု သိလိုက်ရသည့်အတွက် စိတ်အေးသွားပေတော့သည်။

လျှို့ဝှက်ချက်

နောက်တစ်နေ့...

ကျွေးထင်းက အိပ်ရာမှ ထလာပြီး ပန်းခြံတွင်းသို့ ရောက်သောအခါ ပန်းခြံအတွင်းရှိ ခုံကလေးပေါ်တွင် မေရှမ်း ထိုင်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

မေရှမ်း၏မျက်နှာမှာ တစ်စုံတစ်ရာကို အလေးအနက် စဉ်းစားနေကြောင်း အထင်းသား ပေါ်လွင်နေပေသည်။

ကျွေးထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“ဘာတွေများ ဒီလောက်တောင် စဉ်းစားနေတာလဲ”

မေရှမ်းက ကျွေးထင်းအား ကြည့်ကာ ရင်ဘတ်ဖိယင်း...

“လန့်လိုက်တာ အစ်ကိုရယ်”

၁၉၈ ❖ မိုးကျော်သူ

“ညီမ ဘာတွေ စဉ်းစားနေတာလဲ”

“ဖြစ်ပျက်ခဲ့သမျှတွေကို ပြန်စဉ်းစားကြည့်နေတာပါ။ ဒါပေမယ့် ခေါင်းတွေသာ ပူလာတယ်။ ဘာမှစဉ်းစားလို့ကို မရဘူး။ အစ်ကို သိသလောက် ပြောပါလား။”

ကျွေးထင်းက ပြုံးလိုက်ပြီး...

“အစ်ကိုစဉ်းစားရသလောက် ပြောပြမယ်။ ချန်ထိုင်ဟာ ညီမကို အကြောင်းပြုပြီး တစ်စုံတစ်ခုကို လိုချင်လို့ပဲ ဖြစ်ရမယ်”

မေရှမ်း ခေါင်းယမ်းလိုက်၏။

“သူက သစ္စာဂေဟာရဲ့ ပစ္စည်းဥစ္စာတွေကို ဘာမဆို အသုံးပြုနိုင်တာပဲ”

“သူအသုံးပြုခွင့် မရတဲ့ ပစ္စည်းဆိုယင်ကော...”

ကျွေးထင်း၏စကားမဆုံးမီ စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“မင်းတွေတာ မဆိုးဘူး”

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့က ကြည့်လိုက်ရာ မေဟန်ပိုင် ဖြစ်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေဟန်ပိုင်သည် သူတို့ အနီးသို့ လျှောက်လာ၏။

အနီးသို့ ရောက်မှ စကားဆက်လိုက်လေသည်။

“ချန်ထိုင်ဟာ တစ်သက်လုံး သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ ကျုပ်ရဲ့ သွေးသောက်ညီအစ်ကိုတစ်ယောက်ပါ။ ဒါပေမယ့် စာကြည့်တိုက်ကို သူ ဝင်ခွင့်မရတဲ့အခါ သူ့ကို ကျုပ်က လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အရာတစ်ခု ရှိလိမ့်မယ်

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၁၉၉

ဆိုတဲ့ အတွေးဝင်လာမယ်။ ကျုပ်အပေါ် အထင်လွဲသွားခဲ့တယ်။ အဲဒီမှာတင် မကောင်းတဲ့ အကြံဉာဏ်တွေနဲ့ တစ်လွဲတွေ လျှောက်လုပ်မိတာပါပဲ”

ကျွေးထင်းတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေမိသည်။

မေဟန်ပိုင်က ဆက်ပြော၏။

“သူသေသွားတော့မှ ကျုပ်လဲ နောင်တရသွားတယ်။ တကယ်တော့ ကျုပ်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်မှာ အဖိုးတန်ရယ်လို့ ဘာမှ မရှိပါဘူး။ ကျုပ်ရဲ့ လျှို့ဝှက်ချက်တစ်ခုပဲ ရှိပါတယ်။ ကဲ သမီးနဲ့ ကျွေးထင်း ကျုပ်နောက်လိုက်ခဲ့ပါ”

မေဟန်ပိုင်က ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှ လျှောက်သွားလေသည်။

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်သွားကြလေသည်။

အတန်ကြာမှ မေဟန်ပိုင်သည် စာကြည့်တိုက်ဆီသို့ ဦးတည်သွားနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့နှစ်ယောက်စလုံး အံ့အားသင့်သွားကြလေတော့သည်။

၂၀၀ ❖ မိုးကျော်သူ

မေဟန်ပိုင်က စာကြည့်တိုက်တံခါးကို ဖွင့်လိုက်ပြီး...

“ခဏစောင့်နေကြဦး၊ အထဲက ယန္တရားတွေကို ပိတ်လိုက်ဦးမယ်”

ခဏကြာမှ မေဟန်ပိုင် ထွက်လာပြီး...

“ကဲ ဝင်လို့ ရပါပြီ”

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့က စာကြည့်တိုက်အတွင်းသို့ ဝင်ရောက်ခဲ့ကြ၏။

စာကြည့်တိုက်အတွင်း နံရံလေးဘက်စလုံးတွင် နံရံကပ်စီရိများရှိပြီး ထိုစီရိများအားလုံးတွင် စာအုပ်များအပြည့် ရှိသည်ကို တွေ့လိုက်ရ၏။

စာအုပ်များမှ တစ်ပါး အခြားမည်သည့် အရာမှ မတွေ့ရပါချေ။

မေဟန်ပိုင်က အပေါ်ထပ်သို့ လှေကားအတိုင်း တက်သွားလိုက်၏။

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့ကလည်း နောက်မှ လိုက်၍ တက်သွားလေသည်။

အပေါ်ထပ်တွင် ဘာမျှ မရှိပါချေ။

အခန်းတစ်ခုလုံး ဟာလာဟင်းလင်း ဖြစ်နေ၏။

မေဟန်ပိုင်က ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့အား ကြည့်လိုက်သည်။

“ဖေဖေ လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ အရာတစ်ခု ဒီမှာ ရှိပါတယ်၊ ဒီ

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၂၀၁

ပစ္စည်းကို မပြခင် ဖေဖေကို ယုံကြည်ဖို့ လိုတယ်”

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့ ခေါင်းညိတ်လိုက်ကြသည်။

မေဟန်ပိုင်က မေရှမ်းအား ကြည့်ကာ...

“သမီးရဲ့မေမေဟာ သိုင်းလောကသားတစ်ဦး ဖြစ်ပြီး ဒုစရိုက်သမားတွေကို နှိမ်နင်းယင်း ကျဆုံးသွားခဲ့ဆယ်ဆိုတာ သိတယ်နော်”

မေရှမ်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“သိပါတယ်”

“ဖေဖေ အခု လျှို့ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းဟာ သမီးမေမေရဲ့ ဆောင်စားတစ်လက်ပါပဲ၊ ဒီစားကို ဖေဖေက စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ သိမ်းထားခဲ့တယ်၊ ဖေဖေအနေနဲ့ သမီးအမေမေရဲ့ ဝိညာဉ်ဟာ ဒီစားမှာ ရှိနေဆဲပဲလို့ အစွဲအလန်း ဖြစ်မိတာနဲ့ ဒီနေရာကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပေးမလာခဲ့တာပဲ”

မေဟန်ပိုင်က ပြောရင်း နံရံမှ ခလုတ်တစ်ခုကို နှိပ်လိုက်ရာ “ဂျိန်း”

ဟူသော အသံနှင့်အတူ နံရံတွင် တစ်ပေပတ်လည်ခန့် အပေါက်တစ်ခု ပေါ်လာလေသည်။

မေဟန်ပိုင်က ထိုအပေါက်ထဲ နှိုက်လိုက်ပြီး ပြန်ထုတ်လိုက်သောအခါ သူ၏လက်ထဲတွင် ဓားတစ်လက် ပါလာသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဓားအိမ်မှာ အတော်ပင် ဟောင်းနွမ်းနေပြီ ဖြစ်၏။

၂၀၂ ❖ မိုးကျော်သူ

ဓားလက်ကိုင်တွင် ပုလဲလုံးလေးများ စီထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က ဓားကို ဖြည်းညင်းစွာ ဆွဲထုတ်လိုက်၏။

ဓားသွားမှာ ဝင်းလက်တောက်ပနေသည်။

ဓားသည် ဓားကောင်းတစ်ဖက် ဖြစ်ကြောင်း ကျွေ့ထင်းက ကောင်းစွာ သိလိုက်၏။

မေဟုန်ပိုင်က သက်ပြင်းတစ်ချက်ချလိုက်ပြီး ဓားကို ပြန်လည်သိမ်းဆည်းလိုက်လေသည်။

“ကဲ သမီးတို့ သွားကြတော့၊ ဖေဖေ ဒီထဲမှာ ခဏနေလိုက်ဦးမယ်”

ည...။

ကျွေ့ထင်းမှာ နှစ်ခြိုက်စွာ အိပ်ပျော်နေ၏။

ထိုအခိုက် သူ့အား လှုပ်နှိုးလိုက်သလို ခံစားလိုက်ရသဖြင့် နိုးလာလေသည်။

မျက်စိဖွင့်ကြည့်လိုက်သောအခါ မျက်နှာဖုံးရှင် ရောက်နေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။ ကျွေ့ထင်းက...

“ခင်ဗျားကို ကျုပ်က မခေါ်ဘဲ ဘာကြောင့် ရောက်လာတာလဲ”

လောကပါလကျောင်းတော် (ပ) ❖ ၂၀၃

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“မင်း နေ့လယ်က စာကြည့်တိုက်ထဲဝင်တာ ဘာတွေ့ခဲ့သလဲ၊ ငါ့ကို သေသေချာချာ ပြောပြစမ်း”

ကျွေ့ထင်း သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ ဓားတစ်လက် ဝှက်ထားတာပါ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“မဖြစ်နိုင်ဘူး”

ကျွေ့ထင်း ဒေါ်ပွသွားသည်။

“ဘာလို့ မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ဒီဓားဟာ သူတို့ရဲ့ ဆောင်ဓားတစ်လက်ပဲ၊ ပုလဲတွေ စီထားတဲ့ဓားပဲ၊ သူ့အနေနဲ့ ဒီဓားကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ စာကြည့်တိုက်ကို ပိတ်ထားခဲ့တာပါ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က အတန်ကြာ တိတ်ဆိတ်သွား၏။

အတန်ကြာမှ...

“ဒါဟာ ယုတ္တိမရှိလှဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

“သခင်ကြီးကိုယ်တိုင် ပြောပြခဲ့တာပါ၊ ဘာလဲ ခင်ဗျားက လျှို့ဝှက်သိုင်းကျမ်းတို့ ရတနာတို့ ရှိမယ် ထင်လို့လား”

“မင်းပြောတာတွေ ငါစိတ်မဝင်စားပါဘူး”

“ဒါဆို ခင်ဗျားစိတ်ဝင်စားတာ ဘာလဲ”

“မင်းသိစရာ မလိုဘူး”

“ဒါနုရင် ကျွန်တော်တစ်ခု မေးပါရစေ”

၂၀၄ ❖ မိုးကျော်သူ

“မေးပါ”

“ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် မေဟန်ပိုင် ပြောတာကို မယုံကြည်ရတာလဲ”

“သူဟာ မင်းကို တကယ့်လျှို့ဝှက်ချက် အစစ်အမှန်ကို မသိစေချင်လို့ပေါ့”

“တကယ့် လျှို့ဝှက်ချက်ဆိုတာကော ဘာလဲ”

“အကြောင်းရင်းကို သိရင် မင်းတာဝန် ပြီးဆုံးပါပြီ”

ကျွေးထင်းမှာ ရင်ထဲ၌ လေးလံသွားလေတော့သည်။

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ငါခန့်မှန်းရသလောက်တော့ မင်းကို မေဟန်ပိုင်က ယုံကြည်အားထားနေတယ်၊ ပိုပြီး စိတ်ချရအောင် မင်း မေ့ရှမ်းနဲ့ လက်ထပ်ရမယ်၊ တစ်လအတွင်း ဖြစ်အောင် ကြိုးစားပါ”

ကျွေးထင်း စိတ်တိုသွားသည်။

“ခင်ဗျားပြောတာ မလွန်ဘူးလားဗျာ”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

“ငါ့မှာ အချိန်မရှိတော့ဘူး၊ ငါ့ကိစ္စကို အမြန်ဆုံး အကောင်အထည်ဖော်ရတော့မယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ကျွေးထင်း မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“ခင်ဗျားက မေဟန်ပိုင်ကို လုပ်ကြံမလို့လား”

မျက်နှာဖုံးရှင်က...

လောကပါလကျောင်းတော်(ပ) ❖ ၂၀၅

“ငါ့အနေနဲ့ မလွဲမရှောင်သာမှ မေဟန်ပိုင်ကို တိုက်ခိုက်မှာပါ”

“ခင်ဗျားအစီအစဉ်ကို ပြောပြနိုင်ယင် ပြောပြပါလား၊ အဆင်ပြေအောင် ကျုပ်ကြိုးစားပေးပါမယ်”

“မင်းမသိတာ ငါ့အတွက် အကောင်းဆုံးပဲ၊ လောကမှာ တစ်ယောက်တည်းသိမှ လျှို့ဝှက်ချက်လို့ ခေါ်တယ်၊ နှစ်ယောက်သိရင် လျှို့ဝှက်ချက် မဟုတ်တော့ဘူး”

မျက်နှာဖုံးရှင်မှာ ပြောပြီးသည်နှင့် အခန်းထဲမှ ပြန်လည်ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ကျွေးထင်းမှာ ငေးငိုင့်နေ၏။

မျက်နှာဖုံးရှင် ပြောသွားသော စကားကိုလည်း နားမလည်နိုင်ဘဲ ဖြစ်နေရလေသည်။

ကျွေးထင်းနှင့် မေ့ရှမ်းတို့မှာ တစ်နေ့တစ်ခြား ရင်းနှီးလာ၏။ တစ်နေ့ မေဟန်ပိုင်က ကျွေးထင်းနှင့် မေ့ရှမ်းတို့အား သီးသန့်ခန်းဆီသို့ ခေါ်ဆောင်သွားလေသည်။

မေဟန်ပိုင်က...

“အခုတစ်လော တို့ရဲ့သစ္စာပေးတာကို အပြင်လူတွေ အလစ်ဝင်လာတယ်၊ မင်းလဲ သတိထားမိမှာပေါ့”

၂၀၆ ❖ မိုးကျော်သူ

ကျွေးထင်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

မှန်ပေသည်။

ယခုရက်ပိုင်းအတွင်း သုံးကြိမ်ခန့် လူဝင်ကြောင်း ကင်းပုန်းများ၏အချက်ပေးမှု ထွက်ပေါ်ခဲ့၏။

သို့သော်...

ထိုလူသည် မည်သူမျှ မရှာဖွေခင် အမြန်ဆုံး ပြန်ထွက်သွားနိုင်ခဲ့လေသည်။

မေဟုန်ပိုင်က...

“ကျုပ်ဟာ မင်းကို တာဝန်တစ်ခု ပေးချင်လို့ အခုလို ခေါ်လာရတာပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“မင်း ဂူတန်ဂိုဏ်းကို သွားရမယ်၊ ကျုပ်ပေးလိုက်တဲ့ ပစ္စည်းကို ဂူတန်ဂိုဏ်းချုပ်လက်ထဲ ရောက်အောင် ပို့ပေးပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မေရှမ်းက...

“ဖေဖေ ဘာကြောင့် လွှတ်တာလဲ သမီးသိချင်တယ်”

“အေး ဖေဖေကလဲ ပြောပြဖို့ စဉ်းစားထားပြီးသားပါ။ ချန်ထိုင် ကိစ္စကနေ စပြီးပြောရမှာ၊ မင်းဦးလေးချန်ထိုင် အကြောင်း မင်းလဲ သိပါတယ်”

ကျွေးထင်းနှင့် မေရှမ်းတို့ စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေကြလေသည်။

လောကပါလကျောင်းတော် (၁) ❖ ၂၀၇

မေဟုန်ပိုင်က...

“ချန်ထိုင်ဟာ ကျုပ်အပေါ်မှာ သစ္စာရှိခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက်ပါ။ သူဟာ လူတစ်ဦးရဲ့ သွေးခွဲစကားကြောင့် ကျုပ်အပေါ် မကောင်းမြင်လာခဲ့တယ်။ သည်တော့ သူဟာ ကျုပ်ရဲ့ စာကြည့်တိုက်ထဲမှာ သူ မသိတဲ့ပစ္စည်းတွေနဲ့ သူသိထားတဲ့ အရာတစ်ခုကို လိုချင်လာတယ်။ ရှင်းရှင်းပြောရမယ်ဆိုရင် အဲသည် လူက ကျုပ်ဆီက အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို ပေးမယ်ဆိုရင် သူ့ကို ရတနာများစွာ ပေးမယ်လို့ ကတိပေးခဲ့တယ်”

“အဲသည် အထုပ်က ဘာအထုပ်ဗို့လဲ”

“စာရွက်ကလေးတွေပါ”

မေရှမ်း အံ့အားသင့်သွားပြီး...

“စာရွက်ကလေးတွေကို ဘာလို့ အဲသည်လူက သည်လောက် လိုချင်နေတာလဲ၊ ဘယ်လောက် အဖိုးတန်နေလို့ ရတနာတွေနဲ့ လဲဖို့ ပြောရတာလဲ”

ဟု မေးမြန်းလိုက်၏။

ကျွေးထင်းက...

“သိုင်းကျမ်းများလား”

မေဟုန်ပိုင်က ခေါင်းခါလိုက်ပြီး...

“မဟုတ်ပါဘူး”

“ရှင်းရှင်းပဲ ပြောပါ ဖေဖေ၊ သမီး နားမလည်နိုင်တော့ဘူး”

“အဲသည် စာရွက်တွေဟာ အဲသည် လူကို အပြစ်ရစေမယ့်”

၂၀၈ ❖ မိုးကျော်သူ

စာရွက်တွေပဲ”

“အဲသည် လူက ဘယ်သူလဲ”

“ယွမ်မြို့စားပါ”

ကျွေးထင်း အုံ့သြသွားရလေသည်။

ယွမ်မြို့စားသည် သိုင်းလောက၌ နံပါတ်တစ်ဆယ်ခန့် ရှိသူ

တစ်ယောက် ဖြစ်၏။

ထိုမျှမကသေးပါ။

သိုင်းလောက မဟာမိတ်အဖွဲ့ခေါင်းဆောင်တစ်ယောက်

လည်း ဖြစ်ပေသည်။

သူသည် နာမည်အမျှ တစ်စုံတစ်ရာမျှ မရှိခဲ့ဖူးပါချေ။

သူသည် မည်သည့် အပြစ်များကို ကျူးလွန်ထားပါ

သနည်း။

မေဟုန်ပိုင်က ရှင်းပြလေသည်။

ပထမပိုင်းပြီး၏။

ဒုတိယပိုင်းဇာတ်သိမ်း ဆက်လက်ဖတ်ရှုပါရန်။

BURMESE
CLASSIC